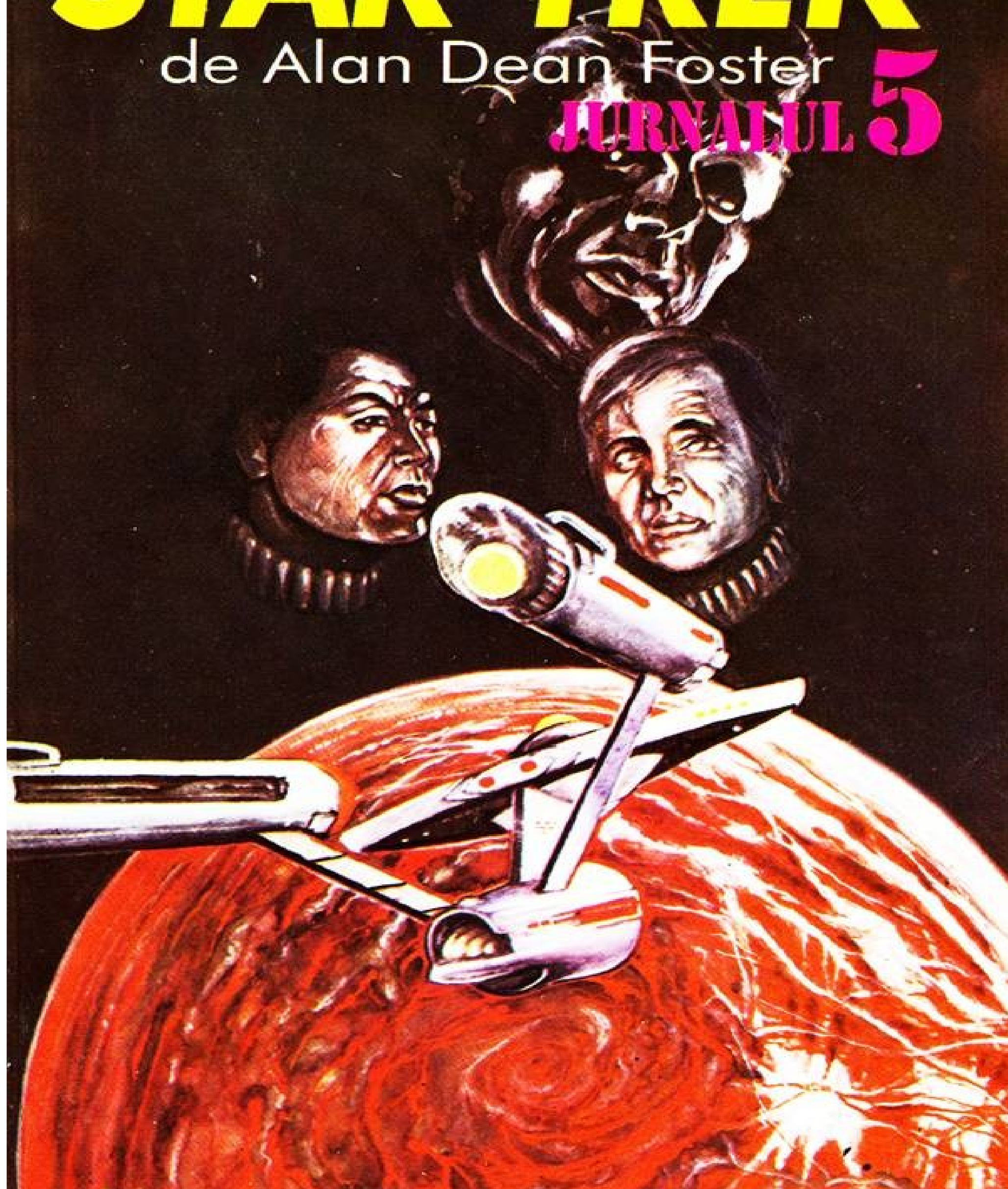
AVENTURI LA BORDUL USS ENTERPRISE

STAR TREK®

de Alan Dean Foster

JURNALUL 5

AMBERGRIS

Izolaţi pe planeta cu apă ciudată, Argo, „Kirk şi Spock sunt în pericol… urmăriţi de un monstru marin.

PIRAŢII DE PE ORION

Spock este foarte suferind, datorită unei boli fatale pentru cei de pe Vulcan… numai un miracol îl mai poate salva.

JIHAD

Poporul Skor este pe picior de război… ameninţând să declanşeze jihadul împotriva celorlalte civilizaţii ale galaxiei

Consilier literar: *Daniel Cristian Dumitru*
Coperta: *Marian Mirescu*
Titlul original: STAR TREK, log 5

Această ediţie a fost realizată în colaborare cu EDITURA ADRIADA SRL

STAR TREK

Jurnalul 5 al astronavei

ENTERPRISE.

Astrodate:

5527.0-5527.4 inclusiv.

James T.Kirk, cpt. USSC.FS ret.

La comanda.

Transcris de:

Alan Dean Foster.

Tradus de:

Eugen Predatu.

În Arhivele Istorice Galactice pe S. Monicus I.

Data stelara:

6111.3 Custode: JLR

Editura ADRIADA

Celui mai bun prieten al meu, Fred Folvary…
Care a ştiut şi a avut încredere. Cu mulţi
ani înainte ca totul să înceapă..

Partea I

ELEMENTUL AMBERGRIS

Adaptare după o nuvelă de Margaret Armen

Capitolul I

(Sun către Queen patru plus doi.)

— Academia Flotei Stelare? murmură M’mar încântată. Ai fost pregătită să devii istoric, fiica mea. Istorie, sociologie, antropologie… acestea erau punctele tale forte la şcoală. Nu fizica sau ingineria spaţială, ori ceva de genul acesta.

Mama lui M’ress stătea rezemată într-un fotoliu, cu o expresie preocupată, cu ochi de pisică ce străpungeau cu privirile căldura înserării, oferită de soarele de vară, pe jumătate apus, al planetei Cait.

— Oare nu altul este motivul pentru care gândeşti astfel, fiica mea? Poate că altceva îţi creează probleme… băiatul acela…

M’ress lăsă să-i scape un suspin slab de exasperare.

— N’ance nu are nimic de-a face cu asta, mamă. Nici V’rrane, nici D’irraj şi niciunul dintre prietenii mei. Pur şi simplu, aşa m-am hotărât…

— Tu ai HOTĂRÂT, şopti M’mar, mai mult pentru sine.

— Vreau să învăţ mai mult despre oameni, aşa cum sunt ei astăzi, nu despre cum au fost odată. E chiar atât de surprinzător? Să devin ofiţer al Flotei Stelare a Federaţiei este cea mai bună cale de urmat în acest sens.

— Şi cum rămâne cu colegii tăi de la litere? Ei ce cred despre această cotitură bruscă, făcută la mijlocul studiilor?

M’ress părea satisfăcută.

— Sora M’nass crede că sunt la fel de nebună ca tine, dar amândoi fraţii M’rest şi M’sitt spun că e minunat… şi specific felului meu de a fi.

— Au pe jumătate dreptate, bombăni M’mar. Bagă de seamă, M’ress. Fiind cea mai mare dintre cei de la litere, îţi revine sarcina să fii un exemplu de urmat pentru ei. Ai grijă, că tot ceea ce vei face s-ar putea să fie copiat.

— Îmi dau sema de asta, mamă, replică M’ress, mişcându-şi coada cu nervozitate, dintr-o parte într-alta. Chiar gândul acesta era motivul pentru care întârziase anunţul atât de mult în timp. Dar sunt hotărâtă să o fac.

M’mar o privi pe fiică sa drept în ochi, încercând parcă să

concluzioneze cele discutate, dar aceasta îi susţinu privirea.

— E-n regulă, atunci, încuviinţă ea, în sfârşit. Dacă eşti decisă să procedezi astfel, fă tot ce poţi. Potrivit spuselor lui Prrey, rezultatele tale academice sunt destul de bune. Dar ai grijă, fiica mea, că poţi să-ţi găseşti sfârşitul făcând naveta de la o planetă la un satelit aflat în vreun colţ al galaxiei şi să nu mai vezi, în toată viaţa ta, nimic altceva decât acel colţ.

— Nu sunt îngrijorată din cauza asta, mamă, cântări M'ress situaţia, cu încrederea specifică tinerilor. Fiecare lucru la timpul lui. Mai întâi trebuie să intru la Academie.

— Şi dacă, în ciuda rezultatelor tale, nu o să reuşeşti?

— Atunci mă voi înscrie la cursurile pentru membrii de rând ai echipajelor, bineînţeles, spuse ea.

M'mar folosi ultimul argument Caitian.

— Asta va despărţi familia.

Acum M'ress era forţată să privească în altă parte. Vocea ei căzu ca un trăsnet:

— Ştiu, mamă, dar asta mi-am pus în inimă şi în suflet, să încerc. Tata o să înţeleagă.

— Trăsnitul de taică-tău înţelege totul – M'mar aproape că scuipă. Moşteneşti prostia de la el! El chiar pretinde că înţelege firea poetică.

Apoi tăcu brusc şi întinse o labă pentru a lovi fruntea fiicei sale cu ea.

— Bineînţeles că o să ne încălcăm amândoi legămintele ca să te ajutăm să reuşeşti.

(Satelitul patru către Probe şase fără unu.)

— Clasamentele specializării au fost afişate!

Lena, cadetul uman aspirant, alături de care a fost cazată la Academie, intră ca o vijelie în cameră.

Faţa ei era roşie, iar respiraţia foarte rapidă.

Instantaneu, lui M'ress i se ridică părul de pe ceafă. Coada i se plimba dintr-o parte în alta.

Lena îşi ţinu răsuflarea îndeajuns de mult timp pentru a

putea răspunde la întrebarea nerostită a colegei sale de cameră.

— Amândouă am realizat o rată de douăzeci la sută. Asta-i tot ce ştiu, Kit.

M’ress se relaxă până aproape de colaps. Numai prima cincime din cursanţii care erau primiţi la Flota Stelară, mergeau mai departe pentru a urma cursul întreg, multi-anual, de instruire. Acum, nesfârşitul şir anevoios de teste fizice şi mintale parcurs timp de şase luni lua sfârşit… şi ea reuşise, într-adevăr reuşise!

Ca o singură persoană, ele căutară butonul care urma să activeze ecranul computerului minuscul cu care fusese dotată fiecare cameră. Lena îl lovi prima. Dreptunghiul se lumină şi apărură cuvintele: AŞTEPT INTRARE. În acest moment, imensitatea realizării lor înlocui emoţia iniţială şi teama că totul nu era decât un vis puse stăpânire pe ele.

— Mai întâi tu, Lena…

— Nu… nu pot. Nu pot, aşa, deodată.

— Îţi voi spune o ghicitoare prin el.

— Oh, nu, zâmbi Lena îngrijorată. Tu eşti mult prea bună la jocuri de cuvinte, în comparaţie cu mine.

Îşi aruncă privirile de jur împrejurul camerei de o curăţenie exemplară, concentrându-le în final asupra unei jucării străvechi în formă de sfârlează, aşezata pe etajera pentru cărţi.

— Îl voi învârti eu.

— Of! E-n regulă… alege părţile.

Zis şi făcut. Lena învârti jucăria pe biroul din faţa ecranului.

— Am câştigat! exclamă M’ress, triumfătoare.

— Tu câştigi întotdeauna, Kit, bombăni Lena, dar foarte încet. (Cu toate acestea, amândouă întruniseră punctajul.)

Îşi introduse numele, odată cu solicitarea de informaţii.

O serie ultrarapidă de imagini se perindară pe ecran, pe măsură ce calculatorul căuta în baza de date. În cele din urmă, o imensă fişă detailată – Lena Goldblum redusă la

molecule numerice – apăru pe ecran.

— O mie optzeci şi trei, citi ea răspunsul oferit de computer.

Un punctaj excelent din zece mii posibile… apropiat de procentul necesar acelora care urmau să avanseze. Şi din cei două mii, doar douăzeci la sută vor absolvi… cursul Patru Sute.

— Nu e îndeajuns de bun, dar am o groază de timp să-l ridic mai sus, sublinie ea încrezătoare.

— Da, e mai bine decât…

— Şi, priveşte! strigă Lena entuziasmată. Mi s-a aprobat prima mea solicitare, pregătire în domeniul securităţii!

Două numere, gândea M'ress, urmau să hotărască soarta lor pentru următorii câţiva ani. Poziţia în cadrul clasamentului, clasei şi secţia. Două numere.

— Acum e rândul tău, Kit.

M'ress formulă cererea. Iarăşi derularea rapidă a imaginilor şi iarăşi calculatorul se opri la fişa cerută.

Era greu de spus care dintre fete era mai uluită.

— M'ress, rosti Lena cu voce gâtuită de emoţie, n-am ştiut asta.

Se uita la cea cu care împărţise camera vreme de şase luni ca şi cum atunci o vedea pentru prima oară.

Asta era… poziţia în clasă: 0022.

— Nu înseamnă nimic, şopti M'ress. Întotdeauna cineva trebuie să se claseze pe primul loc, iar altcineva pe locul zece mii. Aceste clasări nu sunt absolute… doar dure. Doar o statistică abstractă, obişnuită, pentru o administraţie.

— Dar, M'ress… Lena se opri, simţind, o schimbare bruscă în atitudinea prietenei sale. Kit, ce nu-ţi convine? Bineînţeles că este un număr dur, dar chiar şi aşa, nu eşti mulţumită?

— Priveşte, arătă M'ress celălalt număr critic, care însemna: COMUNICAŢII. Eu voiam secţia ştiinţifică, rosti ea şi se îngălbeni la faţă, plină de amărăciune. Ştiinţă administrătivă cu o componentă antropo-culturală,

conducând spre ofiţeriat executiv, sau căpitănie, eventual.

— Practic, fiecare doreşte administraţie şi o şansă la comandă, Kit, spuse Lena linştitor. Ştii destul de bine cât de puţini au chiar şansa să încerce. Există, totuşi, întotdeauna posibilitatea primirii unei comenzi în teren.

— În comunicaţii? se plânse M'ress.

— Uite, cel puţin ai şansa să ajungi la Bridge. Este mult prea departe faţă de cât voi ajunge eu vreodată. Desigur, ştiu că nu voi întruni punctajul necesar pentru comandă.

Ea se forţă să zâmbească.

— Poate calculatorul a citit vreuna din poeziile tale.

M'ress zâmbi, la rândul ei.

— Presupun că ar trebui să fiu încântată, chiar şi numai pentru faptul că am reuşit. Dar am făcut clasamente ca acesta toată viaţa mea şi, la un moment dat, ajungi să le bănuieşti dinainte.

— Totuşi, acesta este Academia Flotei Stelare, M'ress, îi aminti Lena. Nu orice – scuză-mi expresia – şcoală de provincie.

— Asta cam aşa este, fu nevoită să recunoască M'ress. Apoi chipul i se însenină. Da, după spusele lui Prrey ar trebui să fiu mândră şi bucuroasă, mrrr! Ssst... dacă trebuie să-mi croiesc ascensiunea prin comunicaţii, atunci prin comunicaţii o voi face.

— Aşa trebuie să fii, o încurajă Lena.

— Şi am de gând s-o ţin tot aşa cu poezia mea, până indiferent unde mă memorează, în cadrul unei colecţii centrale de solenoizi şi echipaje.

(Sun către Black Star… chiar!)

— M'ress, am fost loviţi foarte rău!

M'ress privi, din scaunul în care era aşezată, în sus, spre vizorul din bibliotecă, şi îl fixă nerăbdătoare pe Ankee, un tip scund şi gras, care lucra în inginerie, devenit unul dintre cei mai apropiaţi companioni de pe crucişătorul greu *Hood.* Secţiunile lor erau total diferite, aşa cum erau şi repartiţiile

lor individuale: dar nutreau un adânc interes în construirea unei noi ere reformatoare în poezie.

Acum el arăta distrus, cu o vânătaie serioasă pe una din părţile laterale ale capului şi complet speriat.

— Am simţit o uşoară clătinare, Ankee, dar nu mă gândeam că… Am auzit numai semnalul alarmei galbene, dar n-am văzut niciun pericol în continuarea activităţii.

— Atac prin surprindere, spuse el obosit. Nimeni nu face nimic altceva decât să reacţioneze instinctiv. Nu e timp nici măcar pentru sonorizarea poziţiilor de luptă.

Văzându-i fruntea încreţindu-se, adăugă:

— Oh, i-am lovit şi noi, stai liniştită. Le-am distrus amândouă motoarele, din câte am auzit; şi cu toate că a ieşit din raza noastră de bătaie, a pierdut foarte mult din presiune. Dar… se opri îngrijorat, n-am mai primit niciun alt mesaj de la Bridge în tot acest timp.

— Care Bridge? se auzi o nouă voce.

M'ress privi peste Ankee. Locotenentul Morax stătea în uşă, forţându-se să nu tremure. În ciuda celor trei picioare, ofiţerul cu securitatea nu părea prea stabil.

— Bridge s-a dus, spuse acesta cu voce moale.

— Ce? au exclamat amândoi deodată.

— S-a dus, continuă să bombăne Morax, pe un ton care sublinia că nici lui nu-i venea încă să creadă. Pur şi simplu… duşi, căpitanul Oxley, comandantul Umba, locotenentul comandor L'Uberville… s-au dus toţi.

— Atunci, cine comandă? întrebă M'ress. Nu mai rămâne decât…

Morax încuviinţă, dând din cap cu tristeţe.

— Şeful Ellis era şi el pe Bridge. Asta înseamnă că…

— Tu, conchise Ankee.

— Eu. Crede-mă, e o onoare de care mă lipsesc.

— Ce s-a întâmplat? insistă M'ress.

Morax explică printr-un gest că era complicat.

— Primul atac. Lovitură directă în Bridge, înainte să putem ridica ecranele deflectoare. Am ratat ricoşarea ei cu

număr câteva secunde. Prea mult.

Şeful securităţii părea gata să izbucnească în plâns.

— Care este situaţia noastră? întrebă M'ress, încet.

— Motoarele scoase din funcţiune, Bridge distrus, controlul focului dus dracu'. Suntem abandonaţi. Nava kzintiană este într-o formă mai bună. Ştiţi ce înseamnă asta?

— Destinaţi salvării, spuse Ankee cu duritate.

M'ress se îndreptă rapid spre micul tablou de comandă al calculatorului. Şterse imediat proiectul său de lucru – trei săptămâni irosite, nefiind timp pentru regrete – trecu prin câteva operaţiuni de triere, în timp ce ceilalţi doi o priveau, încercă din nou, a treia oară, încheind plină de dezgust.

— Ţi-aş fi putut spune eu, comunicaţiile noastre sunt distruse în întregime, spuse Morax prieteneşte.

— Deci, ghici Ankee, stăm aşa, amândouă navele plutind pentru totdeauna în spaţiu. Numai dacă printr-un miracol…

— Nu, Ensign, îl întrerupse Morax, nava kzintiană este total incapacitată din punct de vedere al mobilităţii. Acesta este un adevăr incontestabil. Dar echipamentul nostru senzorial suplimentar, rămas neatins, ne indică faptul că ei sunt capabili să emită un semnal – slab, însă totuşi un semnal – în direcţia celei mai apropiate staţii de transmitere. Am pătruns destul de mult pe teritoriul Federaţiei, dar am putea, la fel de bine, să fim şi la marginea galaxiei – tot una – din moment ce *Hood* nu poate să emită un semnal asemănător. Când semnalul lor va fi recepţionat, vor trimite o altă navă de război kzintiană. Vor remorca nava *Hood* abia după ce se vor debarasa de orice parazit care ar putea să depună mărturie, desigur.

— Deci asta e, atunci, blestemă cu fatalitate Ankee, lăsându-se să cadă în scaun. Nu există nicio cale să luptăm. Nu putem lupta şi nu putem fugi, nu putem nici măcar să chemăm ajutoare. Dar ei pot.

M'ress se gândi, furioasă, apoi întrebă:

— Ce ne recomanzi?

— Cât mai multe rugăciuni, răspunse Morax, apoi se întoarse să plece.

— Mai există şi o altă posibilitate. Mai puţin spirituală, dar cu mai multe şanse de reuşită, cred.

Morax se opri, uitându-se cu gura căscată la ea.

— Haide Ensign, eu…

— Nu, vorbesc serios… dacă eşti sigur că sistemul de comunicaţii al navei kzintiene este încă intact.

— Ni s-a indicat cât se poate de clar că ei emit un semnal, replică şeful securităţii. Va trece ceva timp până să contacteze un post de la graniţa kzintiană, luând în considerare lipsa de putere a semnalului. Dar îl va contacta.

— Deci, continuă M'ress, dacă am putea obţine controlul asupra aceluiaşi transmiţător şi am orienta unda către una din staţiile noastre, o navă a Federaţiei ar avea nevoie de jumătate din timpul care i-ar trebui celei mai apropiate nave kzintiene.

Ankee şi Morax schimbară priviri încordate!

— Nu sunt sigur că înţeleg ce propui, Ensign, spuse în sfârşit Morax. Dar dacă e ceea ce cred eu, eu sigur…

M'ress alunecă din scaun şi veni lângă uşă. Vorbele ei sunară slab, insistent:

— Nu ai altă variantă, căpitan-înlocuitor Morax. Noi, neamul caitian, împărţim aceeaşi zestre genetică cu kzintienii. Aşa cum cei de pe Vulcan împart cu romulanii. Cu un machiaj mai îngrijit, aş putea trece drept un kzin. Unul mic, dar aş trece. Comunicaţiile sunt specialitatea mea. Având în vedere că locotenentul Tavi a pierit… înghiţi ea cu greutate, eu sunt cel mai calificat să încerc. Pot vorbi destul de bine limba kzin, încât să prostesc propriul lor consiliu de război. Ultimul lucru la care se vor aştepta, este o incursiune de unul singur la bordul navei lor. Acum, care sunt posibilităţile transportorului nostru?

— N-am avut timp să verific, începu Morax, dar…

— Atunci află, şi dacă mai funcţionează, găseşte pe cineva care să mă conducă în afara navei când voi fi gata. Dacă pot ajunge la staţia lor şi o să o pot folosi îndeajuns de mult pentru a putea transmite un singur semnal către sistemul Cetacea…

— Cât de mult, protestă Ankee, crezi că poţi menţirie o asemenea emisie cu o adunătură de kzintieni în preajmă? Chiar şi în faţa unuia singur?

— Tot ce-mi trebuie, sunt doar câteva minute, cât să reorientez antena direcţională – căci numai pe cea direcţională o pot folosi – şi să scot numai un mic ţipăt.

— Şi apoi? întrebă Morax, îngrijorat. Ce spui despre şansele noastre de a te aduce întreagă înapoi, la bord, când vei fi terminat. Şansele…

— Hai să nu ne pierdem vremea cu detalii minore, căpitan-înlocuitor Morax, îi tăie ea vorba. Nu vreau să încerce să mă recupereze cineva, până când nu vă voi transmite că sunt bine şi, totodată, pregătită pentru asta.

Niciunul dintre ofiţeri nu mai adăugă ceva.

— Ei bine, continuă ea, aţi amuţit amândoi?

Ankee privea pierdut spre birou, în timp ce Morax… Morax părea extrem de nefericit.

— Dacă ar exista şi o altă posibilitate, indiferent cât de reduse sau neverosimile ar fi şansele… îţi dai seama ce ţi-ar face cei din neamul kzinti?

— Iar detalii, se repezi ea, deşi în adâncul sufletului îi era cu adevărat teamă.

— De vreme ce ştii la ce te expui, nu mai există altă cale.

Ea nu le dădu atenţie.

— Bun, atunci. Cât timp voi fi ocupată cu machiajul, poate puneţi pe cineva să parcurgă planul interiorului unui crucişător kzintian. Nu îmi va fi de niciun folos dacă voi fi teleportată într-una din camerele lor de interogatoriu.

În ciuda tuturor dificultăţilor, schema a reuşit.

Desigur, de îndată ce semnalul a fost schimbat şi orientat spre teritoriul Federaţiei, câţiva kzintieni de la

bordul navei de război şi-au dat seama ce se întâmplă.

Totuşi, M’ress a scăpat aproape nevătămată, mulţumită manipulării la timp şi incredibil de exact executată de către ofiţerul de serviciu, aflat la comanda teleportorului.

Aproape.

Din fericire, majoritatea urmelor erau corectabile chirurgical, celelalte cosmetic. Cauza pentru care fuseseră dobândite a stat la baza avansării lui M’ress, după numai doi ani în serviciul activ, la gradul de locotenent şi repartizării ei în renumitul post de ofiţer de comunicaţii la bordul navei *USS Enterprise.*

De fapt, partea cea mai grea nu fusese reuşita la Academia Flotei Stelare, după cum nu fusese nici modul înşelător în care acţionase atât de devastator la bordul navei kzintiene. Nu, partea cea mai grea, fusese separarea definitivă de familia caitiană, ai căror membri erau, prin tradiţie, strânşi uniţi între ei. Îşi zâmbi. Problema ei constituise un exemplu pentru sora mai tânără şi pentru fraţii ei; toţi trei îşi desfăşurau acum activitatea în cadrul Flotei Stelare, în diferite sectoare. Deci M’mar învăţase să suporte onoarea de a avea nu unul, ci patru copii cu gradul de ofiţer în Flota Stelară.

Crescuse o ceată de războinici şi militarişti, bombănea ea adesea. Dar, în adâncul sufletului său, era mândră, foarte mândră.

Nici domnul ei, M’nault nu era privat de aceasta.

(Satelitul Alb către Soarele Negru doi plus unu. Verific.)

— Verific.

M’ress clipi şi căută de-a lungul tablei de joc cu mai multe planuri.

— Ai foarte multe în minte, locotenente, observă tipul preocupat, aşezat în partea opusă ei. Dacă doreşti, putem continua jocul altă dată.

— Ai dreptate, domnule Spock. Nu mă concentram.

Spock împinse scaunul său înapoi şi se ridică. Atinse un buton, aflat în partea de sus a mesei de joc. Fâşia de la

marginea mesei se coloră încet în roşu-aprins. Semn că jocul rămăsese în suspensie şi nimeni nu trebuia să deranjeze piesele.

— N-aş vrea să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar concentrarea ta era atât de intensă… Dacă pot face ceva…

— Nu-i nimic, domnule Spock.

Lăsă să-i scape un suspin adânc, apoi continuă:

— Absolut nimic serios. Câteva amintiri fără importanţă. Asta e tot.

Spock o studie sceptic, dar se hotărî să nu urmărească problema mai departe. Nu pentru că detaliile intime ale povestirii lui M'ress, sau preocupările sale mentale, l-ar intriga prea mult. Dar, era curios că „probleme minore" ar putea distrage un jucător remarcabil ca M'ress până într-atât încât să facă mai multe mişcări la fel de proaste ca cea din urmă. Un asemenea lucru lui nu i s-ar întâmpla niciodată, desigur.

Când Spock intră pe punte, Kirk tocmai concluziona o introducere de date. Ofiţerul unu de pe *Enterprise* se apropie de scaunul de comandă, aşteptând eventualele ordine. Căpitanul observă sosirea lui, o aprobă cu o clătinare abia perceptibilă a capului, dar îşi continuă munca.

Subiectul introducerii de date era încă vizibil pe ecranul principal: un glob micuţ, intens colorat, albastru-verzui.

Lumina unei stele din modestul tip G se reflecta fosforescent din interminabilul ocean, aflat în continuă mişcare. Plafonul de nori ceţoşi adăuga priveliştii un aer dumnezeiesc.

Numele planetei era Argo. Era una dintr-o multitudine de lumi cu apă, descoperite până acum în porţiunile explorate ale galaxiei.

Singura particularitate care merita remarcată – şi justifica prezenţa lui *Enterprise*— era că, până cu puţin timp în urmă, potrivit rezultatelor analizelor de cercetare, fusese o planetă constituită în mare parte din pământ.

Acum, suprafaţa sa era nouăzeci şi şapte la sută acoperită de apă.

Nici un munte de gheaţă nu se topise pentru a se afla la originea acestui fenomen, nicio ploaie din mitologia pământeană care să dureze patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi nu căzuse. Conform datelor furnizate de Centrul de ştiinţă al Flotei Stelare, aflat acum la o distanţă destul de mare de ani-lumină, această lume fusese subiectul unei serii de convulsii seismice de nivel spaţial, într-o perioadă de timp foarte scurtă.

Patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi de activitate tectonică poate că avuseseră loc. Faptul că aceste convulsii cauzaseră scufundarea şi dispariţia sub valuri a unor importante mase de pământ, nu era remarcabil în mod deosebit, se gândi Spock. Factorul timp era cel care făcea din Argo o lume care să merite o secundă în plus de analiză detaliată. Aceasta, şi şansa că asemenea activitate de scufundare-izvorâre ar putea fi critică în natură. Pentru că exista cel puţin o altă lume în Federaţie, destul de populată, care să dea semne că ar fi la fel ca Argo.

Fuseseră dezvoltate un număr de tehnici pentru analizarea unor asemenea scufundări, care se bazau pe o tehnică selectivă, dar asta numai teoretic. Pentru a le pune în practică, ar fi necesară o planetă locuită. De vreme ce locuitorii planetei în cauză dezaprobau experienţele pe crusta lor planetară şi alte asemenea materiale sensibile ale casei lor, o lume substitută trebuia să fie localizată.

Argo era o asemenea lume... poate. Dacă era aşa, *Enterprise ar* putea avea şansa să verifice câteva din tehnicile nădăjduite a fi eficiente.

Kirk termină introducerea datelor, opri recorderul şi îşi ridică privirea spre Spock.

Când i se păru că poate face câteva aprecieri, vulcanianul se aventură:

— Nu prea pare să fie genul de lume la care te-ai aştepta din clipă în clipă, răvăşită din adâncuri până la suprafaţă,

domnule căpitan.

Kirk încuviinţă şi privirea îi alunecă spre ecran.

— Nu, domnule Spock. Într-adevăr, pare destul de liniştită la suprafaţă. Va fi interesant de aflat însă ce se află sub această suprafaţă. Dar mai întâi vom face supravegherea standard a locului.

— Foarte bine, domnule căpitan.

Kirk se ridică şi amândoi se îndreptară spre uşă. Ar putea, se gândi Kirk în timp ce liftul îi ducea spre camera de teleportare, unde să fie teleportaţi numai cu dispozitivele de menţinere a vieţii. Câmpurile de forţă i-ar aproviziona cu aer suficient în timp ce i-ar proteja pentru a nu se scufunda.

Problema era că mişcarea într-un mediu lichid, în timp ce erai închis într-un câmp de sprijin personal, era deosebit de nesigură. Şi transportarea mecanică ar fi mult mai rapidă.

Mica uşă culisă într-o parte; păşiră în hangarul întunecat ca o peşteră. Doi oameni îi aşteptau lângă naveta acvatică.

Unul tânăr, cu păr castaniu şi cu barbă, salută cu o voce plăcută: locotenentul Clayton, pilotul lor.

Însoţitorul lui se mulţumi să zâmbească:

— Bună, Jim. Bună, Spock.

— Vii cu noi, doctore?

— Nu, Spock, îi răspunse McCoy. Sunt aici pentru a evalua posibilităţile de sporire a nivelului apei din bazinul navetei cu cinci centimetri, astfel încât vom avea cel mai mare patinoar interstelar care există.

Spock tăcu câteva clipe, gânditor, pentru ca în cele din urmă, să observe cu grijă:

— Iar începi să devii sarcastic, doctore.

— Capacităţile de observare sunt cele care mă fac bucuros că cel puţin un observator competent pleacă în această călătorie.

— De fapt, trei, doctore, continuă Spock, dar oricum nu ne vom simţi ofensaţi dacă vii şi tu.

Kirk tăie inevitabila ripostă a lui McCoy, pornind spre

navetă, urmat îndeaproape de tânărul locotenent.

— Clayton?

— Da, domnule.

— Cât timp a trecut de când nu ai mai pilotat aşa ceva? spuse arătând spre navetă.

— A trecut ceva timp, domnule, răspunse subordonatul, dar ca pilot al navetei, desemnat pentru această misiune, în ultimele săptămâni am revăzut benzile conţinând tehnicile potrivite.

Kirk murmură ceva neinteligibil şi se întoarse, înainte de a intra.

— Foarte bine. Domnule Spock, doctore McCoy… dacă într-adevăr aţi terminat?

Forma alungită, ovalizată, a navetei era întreruptă numai de o cupolă transparentă dintr-un aliaj de plexic, prevăzută la jumătatea părţii de sus a ei.

O parte era ridicată. O scară retractabilă se întindea până la ea. Spock, McCoy şi Clayton îl urmară pe căpitan în sala echipajului. În timp ce cei trei ofiţeri superiori se aşezară în scaunul din faţa tabloului de comandă. Clayton ignoră conversaţia superiorilor săi şi se concentră asupra executării unei verificări finale a computerului de bord, a comenzilor tunurilor cu laser şi alte aparaturi.

— Chiar este necesară această călătorie, Jim? întrebă McCoy, acoperind zumzetul şi semnalele sonore ale componentelor. Nu că m-aş plânge, bagă de seamă. Sunt bucuros de şansa de a arunca o privire pe o altă lume acvatică. Dar, nu putem culege toate informaţiile despre aberaţiile seismice cu ajutorul instrumentelor de la bordul navei?

— Ba da, Bones. Dar regulamentele spun că orice lume care prezintă mai multe forme de viaţă decât cele bacteriene şi mai complexe decât celenteratele, necesită cel puţin un om care să o studieze cu o navetă de cercetare. În acest caz, acest lucru este absolut necesar. Ştii câte probleme au undele lansate de o navă din spaţiu

cu furnizarea unor date precise pe planetele cu apă.

— E adevărat, Jim, admise McCoy, chiar şi aşa…

Vocea locotenentului Clayton îl întrerupse:

— Gata, domnule căpitan.

— Foarte bine. Dă-i drumul, când eşti pregătit.

Clayton mânui comenzile. Încet, maiestuos, cele două uşi masive ale hangarului se dădură la o parte, mişcându-se cu uşurinţa unor seminţe de plante în adierea unei brize de toamnă. O, negreală de ebonită, presărată cu puncte strălucitoare de lumină, alcătuia decorul. Actorul principal, cufundat într-o lumină albastru-verzuie, li se dezvăluia undeva mai jos, uşor spre partea din faţă a navei.

Locotenentul era cel puţin la fel de priceput, pe cât afirmase. Avu doar o uşoară problemă, la intrarea în atmosfera planetei, dar asta era de înţeles. Kirk nu comentă. Naveta fusese prevăzută cu manevrabilitate în interiorul unui mediu lichid, mai întâi, în sensul propriu, şi în al doilea rând, ca sistem de navigaţie în spaţiu.

De îndată ce pătrunseră în plafonul de nori, operaţiunea deveni mulţumitor de comodă.

Suprafaţa planetei Argo în această regiune, era constituită numai din apă. Naveta alunecă uşor peste, valurile dezordonate, adevărate umbre de albastru şi verde, azuriu, bleu-ciel, turcoaz închis, verde aprins şi măsliniu luminos. Acolo unde un val se ridica, marea producea o spumă galben-portocalie, combinată cu alb.

Era nevoie de o concentraţie puternică de săruri minerale pentru a decolora apa în nuanţa aceea – poate magneziu, se gândi Kirk.

O insulă, altădată vârful unui munte foarte înalt, se ridica în faţa lor. Părea o vedenie halucinantă a unui castel medieval.

Bastioane de bazalt şi porfir stăteau provocatoare, înfruntând legiunile nesfârşite de valuri asediatoare. Muşchi de culoarea chihlimbarului împodobea turnuleţele de rocă cu stindarde ale unui pământ straniu de liniştit.

Grupuri de etajere strălucitoare se odihneau în nişele şi crevasele rocii, câteva strălucind fosforescent, chiar şi în lumina puternică a zilei. Culoarea chihlimbarului era dominantă şi aici. Părea să înconjoare insula şi să formeze o a doua atmosferă, imediat deasupra mării.

Atunci, nu e vorba de magneziu, se gândi Kirk. Indiferent cât de puţine urme de minerale erau prezente în ocean şi în aer, părea că nu sunt străine chimiei pământene. Spera ca recorderul navetei să opereze cu eficienţă maximă.

Cu siguranţă, pe Argo existau lucruri mult mai interesante decât obişnuitele cutremure.

Clayton potrivi comenzile pentru viteză redusă şi coborî naveta pe o ridicătură de teren. Se loviră uşor, apoi alunecară pe o suprafaţă neobişnuit de dreaptă, la adăpost faţă de curentul puternic.

Imediat ce aterizară, McCoy şi Spock se îndreptară spre magazia navetei şi începură să scoată echipamentul de care aveau să aibă nevoie pentru testarea corespunzătoare a ceea ce trăia, sau ce trăise, Argo. Dar ceea ce atrase atenţia lui Kirk, fu încântătoarea imagine a insulei accidentale.

Prin plexicul aliat al hubloului, bastioanele ascuţite care străjuiau împrejurimile păreau, mai mult ca oricând, adevăraţi străjeri ai secretelor apelor, umbrind ireal oceanul.

— Spock?

— Da, domnule căpitan, spuse ofiţerul unu, din locul în care construia un mic aparat autopropulsat, destinat să depisteze viaţa microscopică şi să se înapoieze automat, imediat ce termina cu recoltatul probelor.

— Aceasta este cea mai mare suprafaţă de pământ rămasă pe planetă, nu-i aşa?

— Mai există şi alte vârfuri, confirmă Spock reluându-şi lucrul, dar toate mai mici decât acesta. Deşi, potrivit citirilor făcute de pe navă, adâncimea oceanului în această zonă este foarte mică. Aceasta sugerează că ne aflăm

deasupra a ceea ce ar putea fi privit ca un platou monstruos de înalt de pe Pământ, sau de pe Vulcan.

— Aş sugera, interveni McCoy, să încetăm să dezbatem teorii şi să trecem la puţină practică… cum ar fi obţinerea unor probe.

— În sfârşit, sunt şi eu de acord cu tine, doctore, răspunse Spock.

Kirk zâmbi.

— Locotenente Clayton, deschide uşa, lasă-i pe nerăbdătorii noştri oameni de ştiinţă să-şi facă meseria.

— Am înţeles, domnule, zâmbi acesta la rândul lui, grăbindu-se spre panoul de comandă.

— Ce-i asta? întrebă McCoy, arătând undeva, în larg.

— Nu văd nimic, doctore, spuse Spock, fixând zona arătată de McCoy.

— E ceva acolo, în apă, insistă McCoy, acum nesigur. Văzuse ceva, sau nu? Acolo! reluă, însă, la scurt timp. Unde apa ţâşneşte uşor!

Câteva secunde mai târziu, apa se învolbură. O salbă de tentacule enorme străpunseră suprafaţa şi se împletiră, parcă într-o pereche de şerpi anaconda gargantuani, pentru a se încolăci în jurul navetei.

Kirk ţipă ceva despre activarea motoarelor dar, indiferent cine îi prinsese, acesta scutura atât de violent naveta, încât cuvintele lui se pierdură în zgomotul continuu din interior.

Eliberaţi din scaunele lor protectoare, cei patru bărbaţi se rostogoleau precum zarurile într-o ceaşcă. Urmă un şoc brusc, ca şi când naveta s-ar fi izbit deodată de ceva tare.

Ori agresorul îşi lovise o parte sensibilă a corpului său cu o latură rigidă a navetei, ori, pe deplin înfuriat de incapacitatea sa de a rupe carcasa acestei prăzi ciudate, îi aruncase cât colo, abandonându-i.

Naveta alunecă automat într-o poziţie orizontală.

Kirk se ridică în picioare şi văzu că pluteau pe suprafaţa aceea nesfârşită de apă.

— Spock… Bones… locotenent Clayton? întrebă,

neliniştit.

Dar toţi păreau teferi.

Se grăbi spre cupolă, ţinând o mână pe vânătaia mare care i se forma pe obrazul drept.

— Totuşi, ce a fost asta?

— Momentan, curiozitatea mea rămâne în suspensie, se văită McCoy, încerând să se ridice. Atât timp cât nu se întoarce…

Kirk se retrase rapid de lângă cupolă:

— Nu ai tu norocul acesta, Bones. Clayton…

Înainte să mai poată spune altceva, partea de deasupra a formei de viaţă argoană se ridică din apă, foarte aproape de navetă. După câte puteau să vadă, aceasta părea o încrucişare între un şarpe supradimensionat şi o balenă cu patru tentacule, suficient de subţiri pentru a pune în umbră orice strămoş al caracatiţelor de pe Pământ.

Faptul că erau pe deplin funcţionale, fusese deja amplu demonstrat.

Spock, şi nu extraordinar de uimitul Clayton, fu cel care alunecă în scaunul pilotului.

— Tunurile cu laser în poziţie, domnule căpitan.

Trecu la acţiune, nemaiaşteptând ordinul lui Kirk.

Două raze de un roşu-aprins, perfect focalizate, porniră dinspre navetă şi acoperiră capul monstrului într-un nimb luminos. Lumina concentrată dansa pe valurile de culoarea cuprului, cu nuanţe galben-portocalii.

Incredibil, timp de câteva secunde, creatura continuă să se apropie de navetă. Apoi, geamătul ei continuu slăbi, până deveni, un ecou.

Totuşi, mişcându-se slab, poate din reflex, se scufundă, dispărând. Valurile nepăsătoare măturară locul, nelăsând nimic care să ateste existenţa creaturii ce îi atacase, câteva clipe mai înainte.

Spock se opri o clipă lângă tabloul de comandă, vrând să se asigure că nu era vorba de vreun şiretlic din partea monstrului, apoi se îndreptă spre Clayton pentru a-l ajuta.

— E în regulă, domnule Spock, îl linişti acesta.
Ofiţerul mai tânăr şchiopăta uşor.
— Mi-am sucit uşor un genunchi, asta-i tot. O să-mi fie bine.
Spock încuviinţă din cap, apoi se îndreptă spre cupolă pentru a privi la locul în care dispăruse creatura.
Clayton se reîntoarse la postul său, în faţa tabloului de comandă, aşezându-se cu grijă.
— Ce dracu' era lucrul acela? murmură McCoy.
Ca de obicei, doctorul căzuse victima unui sindrom nervos de inutilitate, se gândi Spock şi, ca de obicei, se apucase să facă verificări ale vasului cu probe.
— A fost, cu siguranţă, una din multitudinea de forme de viaţă pe care cercetarea preliminară a neglijat să o înregistreze.
— Greu de înţeles cum ceva atât de mare poate fi trecut cu vederea, spuse Kirk. Totuşi, cu o asemenea capacitate de a parcurge o suprafaţă atât de mare într-un timp atât de scurt, nu sunt surprins. Prezenţa unui *predator** de mărimea aceasta este un semn sigur al unei ecologii înfloritoare. Nu cred că am văzut vreodată ceva asemănător.
— O combinaţie dură a cetaceelor şi cefalopodelor pământene, adăugă Spock.
Kirk păru să ajungă la aceeaşi concluzie.
— Hai să mai aruncăm încă o privire la el, înainte să-şi revină din paralizie, anunţă el. A absorbit o doză destul de mare… aşa încât ar trebui să fim în siguranţă.
Se uită înapoi, peste umăr.
— Scufundare, locotenent. Memorează curenţii de aici.
— Am înţeles, domnule, ne scufundăm…

---

* Distrugător

Capitolul II

Clayton manevrase cu o îndemânare ieşită din comun naveta modernizată. Deşi trecuseră mai multe minute de căutări, nu reuşiseră să descopere vreo urmă de monstru. Dar imaginea ce se zărea din cupolă era de-a dreptul uimitoare.

Se scufundaseră într-un mediu lichid de culoare verde, cu o tentă din omniprezenta nuanţă a chihlimbarului, şi acum îşi croiau drum printr-o lume de iarbă verde.

Fundul era aici destul de aproape de suprafaţă, astfel că lumina soarelui pătrundea până la nisip.

Dacă lumea de deasupra, cu monotona şi, exceptând cele câteva insule, invariabila privelişte marină, părea simplă şi neschimbătoare, fundul le apărea într-un contrast izbitor.

Exotica floră marină, prezentă din abundenţă, forma un decor caleidoscopic pentru multitudinea de vieţuitoare care trăiau atât în interiorul cât şi în preajma ei. Lumina oblică a soarelui se combina analog cu coralii, întărind asemănarea cu topica unei lagune pământene. Câteva specii de peşti aveau cozi late ca nişte aripi, care s-ar fi potrivit mult mai bine unui păun, decât unei înotătoare. Muşchii, care decorau atât de insistent vârfurile insulei, erau parcă mai abundenţi pe fund.

Ici şi colo, bancuri de peşti roşii schimbau brusc direcţia de deplasare, de jur împrejurul feeriei de muşchi, atât de vastă încât apa părea să fie un adevărat foc.

Naveta se reflecta metalic în spatele lucios al moluştelor, care roiau ca nişte clovni şi care acopereau spaţiile goale din corali, asemeni unei femei bătrâne într-o băcănie.

— Iată-l! exclamă McCoy, chiar dacă Clayton întorcea deja naveta în direcţia somnolentului monstru marin.

Creatura plutise uşor spre sud, faţă de locul unde se cufundase. Acum se odihnea, imobilă, pe nisipul chihlimbariu:

— Ai grijă, îl atenţionă Kirk. Încearcă să ne aşezi jos, în apropierea capului, locotenente.

— Da, domnule.

Când chila de metal a navei se aşeză uşor pe fundul moale, se auzi un uşor clinchet. Muşchiul şi ierburile alunecară hipnotic într-o direcţie opusă, în vreme ce o colonie de crustacee protestau cu considerabilă vervă împotriva acestei evacuări neanunţate din apartamentele lor construite în piatră.

Spock şi McCoy îşi ajustară tricorderele şi începură să facă citirile de bază. McCoy descoperi ceva care stimulă prima controversă ştiinţifică a explorării.

— Sistem respirator dual, observă doctorul. Plămâni şi branhii.

— Foarte ciudat, încuviinţă Spock. Numai dacă presupunerile noastre sunt corecte. Dacă subzistenţa terestră şi subacvatică de aici este ciclică, atunci ar fi normal ca populaţia animală să fie pregătită pentru a trăi în oricare din cele două medii… Oricum, un specimen nu poate fi reprezentativ pentru oricare specie de pe planetă. Sunt necesare mai multe citiri ale altor tipuri.

— Până şi muşchiul acela chihlimbariu, comentă McCoy, pare să crească la fel de bine în apă, cât şi deasupra ei.

Monstrul paralizat alese acest moment, de dezinteres temporar din partea observatorilor săi bipezi, pentru a mişca uşor. Tentaculele sale tremurară, deranjând nisipul. Brusc, coada gigantică se zbătu, spasmodic.

Lovitura scurtă fu destul de puternică pentru a împinge naveta de-a lungul fundului mării, până într-un banc de nisip. O ploaie de chihlimbar căzu pe cupola din plexic aliat, în momentul în care nisipul, mişcat de la locul lui, se reaşeză pe fund.

Kirk hotărî că acest specimen particular reacţiona puţin

cam imprevizibil pentru un studiu obişnuit. O a doua zbatere la fel de puternică ca prima, care putea să-i omoare, se dovedi fără efect. Ameţit, privea prin cupolă, părându-i-se că monstrul desfăşurase opt tentacule în loc de patru. De asemenea, erau doi „Spock” şi doi „McCoy” care încercau să se ridice în picioare.

Indiferent câte prelungiri poseda creatura, pe moment ele se deplasau într-o mişcare furioasă, luptându-se parcă să-şi recapete echilibrul intern.

— Du-ne sus, locotenente. Îşi revine, şi cred că ar fi mai bine să fim oriunde altundeva, când va fi complet restabilit.

Clayton încuviinţă din cap. Naveta se înclină spre suprafaţă, se ridică de pe nisip şi se îndreptă spre insulă.

Kirk mai aruncă o scurtă privire bestiei, care încă se mişca fără a avea vreo ţintă, înainte ca, datorită unghiului de urcare, să dispară din raza sa vizuală.

Orice creatură normală, care ar fi primit o asemenea lovitură, s-ar fi făcut repede nevăzută. Se părea însă că acest prim locuitor al planetei Argo era obişnuit, totuşi, să nu fugă din faţa nici unei creaturi, cu excepţia poate a unui alt specimen de acelaşi tip, dar mai mare. O vreme, creatura rămase nemişcată... apoi tentaculele se desfăşurară rapid şi porni cu o viteză incredibilă în urmărirea navetei care se ridica.

Verdeaţa lăsă locul cerului albastru şi imaginii insulei moarte, aflată în faţă.

Aşteptându-se să nu vadă nimic altceva decât apa liniştită, Kirk privi dincolo de cupola aflată în partea din spate a navei. Şi, aşa cum era de aşteptat, suprafaţa se întindea neîntreruptă... până când un gheizer uriaş se ridică parcă deasupra lor, trimiţând violent botul navetei înainte şi în jos.

O răsuci ca pe un cârlionţ. Kirk consideră că avusese prea multă grijă faţă de formele de viaţă străine, lipsite de inteligenţă.

— Pregătiţi pentru tragere tunurile cu laser...

Spock se îndreptă spre consolă, ajustă comenzile potrivite, lăsându-l pe Clayton să piloteze nava. Aruncă o privire grăbită lui Kirk, în momentul în care un led nu se aprinse, aşa cum ar fi fost de aşteptat.

— Tunurile cu laser nu răspund comenzilor, domnule căpitan. E clar că am suportat vreo avarie în urma loviturii.

Ar fi trebuit, într-adevăr, să ordone o verificare, absolut necesară în aceste condiţii, îşi reproşă Kirk. Dar era prea târziu pentru incriminări. Privi înapoi îhcă o dată, cu speranţa că monstrul îşi pierduse poate interesul.

Văzu, însă, că vânătorul se întorsese şi acum se grăbea spre ei, cu gura căscată, asemeni unui tunel de metrou.

— Decolează, domnule Clayton, acum!

Locotenentul mânui comenzile potrivite, apoi, mirat, parcurse a doua oară operaţiunile, la fel de repede ca prima dată, înainte de a-i adresa lui Kirk o privire neputincioasă.

— Niciun răspuns, domnule! Motoarele de propulsie au fost distruse… nu înregistrez niciun răspuns.

Gura aceea, deschisă ca o peşteră, se apropia din ce în ce mai mult. Stalactite şi stalagmite de chihlimbar lustruit, alcătuind dantura, se întindeau atât pe marginile acoperişului, cât şi ale pardoselii.

Kirk nu mai pierdu vremea cu sistemul de comunicaţii al navetei. Dacă atât tunurile cu laser, cât şi motorul erau distruse, şansele ca şi mai delicatul emiţător să fi supravieţuit, erau aproape nule.

— Kirk către *Enterprise*! Alarmă roşie!

Vocea inginerului Scott trăda aceeaşi nervozitate care se regăsea şi în vocea lui Kirk.

— *Enterprise,* aici Scott. Ce se întâmplă, domnule căpitan?

— Suntem atacaţi, Scotty, urgenţă – teleportează-ne la bordul navei.

Ultimele sale cuvinte au fost acoperite de tunetul care erupse din gâtul monstrului.

— Toată viteza înainte, domnule Clayton…!

Locotenentul lovi comenzile, dar nu fu suficient de rapid; marele cap cu tentacule se ridica sus, sus… acoperind cerul şi soarele – apoi coborî. Kirk abia avu timp să se apuce de ceva, înainte ca gargantuanul craniu să lovească naveta.

Alt sunet asurzitor se făcu auzit. Cupola se întunecă, pe măsură ce două mandibule imense se apropiară de partea din faţă a micuţei navete.

În ciuda faptului că se apucaseră de diferite obiecte, impactul îi împrăştie pe fiecare, prin navetă.

O parte din mandibula superioară se abătu asupra cupolei Aceasta se dovedi incredibil de rezistentă, cu toate că inventatorii ei nu s-au gândit niciodată că va fi supusă unei asemenea presiuni. În cele din urmă, se sparse.

Scuturând naveta ca într-o masticaţie furioasă a unei bucăţi de carne, monstrul o scuipă spre o proeminenţă stâncoasă, aflată chiar sub nivelul apei. Acest ultim şoc distruse şi ceea ce mai rămăsese din cupolă.

Alt scuipat trimise în zbor bucăţi din cupolă, componente interne rupte, şi pe McCoy şi Clayton odată cu ele. Interiorul era distrus total. Scaunele, special proiectate pentru impacturi foarte mari, erau contorsionate precum rădăcinile unei legume. Spock zăcea întins între scaunul pilotului şi baza tabloului de comandă, iar Kirk era înfăşurat în rămăşiţele unor chingi. Amândoi erau inconştienţi, cu forma trupurilor curbată şi nemişcată. Dar nu-şi reveniră când creatura se îndepărtă înot, continuând să se agite spre victima sa încăpăţânată.

— Am pierdut contactul, domnule căpitan! se auzi o voce slabă dintr-un păienjeniş de metale răsucite. Am pierdut contactul!… Răspundeţi, domnule căpitan. Răspundeţi! Spock…!

McCoy expiră adânc când ieşi la suprafaţă, şi privi cu teamă în jur. Dar, singura vietate agresivă pe care o văzu, era slabă şi mică.

Îl sprijini puţin pe Clayton şi îl ajută să-şi cureţe plămânii

de apă.

Priviră împreună monstrul, acum aflat departe, dar vizibil încă, şi micuţa navetă pe care o ţinea strâns în tentaculele sale… sau, mai bine zis, ceea ce mai rămăsese din navetă. Chiar atunci, creatura alunecă pe spate şi dispăru dincolo de valuri.

McCoy încercă să strige, să-i cheme pe ceilalţi, dar respiraţia sacadată nu-i permise. Încă o dată, apa era liniştită, încă o dată insula îndepărtată era singura proiecţie de deasupra valurilor uşoare. Naveta, monstrul… Kirk şi Spock… toate dispăruseră. Spera ca ei să fi fost teferi, aruncaţi probabil într-o altă direcţie. Aşa cum se întâmplase cu el şi Clayton… oh, spera!

Era pe punctul de a sugera să înceapă căutarea, când un nor de particule îl dizolvă şi, încercând o uşoară senzaţie de cădere, se descoperi, în picioare, în camera principală de teleportare de pe *Enterprise,* privind formele îndepărtate ale lui Scott şi a şefului teleportării, Kyle, aflaţi în partea cealaltă a consolei. Imediat după el, urmă Clayton.

Scott ajunse acolo într-o clipă, pentru a-i acorda asistenţă.

— Ce s-a întâmplat, Bones?

Dar, înainte ca McCoy să formuleze un răspuns, se întoarse şi îi comunică lui Kyle:

— Cheamă infirmeria, şi spune-le să trimită imediat o echipă aici!

Privi înapoi spre platforma de teleportare.

— Căpitanul şi domnul Spock… întrebă, grăbit, dar glasul i se stinse imediat ce văzu privirea de pe faţa lui McCoy.

— Nu ştiu, Scotty… Discutam despre citirile asupra versiunii locale a unui şarpe de mare şi… am fost puţin nepăsători. Timpul său de refacere şi reacţie… fenomenal…

O mână alergă prin părul mătuit cu sare de culoarea chihlimbarului. Era conştient că, probabil, era la fel de obosit ca şi Clayton.

— A atacat instinctiv – blestemat să-i fie instinctul. A

aruncat naveta ca pe o jucărie. Un atac anterior făcuse tunurile cu laser şi motorul inutilizabile, iar asta am aflat-o când deja era prea târziu. Oricum, nu ştiu dacă l-am fi putut învinge într-o confruntare la suprafaţă. Lucrul acela era foarte rapid.

Făcu câţiva paşi şi, descoperind cât de obosit era, se aşeză pe marginea platformei de teleportare.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu căpitanul şi cu Spock. Sper să fie teferi.

— Voi aduna imediat o echipă pentru a-i căuta, anunţă Scott.

McCoy era prea epuizat pentru a face mai mult decât un gest aprobator.

Oceanul planetar se întindea neîntrerupt, până la infinit. Doar câte o urmă de spumă apărută când şi când pe întinderea sa, întrerupea nemişcarea transparentă.

Aceasta, şi o micuţă barcă argintie. O barcă ce plutea de o bună bucată de timp în zig-zag şi în trasee spiralate pe suprafaţa planetei Argo, de-a lungul traseelor sugerate de computer.

Silueta îngustă era despăţită doar de două motoraşe compacte, ataşate la mijlocul ei… şi trei forme neregulate, aşezate în interior.

McCoy şi Clayton stăteau în partea din faţă, cercetând răbdători orizontul cu telefocare.

Doctorul făcu o pauză, pentru a-şi şterge ochii obosiţi, activitate ce-şi intensificase frecvenţa în ultima vreme. Se opri şi privi suprafaţa bogat colorată.

— Cinci zile, şi nu am descoperit nimic. Nimic.

— Nu puteau să ne fi scăpat din vedere, domnule, spuse Clayton, care avea un temperament sanguin.

McCoy îi întoarse o privire tristă şi îşi clătină capul.

— Curenţi, mizerie, câteva mici schimbări ale aspectului fundului oceanului… (Ridică din umeri.) Au dispărut, asta e tot.

Clayton nu răspunse. Amândoi se întoarseră la telefocare şi la munca monotonă de a scruta depărtările. Fu rândul locotenentului să rupă tăcerea.

— Totuşi, văd ceva. Foarte puţin deasupra nivelului mării, la treizeci-patruzeci de grade faţă de partea din faţă a bărcii şi la o distanţă de trei kilometri, aş zice.

Ajustă încă o dată telefocarul de precizie, timp în care McCoy se întoarse, îndreptându-şi atenţia spre direcţia indicată. Vocea lui Clayton crescu cu un ton.

— Ceva străluceşte în soare… şi nu cred că sunt simple pietre.

Toată oboseala ochilor lui McCoy dispăruse acum. Privirea lui era ascuţită ca un bisturiu. Scott se mişcase pentru a se uita prin propriul lui telefocar.

O masă întunecată de stânci dezordonate se ridica uşor deasupra valurilor. Cel mai înalt punct de pe insula joasă, se înălţa cu greu doi-trei metri peste nivelul apei. McCoy activă transfocatorul, iar imaginea păru deodată mai aproape.

Detaliile relevau fragmente de o formă ciudată, dintr-un material reflectorizant… bucăţi de chilă şi porţiuni din cabina navetei pierdute – cât se poate de sigur. Stăteau întinse pe stânci, ca ornamentele într-un pom de crăciun.

Scott se grăbi să întoarcă prova în acea direcţie. Porni cele două motoraşe gemene, iar barca zvâcni în direcţia stâncilor.

— Vreun semn din partea lor, Bones? strigă inginerul şef, în timp ce strecura mica ambarcaţiune printr-un spaţiu dintre două stânci proeminente.

McCoy clătină din cap. Clayton se mişcă rapid, asigurând cu o frânghie barca de un bulon proeminent de plastic, care părea destul de sigur pentru a o ancora chiar şi pe *Enterprise.* Evident, această insulă nu apăruse de câteva zile. McCoy păşi pe uscat. Ignorând resturile împrăştiate la picioarele sale, porni spre vârful micuţei insule, alegându-şi cu grijă drumul, printre margini ascuţite de metal, plastic şi

rocă vulcanică.

Fără nicio îndoială, resturile navetei fuseseră spălate de ape sau aruncate aici. Ajunse în vârf şi cercetă partea cealaltă a versantului. Atunci îi văzu pe Kirk şi Spock. În zona aceea, apa nu se ridica mai mult de un metru deasupra nisipului alb- chihlimbariu, formând un golf în miniatură. Siluetele nemişcate ale căpitanului şi ofiţerului unu, stăteau cu faţa în jos, în nisip.

— Sunt aici! strigă el peste umăr. Grăbiţi-vă.

Câteva secunde mai târziu, Clayton şi Scott alergau prin apă, spre cele două corpuri.

— Crezi că mai sunt încă în viaţă, Bones? întrebă Scott, evitând privirea doctorului.

Răspunsul lui McCoy fu sobru şi cinstit.

— Nu şi dacă au fost acolo, jos, timp de cinci zile.

Ambele forme păreau să aibă o greutate de câteva tone. Se luptau să-l mute pe Kirk pe cel mai apropiat teren uscat, ţinându-Hn tot acest timp capul deasupra apei.

— S-ar putea ca să fi înotat până aici, să se fi căţărat şi, doar recent, datorită epuizării, să fi alunecat în apă, spuse McCoy cu speranţă în glas. Foarte rşcent, sper.

În cele din urmă, reuşiră să scoată forma plină de apă a lui Kirk, şi să o depună pe o ridicătură a insulei. Lăsându-i picioarele să atârne în apă, se întoarseră după Spock.

De îndată ce amândoi bărbaţii fură întinşi unul lângă altul, McCoy căută în geanta sa şi îşi scoase tricorderul. Reglându-l rapid, îl trecu peste pieptul lui Kirk, apoi îl reglă din-nou şi procedă la fel cu Spock. Făcu nişte ajustări adiţionale şi repetă acţiunea, incluzând, de data aceasta, capul şi gâtul.

În vreme ce Scott şi Clayton priveau nerăbdători, McCoy studia citirile rezultate. Fără nicio vorbă, parcurse în grabă întreaga secvenţă, apoi se aşeză şi se încruntă spre aparat ca şi când, brusc, acestuia i-ar fi crescut mâini şi picioare..

— Pentru Dumnezeu, spune ceva! explodă Scott, în cele din urmă. Sunt vii?

McCoy clipi, părând că-şi revine dintr-un vis. Privi spre Spock fără să îl vadă, apoi mai parcurse încă o dată întreaga operaţiune.

— V- Sistemele lor vitale funcţionează încă, spuse în cele din urmă, chiar când Scott era gata-gata să răbufnească de încordare. Metabolismul este încetinit, ritmul, bătăilor inimii, uşor mai rapid, toate celelalte funcţii ale corpului modificate, dar în limite acceptabile.

Ridică privirea contrariat.

— Spun „acceptabile”, deoarece sunt incontestabil vii. Dar se întâmplă ceva cu plămânii lor şi restul sistemelor respiratorii, ceva ce nu-mi pot explica. (îşi scutură tricorderui.) Oricum, nu cu jucăria asta.

Clayton îl întrerupse arătând spre trupuri.

— Îşi revin.

Ochii lui Kirk clipiră, apoi se deschiseră din ce în ce mai mult, până când se fixară spre cer, afişând o expresie de şoc şi teamă. Întinse mâna spre gât, iar vorbele sale se articulară într-o şoaptă pierdută, precum o pană în bătaia vântului.

— Nu pot… respira. Sufoc…! spuse, răsucindu-se pe stânca dură.

— Ciudat… spcise Spock, răguşit precum un muribund gstmatic. Nu am… aer… suficient…

Cei trei ofiţeri priveau cu groază spre cei doi tovarăşi ai lor, neajutoraţi, confuzi şi nesiguri. Mâinile lui Spock se îndreptară spre piept într-un spasm reflex, în vreme ce ale lui

Kirk pluteau între piept şi gât. Amândoi începură să-şi rupă bluzele, asemeni cuiva care se luptă să îndepărteze o mască invizibilă ce obturează plămânii săi.

McCoy fu primul care observă" membrana fină dintre degetele lor. Părea organică, nu artificială, de fapt, aproape o pieliţă. Şi prelungirile acelea mici, de culoare argintie, ca o crustă pe partea din spate a mâinilor lui Kirk… Era ca şi când căpitanului îi crescuseră solzi!

— Ajutor…! şopti Kirk răguşit. Nu pot respira.

— Ce se întâmplă cu ei, Bones? întrebă rugător Scott. Ce se întâmplă? ’

— Ceva le-a schimbat întregul sistem respirator, şopti McCoy uimit. Nu mai pot trăi în atmosferă. Cel puţin nu într-una gazoasă!

Se ridică şi îl prinse pe Kirk de mâini.

— Luaţi-l pe umeri! Ajutaţi-mă să-i ducem înapoi în apă!

Le trebui un efort mult mai mic ca să-i bage pe cei doi oameni în apa mică, decât le trebuise ca să-i scoată de acolo.

De îndată ce feţele lor trecură sub nivelul apei, amândoi încetară să se mai chinuie, relaxându-se complet.

McCoy privea nevenindu-i să creadă, deşi intuise pe jumătate ce avea să se întâmple. Kirk se răsuci pe nisip, şi se uită în sus spre el prin suprafaţa limpede ca 4e cristal. Care ofiţer era mai şocat, nimeni nu putea spune.

Sftott făcu câţiva paşi spre McCoy, pentru a-i privi la rândul său pe cei doi buni prieteni ai săi, fascinat şi îngrozit în acelaşi timp.

— Ce facem, doctore?

McCoy ezită, apoi se întoarse spre inginerul şef şi spuse cu o undă de vinovăţie:

— Îi ducem la bordul navei, Scotty.

Apoi continuă să prezinte ce aveau de făcut.

Pe coridor nu era nimeni, cu excepţia lui McCoy.

— Jurnal medical de bord. Data stelară 5572.1, spuse în recorder. Căpitanul Kirk şi ofiţerul unu Spock, au fost salvaţi – deşi prezintă modificări funcţionale – cu patruzeci şi opt de ore în urmă.

Camerele de securitate ale infirmeriei erau de obicei folosite pentru îngrijirea şi tratamentul criminalilor sau străinior periculoşi. Niciuna dintre ele nu mai fusese vreodată transformată pentru o utilizare mult mai diferită şi mult mai vitală.

McCoy trecu de ultimul colţ, spre camera goală până de

curând. În locul uşii dublu securizată, chiar în interior, fusese instalat un perete limitator, oarecum diferit. Acesta consta din două suprafeţe plate de aliaj de plexic, despărţite de un spaţiu de aer. Dincolo de această barieră impermeabilă, patru cincimi din cameră erau plină de apă – un anumit fel de apă.

McCoy nu riscase câtuşi de puţin să o înlocuiască din propriile rezervoare ale lui *Enterprise.* Acea apă fusese transportată pe *Enterprise* cu ajutorul unor containere speciale de pe planeta-ocean argoană, chiar din golfuleţul unde fuseseră găsiţi Kirk şi Spock. Nisipul de culoarea chihlimbarului, care acoperea podeaua camerei, provenea din acelaşi loc. Singura libertate pe careşi-o îngăduise McCoy fusese sursa de aer; pentru a oxigena plantele naturale de pe fundul camerei, trebuise să folosească o pompă. Până acum, niciunul dintre ofiţeri nu arătase vreo simptomă de "îmbolnăvire datorată acestâi singure concesii faţă de condiţiile normale.

Kirk şi Spock se găseau în capătul celălalt al camerei, mişcându-se fără vreo ţintă şi lipsiţi de entuziasm, deasupra fundului nisipos.

Erau destul de adânc cufundaţi în gânduri, fără îndoială legate de situaţia lor prezentă, aşa încât nu observară intrarea doctorului. McCoy îi studie, mulţumindu-se să vorbească spre recorder.

— Nu au niciun fel-de amintire despre ce s-a întâmplat după ce au fost aruncaţi din navetă. Analizele medicale au scos în evidenţă prezenţa unei substanţe necunoscute până acum în vasele lor de sânge. Există posibilitatea, foarte mare,.ca această substanţă să fie cauza alterării metabolismului lor şi a metamorfozei sistemului lor respirator.

Se opri şi închise recorderul.

Cei doi ofiţeri observaseră sosirea lui, iar acum se mişcau în direcţia peretului transparent. Privindu-i cum se apropiau, McCoy se mai minună încă o dată de procesul

care alterase atât de eficient structura internă a prietenilor săi.

Chiar şi ochii le fuseseră afectaţi. Erau acoperiţi cu o peliculă transparentă, ca o a doua pleoapă a unei reptile uriaşe. Şi desigur, mai existau manifestări ale schimbării, cum ar fi apariţia pronunţată a solzilor şi întărirea pielii, întinderea celulelor de enzime subcutanate, precum şi pieliţa dintre degetele de la mâini şi de la picioare.

Cei doi ofiţeri rămaseră privindu-l în tăcere. McCoy se îndreptă spre un tablou prevăzut în perete şi examină datele şi cifrele afişate: temperatura, presiunea, salinitatea, cantitatea de oxigen... Totul părea normal... pentru un peşte. Făcu un semn aprobator spre Kirk şi Spock, care continuau să-l privească.

Kirk încuviinţă cu o singură mişcare a capului, iar McCoy atinse un buton din partea de jos a tabloului.

O secţiune de metal în porţiunea netransparentă a peretelui alunecă într-o parte. McCoy intră într-un spaţiu cubic, apoi atinse un alt buton închizând uşa înapoia lui.

Lovi uşor aparatul de la pieptul său şi aura sistemului de menţinere a vieţii îi înconjură trupul, pulsând o radiaţie uşor gălbuie. Acţionă o simplă supapă şi apa începu să se ridice în jurul tălpilor, gleznelor, genunchilor. Când spaţiul cubic fu complet plin, McCoy deschise uşa din interior şi păşi nesigur în lumea lui Kirk şi Spock.

Aceştia îl aşteptau. Ca de obicei, vocile lor aveau o uşoară vibraţie, ca transmisia unei unde recepţionată neamplificat, de la o distanţă de prea mulţi ani-lumină. Faptul că puteau vorbi chiar şi pe jumătate decât normal, era prin el însuşi remarcabil. Indiferent ce stătea la baza metamorfozei lor, transformarea era perfectă... corzile lor vocale fuseseră modificate pentru vorbirea sub apă.

— Ei bine, Bones? fu tot ce spuse Kirk.

— Suntem blocaţi, Jim. Nimic nu a dat rezultate. Ne-am convins destul de mult de faptul că acest hormon din sângele vostru, este cauza primordială a întergii mutaţii.

Antidotul nu urmează, totuşi, modificarea. Sunt implicate un fel de molecule, cu înfăţişarea cea mai ciudată pe care am văzut-o vreodată, şi care se perpetuează la infinit. Până acum, situaţia sfidează analiza.

Kirk se mulţumi să încuviinţeze dând din cap. Altceva nici nu prea mai avea de făcut.

— Dar despre celălat lucru… eşti sigur că alterarea nu a fost naturală?

McCoy scutură din cap.

— Nu, Jâm. Cineva a făcut experienţe pe voi amândoi. Sunt sigur de asta. Sunt prea multe semne de pătrundere la punctele cheie ale structurii – trebuia să primiţi hormonul pe cale artificială.

Kirk lăsă să-i scape un râset plin de amărăciune.

— S-a dus teoria că nu există forme de viaţă inteligentă pe Argo.

Se opri gânditor.

— Computerele au întregul bagaj de cunoştinţe medicale al Federaţiei în arhivele lor. Nu poţi repeta procedeul pe un animal de laborator, şi apoi să lucrezi în sens invers pentru a descoperi antidotul?

McCoy nu preciză dacă mutaţia ar putea fi reversibilă.

— Îmi pare rău, Jim. Metodologia chirurgicalo-clinică de aici este total străină – mie, cel puţin! Şi de asemenea, mult prea sofisticată. Dacă aş şti cum să încep pentru a-mi însuşi procedeul, aş putea…

Vocea sa muri.

— Deci, ne-a mai rămas localizarea unei forme de viaţă inteligentă pe Argo,. Necunoscută şi nesuspectată anterior, interveni Spock.

— Evident, supravegherile iniţiale nu au observat nimic altceva decât simple forme marine.

McCoy părea că ezită.

— Nu înţeleg cum, chiar şi cu ajutorul unei unde slabe, nu s-ar putea detecta existenţa unei rase capabilă de o asemenea tehnologie.

— Tehnologia medicală nu este tocmai vizibilă, spuse Spock. Cunoştinţele de acest gen nu implică, spre exemplu, cunoştinţe de inginerie structurală, sau alte semne foarte vizibile ale unei civilizaţii. Cultura multor popoare primitive posedă capacităţi medicale de bază, dar totuşi complexe.

— Eşti pe aproape, Spock, spuse McCoy.

— Este numai una din multele explicaţii, admise ofiţerul unu. Alta stă în însăşi compoziţia mării argoane. Prezenţa unor cantităţi mari de metale dizolvate şi săruri minerale poate distorsiona cu uşurinţă citirile delicaţilor senzori, şi bloca pe de-a întregul altele. De asemenea, astfel de senzori au fost concepuţi pentru scanări la adâncime mică, ignorându-se adâncimile mari, posibil locuite.

McCoy zâmbi.

— Totul eşte foarte plauzibil, Spock. Dar dacă este adevărat, unde ne conduce asta? Nu putem îndeplini suficient de bine o explorare subacvatică fără acva-navete, cea cu care aţi plecat voi fiind singurul nostru vehicul destinat studiului mediului lichid.

Arătă spre centura de menţinere a vieţii.

— Putem rămâne sub apă cu ajutorul centurilor de menţinere a vieţii, dar timpul este limitat, iar mobilitatea chiar şi mai limitată. De asemenea, dacă s-ar pune problema să ascunzi pe cineva acolo jos, ei bine, ar fi al dracului de greu să ascunzi o adunătură de bulbi plutitori, galben-aprins.

— Dar noi nu suntem limitaţi, interveni Kirk, nervos. Eu şi Spock putem mergem oriunde în oceanul ăla, la fel de eficient ca adevăraţii lui. Nativii. (Zâmbi trist.) Am fost desemnaţi să facem asta.

Faţa lui McCoy căpătă un aer alarmat.

— Prea riscant, Jim. Argo este total neexplorată. Dacă senzorii nu pot pătrunde în apa aceea metalizată, în care tu vrei să înoţi, sunt şanse ca nici comunicaţiile să nu fie prea bune. Şi dacă mai sunt şi alte ciudăţenii pe acolo, ca aceea care a lovit naveta…

Zâmbetul lui Kirk se accentuă, deşi vocea îi rămase la fel de tristă.

— Nu avem de ales, Bones.

Flutură o mână, ca o membrană.

— Nu pot să comand o navă de aici... La dracu', nu pot nici să trăiesc aici! Am înnebuni într-o săptămână!

— Căpitanul exagerează, într-un fel, timpul subiectiv implicat, îl corectă Spock în cel din urmă, dar infailibilitatea afirmaţiei sale este aceea că el este unul cu care nu sunt pregătit să mă cert.

— Ştiu ce simţiţi, Jim, Spock, spuse McCoy. Încă mai există o şânsă să putem găsi o soluţie în laborator. Dar dacă vă duceţi acolo, lipsiţi de orice fel de posibilitate de a ne contacta...

Kirk îi tăie vorba.

— În momentul de faţă, nu avem decât două variante, Bones. Să trăim într-un acvariu pentru tot restul vieţilor noastre, ca nişte curiozităţi, ca nişte ciudăţenii, sau să rămânem pe Argo, ca primii ei locuitori. Refuz să accept oricare dintre aceste variante.

Atenţia lui McCoy alunecă spre Spock.

— Dar tu, Spock? Tu poţi vedea lucrurile într-un mod logic şi lipsit de pasiune.

— Căpitanul defineşte cazul cu emoţie, desigur, replică instantaneu acesta, dar corect.

McCoy rămase perplex.

— Aş fi de o valoare foarte redusă pentru nava asta – sau pentru mine – dacă ar fi să rămân scufundat într-un rezervor al infirmeriei. Într-un fel, suntem total invalizi, doctore. Ceva ce tu ar trebui să înţelegi. Trebuie să încercăm orice tratament posibil, indiferent de natura lui.

Kirk ridică mâna sa dreaptă şi studie membrana ce îi unea degetele.

— Orice inteligenţă care stăpâneşte acest gen de mutaţie, trebuie să fie capabilă să stăpânească şi reversul metamorfozei. Trebuie să ne schimbe cum am fost.

Lăsă mâna în jos şi privi nemişcat spre McCoy.

— Mai sunt şi alţi medici în vecinătate, Bones, şi, trebuie să-i găsim…

Capitolul III

Razele soarelui lui Argo, uşor mai galben decât Sol, se reflectau din valuri ca dintr-o oglindă; loveau energic bucăţile argintii, într-o cursă continuă pentru iluminarea insulei.

Kirk, Spock, Scott şi Clayton umpleau barca mică, ultimii doi având fazerele pregătite. Supravegheau- suprafaţa înconjurătoare, urmărind orice semn care ar arăta chiar foarte puţin ca un inamic. Ambarcaţiunea plutea liniştit în decorul umbrelor lungi ale dimineţii, creat de insula ce domina zona.

Kick şi Spock, făcură ajustări finale ale costumului impermeabil, de un verde-închis, care le acoperea corpurile, ca o a doua piele. Când şi când, bule de aer îşi făceau apariţia în interiorul incomodelor măşti, pline cu apă, pe care le purtau. Spock se îndreptă spre marginea bărcii, în timp ce Kirk se întoarse pentru a-l privi pe inginerul şef. Vorbele sale se auziră prin mască, greu inteligibil.

— Vom realiza contactul cât mai curând posibil, domnule Scott,

— Am înţeles, domnule, replică Scott fără uşurinţă. Nu se simţea mai în largul său decât se simţise McCoy.

Kirk se îndreptă spre marginea bărcii şi privi către ofiţerul unu. Spock încuviinţă, dând o dată din cap.

Amândoi inspirară adânc, făcând să scadă vizibil nivelul apei în interiorul măştilor. Îşi scoaseră rapid, atât măştile, cât şi rezervoarele acestora, şi plonjară în imensul ocean de pe Argo.

Scott se aplecă peste marginea bărcii şi privi spre cei doi

camarazi, care pluteau confortabil chiar sub suprafaţa apei. Kirk îi întoarse privirea, făcu un semn cu mâna şi se răsuci pentru a înota spre adâncuri. Apa era limpede şi Scott continuă să-i privească multă vreme, până când, în cele din urmă, dispărură din câmpul vizual…

Există trei medii locuibile, pe cea mai mare parte a lumilor locuite: aerul, pământul şi, în cele din urmă, apa. Şi aceia care au optat pentru oricare din primele două, cu siguranţă nu le-a plăcut să-şi ude picioarele.

Nu vegetaţia, aproape, incredibil de luxuriantă, îi fascina pe cei doi, care înotau în adâncuri, şi nici copleşitoarea abundenţă de viaţă care forma acest mediu, ci agitaţia continuă, contrastând atât de puternic cu lumea comună, artificială, a respiratorilor de aer. Tot ce se afla sub apă făcea parte dintr-un balet unic, nesfârşit – o ecologie dansantă, unde fiecare locuitor, de la cel mai umil-vierme sau plantă, până la musculoasele şi dinţoasele carnivore, îşi ştie paşii, interpretând răbdător o coregrafie perpetuă.

Aceasta era lumea, parcă din sticlă verde, prin care Kirk şi Spock îşi croiau liniştiţi drum. Coborând treptat, ajunseră deja la aproximativ doisprezece metri de fundul nisipos şi începură să înoate în direcţia opusă insulei. Aglomerări de muşchi portocaliu, ornamentate cu moluşte fosforescente şi insecte micuţe pluteau leneşe în curentul uşor. Formaţii strânse de peştişori excepţional coloraţi mărşăluiau în norişori, precum formaţiile militare prusace, în vreme ce înotătorii solitari, mai mari, îi observau cu invidie.

Cei doi bipezi începură să se mişte în spirale mai largi, acum la o distanţă destul de mare de barca singuratică, care plutea mult deasupra şi înapoia lor.

În cele din urmă, Kirk şi Spock întâlniră- ceva foarte asemănător cu o zonă cultivată. Grădina se întindea într-un mod nepământean, dar în acelaşi timp, incontestabil artificial.

În locul şirurilor distincte, plantele creşteau la un loc, dar despărţite cu grijă între ele. Nu exista nicio aglomerare,

nicio competiţie pentru lumina sau solul nisipos între reprezentantele vegetaţiei verzi, roz şi portocalii. Căţărându-se desupra dunelor joase de nisip, grădina părea că se micşorează în depărtare.

Câteva bătăi din picioare îi aduseră pe. Kirk şi Spock în mijlocul culturilor. Fără să schimbe vreo vorbă, examinară semnele de neconfundat ale plantării manuale, înmulţirii constante şi îngrijirii.

Spock făcu un semn spre înainte-şi înotară tăcuţi până în vârful primei dune. Pătrunseră cu grijă prin vegetaţia densă care înconjura vârful şi studiară priveliştea de dincolo.

Grădina, ferma, sau orice era ea, avea o întindere impresionantă, ocupând câmpia nisipoasă în toate direcţiile, pe o distanţă considerabilă. Totuşi, mult mai interesante erau formele ce înotau încet, preocupate, printre soiurile complicate de plante.

Erau umanoide şi aveau membrele anterioare foarte asemănătoare cu cele umane. Membrele posterioare, însă, nu aveau nicio tangenţă cu ce a avut vreodată omul. Picioarele păreau aproape fără oase, în vreme ce labele erau adevărate tălpi de scafandru, suple şi flexibile. O mică aripă dorsală, aflată chiar pe ceafă, între umeri, îmbogăţea aspectul ciudat. Pielea era o variaţie a omniprezentului portocaliu, cu tente de auriu sau verde, în vreme ce râuri de rămăşiţe de păr de culoare argintie cu străluciri aurii împodobeau cutia craniană.

Specia era, în mod cât se poate de clar, mamiferă, femeile fiind prezente în grădină într-un număr aproape egal cu al bărbaţilor. Ambele sexe erau îmbrăcate în ţesături strânse pe corp, din fire metalice subţiri, viu colorate, aranjate într-o multitudine de desene individuale.

— O dată în plus, murmură Spock moale, modelul umanoid de bază predomină, deplin adaptat supravieţuirii subacvatice.

— Chiar şi aşa, Spock, par totuşi să reţină mişcări

specifice celor de la suprafaţa apei. Poate din instinct, poate din obişnuinţă… nu ştiu.

Se opri, apoi continuă pe un ton mai scăzut:

— Cred că am fost observaţi.

Destul de sigur, mai multe capete se întoarseră înspre ei. Câţiva dintre argoani se retrăgeau, deja, precipitat, dând semne de alarmă.

— Nu pot să garantez pentru celelalte simţuri ale lor, comentă Spock, dar auzul este evident foarte acut.

— Ei, j-am găsit, oftă Kirk. Bătu din picioare, mişcându-se prin cultura moale, de-a lungul pantei. Spock îl urmă.

La acest prim semn de mişcare, mult mai mulţi argoani se îndepărtară, în vreme ce ceilalţi îşi ridicară ameninţătoarele unelte de lucrat pământul care, cu toată destinaţia lor agricolă, nu arătau că ar fi mai puţin mortale. Unul dintre ei alunecă uşor în faţa însoţitorilor săi, apoi spuse ceva către noii veniţi, momentan neinteligibil.

Aparent, modelul lingvistic era relativ standard.

Micile translatoare universale, prinse în dreptul urechilor, scoaseră un bâzâit uşor, iar mesajul se auzi desluşit:

— Plecaţi, respiratori de aer. Nu sunteţi doriţi aici.

Kirk sperase că vor avea parte de o primire cât se poate de prietenoasă, cel puţin din curiozitate.

Dar, această expresie de ostilitate, îl luă pe nepregătite. Uitându-se tot timpul spre vorbitor, îşi orientă vocea spre microfonul translatorului ascuns. Acesta transformă limbajul său în ceea ce locuitorii mării puteau înţelege.

— Nu dorim să vă facem niciun rău, suntem prieteni. Căutăm numai prietenie… şi cunoştinţe.

— Plecaţi! ţipă o femeie din mulţime. E destul că tinerii noştri v-au salvat viaţa o dată. Dacă veţi continua, nimic nu o să vă mai salveze.

Se întoarse şi înotă cu bătăi puternice peste duna următoare. După ea, alţii se întoarseră şi începură să o urmeze.

— Aşteptaţi! Ascultaţi! îi imploră Kirk. Noi doar…

— Plecaţi! strigă bărbatul din fruntea grupului.

El întârzie mai mult decât ceilalţi; dar, în cele din urmă, se întoarse şi se grăbi, furios, să-i ajungă.

Un Kirk şi un Spock derutaţi se descoperiră înotând singuri pe câmp.

— Nu are niciun sens, Spock. Spuneau că ne-au salvat o dată; şi aşa au şi făcut, dar de ce…?

— Scuzaţi-mă, domnule căpitan, îl întrerupse Spock, dar cred că fraza lor exactă era: „tinerii noştri v-au salvat viaţa o dată”..

Asta îl puse pe Kirk pe gânduri.

— Da, aşa este… şi aceşti adulţi nu păreau să fie de acord.

Privi în urma argoanilor.

— Răspunsul nu poate să vină decât din direcţia aceea, domnule Spock.

În timp ce înotau, urmând traseul fermierilor, Spock medită cu glas tare:

— Nu prea par să raţioneze, observă el pe un ton pe jumătate dezaprobator. Cel puţin unul ar fi trebuit să realizeze că eram mult mai puţin numeroşi decât ei şi aparent neînarmaţi.

— Totuşi, chiar aşa, erau speriaţi. Teama lor primitivă de respiratorii de aer şi această – arătă cir mâna în jurul lor – probă de muncă agricolă manuală, nu indică o rasă capabilă de tehnici chirurgicale avansate.

— Destul de ciudat, domnule căpitan. Observaţiile de până acum nu furnizează, încă, o soluţie.

— Atunci, trebuie să mergem puţin mai departe, Spock. Ceva o să descoperim, în cele din urmă. Răspunsul, sper.

Continuară să înoate în tăcere. După câteva minute ajunseră la baza unui recif de corali, care se ridica la suprafaţă.

Kirk studie câudatul recif, care se curba neîntrerupt spre stânga şi spre dreapta.

— Cu siguranţă, nu au trecut peste vârful acesta, Spock.

— Sunt de aceeaşi părere, domnule căpitan. Nu prea pare posibil. Propun să ne separăm şi să studiem împrejurimile, rămânând la o distanţă de la care să ne vedem unul pe celălalt.

— Foarte bine.

Kirk porni spre stânga, iar Spock se îndreptă în direcţia opusă. Curând după aceea, se întoarse, chemat de un strigăt uşor al ofiţerului unu.

— Aici, domnule căpitan…!

O clipă mai târziu plutea alături de Spock printr-o crevasă în palisada submarină – o rană care străpungea reciful pe o distanţă necunoscută.

— Excelent loc pentru o ambuscadă, murmură el.

— E adevărat, domnule căpitan. Totuşi, de ce să aranjezi o capcană atât de minuţios? Ne-ar fi putut înfrânge, cu uşurinţă, mai devreme. Presupun că au trecut pe aici… fără oprire.

Potriviră ceva la centurile costumelor lor şi scoaseră câte un tub subţire, care, în curând, se dovedi a fi un puternic reflector subacvatic.

Kirk îl activă pe al său şi îl orientă spre interiorul crevasei. O rază de lumină mătură întunericul dens, dar nu dezvălui nimic altceva decât roci, corali morţi, câteva plante subdezvoltate şi o mulţime de locuitori ai întunericului, care dispărură îngroziţi în abisurile lor intime.

Ţinând ambele fascicole aproape paralel, intrară în crevasă. Era mai lung decât se aşteptase Kirk. Din loc în loc, devenea un adevărat tunel, deoarece pereţii se arcuiau deasupra capului, ascunzând orice urmă a existenţei suprafeţei exterioare. ~

Concentrat asupra conului de lumină proiectat de reflector, Kirk tresări când ceva îl atinse pe umăr şi sări într-o parte, dar se relaxa descoperind că era doar mâna lui Spock. Ofiţerul unu stinse propriul reflector şi îi indică şi lui să procedeze similar. Aşteptară în tăcere, în vreme ce ochii lor se readaptau cu întunericul.

Timp de mai multe clipe, cât plutiră în răceala întunecată, nu văzură nimic. Apoi, conştientizară că puteau să deosebească conturul slab al pasajului, luminat slab. Lumina părea să emane din ceva situat aproape,. Înaintea lor. Câteva bătăi din picioare îi duseră mai în faţă, unde lumina era şi mai puternică. În cele din urmă, ajunseră la capătul pasajului.

Aici, bastionul de corali se pierdea simţitorintr-o câmpie nisipoasă, mai adâncă şi mai întinsă decât cea pe care o părăsiseră. Ceea ce se ridica falnic şi dumnezeiesc chiar în faţa lor, făcea ca grădinile îngrijite cu mâna şi bancurile de peşti pe care le văzuseră, să pălească, insignifiante: descoperiseră un oraş subacvatic. Construit fără grija cataclismelor, fără grija curenţilor marini, fără vreo altă grijă, de orice fel, afară de cea estetică, părea o adevărată metropolă a feeriei.

Turnuri subţiri, spiralate, imitau în graţie * şi forţă configuraţia internă a spatelui spiralat al moluştelor.

O structură imensă domina aşezarea, ţâşnind chiar din mijlocul său, ca şi când aceasta s-ar fi revărsat în întregime dintr-o singură formă, sculptată cu grijă, în loc să fie construit bucată cu bucată.

În punctul cel mai apropiat al peretelui de corali, o largă intrare. Arcuită se decupa în zidul ce înconjura în întregime oraşul.

Locuitori variat îmbrăcaţi, intrau şi ieşeau înot într-un flux continuu, pe două benzi, preocupaţi de aspectele necunoscute ale comerţului argoan.

— Frumos… şi fascinant, comentă Spock. Observaţi zidul şi faptul că folosesc intrarea arcuită, când amândouă sunt uşor evitabile. Par reminescenţe din timpul locuirii pe uscat.

— Mai fascinant decât orice altceva, Spock, spuse Kirk dând din cap încurcat, este cum un popor ca acesta, capabil să construiască astfel de minunăţii, capabil să reziste scufundării continentale, capabil de performanţe

medicale nemaiauzite în Federaţie, reuşeşte să se teamă de noi?

— Poate cel mai potrivit cuvânt ar fi „oroare”, domnule căpitan, Este foarte posibil să* ne găsească groteşti şi urâţi, baze destul de solide pentru reacţiile lor de până acum. Există un precedent amplu în istoria Pământului.

Kirk încuviinţă uşor din cap.

— De acord. Totuşi, trebuie să intrăm înăuntru, indiferent ce gândesc despre trăsăturile noastre. Se pare că în cealaltă parte a oraşului este mai multă activitate.

Spock îşi ascuţi privirea.

— Eu, personal, nu simt vreo inhibiţie culturală privind ignorarea arcadei.

Evitând argoanii rari, solitari, şi având grijă să rămână la o distanţă destul de mare de oraş, cei doi bărbaţi începură să înoate într-o curbă largă faţă de ceea ce determinaseră a fi intrarea principală a oraşului.

În cele din urmă, se apropiară de o porţiune de zid ce părea părăsită. Chiar şi aşa, se simţeau descoperiţi datorită fundului nisipos de un alb strălucitor, pe care siluetele lor se profilau în contururi clare şi uşor vizibile. Aşteptară până când soarele care apunea, formă o umbră întunecată înapoia unui turn subţire, apoi înotară spre el.

O cercetare rapidă, relevă faptul că se aflau într-o zonă puţin frecventată.

Kirk nu avea în minte un plan stabilit – nu avea niciun fel de date pe baza cărora să-l stabilească – ştia doar că trebuia să ia legătura cu doctorii-cercetători care provocaseră mutaţia iniţială. Puterea sa de convingere era de sperat să se afle la înălţime.

Progresară rapid, ţinându-se aproape de zidurile structurilor joase, oriunde era posibil. Intrând pe o stradă principală a oraşului, aproape că dădură nas în nas cu un grup de argoani. Trebuiră să se retragă într-o despărţitură dintre două clădiri şi să aştepte ca aceştia să treacă.

— Aici, şopti Kirk.

Înotau în partea opusă a unei pieţe largi. Care. În acel moment, era pustie. Cei doi ofiţeri chiar se minunară de absenţa trecătorilor.

— Poate că, la această oră, toţi sunt la câmp, presupuse Spock, sau se află în interiorul edificiului central, angajaţi în sarcini zilnice pe care nu ni le putem imagina. Sau poate că..

Cuvintele se frânseră brusc, căci o plasă foarte grea, fu aruncată peste ei.

Doi bărbaţi apărură de o parte şi de alta lor şi, printr-o manevră foarte precisă, trecură sub cei doi ofiţeri surprinşi, strângând foarte bine plasa.

Aproape imediat, porniră împreună cu cei doi captivi spre clărirea ce domina oraşul.

Kirk şi Spock se descoperiră incapabili să se apuce de ceva solid, incapabili să se mişte sub faldurile plasei, incapabili să o rupă. În cele din urmă, Kirk încetă să se mai zbată în van, căutând să se relaxeze. Era positfil să aibă nevoie de întreaga sa forţă mai târziu, când, probabil, va avea o şansă mai bună să o folosească.

De asemea, încercă să privească partea plăcută a situaţiei. Voiseră să intre în clădire – foarte bine, se părea că erau pe cale să o facă. Nu furişaţi, aşa cum plănuise, dar, după cum se spunea, ojumătate de măr era mai bună decât nimic.

Pătrunseră printr-o arcadă lată şi joasă, asemănătoare celei de la intrarea în oraş şi fură conduşi prin mai multe holuri, în construcţia interiorului, cel puţin, argoanii reuşiseră să se debaraseze xiestul de bine de atavismele moştenite în vieţuirea pe uscat, profitând din plin de lipsa gravitaţiei. Câteva din holuri coborau în curbe, altele se întindeau spre adâncimi greu de pătruns cu privirea, în unghiuri nebuneşti. În cele din urmă.

Pătrunseră într-un imens amfiteatru, situat aproape de cupola clădirii.

Abia acum Kirk realiză de ce văzuseră atât de puţin

argoani înotând deasupra edificiului.

Cea mai mare parte a clădirilor erau, desigur, gemene cu aceasta, având acoperişul transparent, pentru a lăsa lumina zilei să pătrundă în interior. Mişcările pe deasupra n-ar fi numai deconcentrate, dar ar şi bloca lumina şi ar alunga intimitatea.

Kirk îşi reorientă atenţia spre lucruri mai apropiate de prezent.

Zidurile erau decorate cu globuri imense, de o splendoare asemănătoare cu a perlelor. Câteva trepte, închipuind un podium, se ridicau în capătul celălalt al camerei. Trei locuri săpate, în piatră erau ocupate de bărbaţi argoani.

Era greu să le apreciezi vârsta. Dar, judecând după atitudinea lor şi având în vedere aspectul lor exterior, Kirk simţi că cei trei erau specimene ajunse la maturitate deplină. Unul era micuţ şi părea că îi priveşte cu un aer gânditor, deşi amuzat. Cel din dreapta era uşor rumen, expresia feţei lui fiind mai greu de descifrat. Între ei, cel mai scund din triumvirat, îl studia pe Kirk cu ochii săi portocalii, pătrunzători, a căror privire părea să treacă dincolo de el. O personalitate remarcabilă, hotărî imediat Kirk, linul căruia trebuia să-i acorde cea mai mare atenţie.

Mai exista o treaptă, mai joasă, în stânga, aceasta având, de asemenea, trei locuri. Doi dintre ocupanţii lor erau bărbaţi, cea de-a treia era femeie – atractivă, ’din punct de vedere strict argoan.

În general, erau cu puţin mai scunzi decât ceilalţi trei. Dar mişcările lor erau mai rapide, ochii lor mai ageri. Kirk avu impresia că ei erau considerabil mai tineri decât cei care stăteau pe platforma principală.

Timpul pentru analiză dispăru, iar Kirk se pomeni rostogolindu-se în direcţia treptelor, cu plasă cu tot. Se clătină, încercând să-şi recapete echilibrul.

— Lată spionii, Tribunule, auzi în translatorul fixat în dreptul urechii, glasul unuia dintre cei care îi capturaseră.

În ultimele sale cuvinte sesiză o urmă inconfundabilă de dezgust:

— Respiratori de aer!

Qel înalt, cu ochi pătrunzători, se ridică de pe trepte, şi se apropie. Îi studie pe Kirk şi Spock cu răceală. Translatorul reuşi parcă să transmită ceva din acea răceală, deşi circuitele sale erau lipsite de facilitatea de a percepe emoţii.

— Tu, ridică-te în picioare!

— Imprecis, bombăni Spock luptându-se cu ochiurile plasei.

— Eu sunt Domar, reîncepu anchetatorul/Marele Tribun al… Aquanilor – fu cel mai apropiat cuvânt pe care-l găsi translatorul pentru numele impronunţabile pe care le aveau aceşti indivizi. Aceştia sunt sfetnicii mei, Cadmar şi Cheron, continuă impozantul vorbitor, arătând spre fiinţele din stânga şi din dreapta sa.

Kirk renunţă să încerce să scape din plasă, optând pentru o poziţie cât mai demnă, în interiorul, ei.

— Sunt căpitanul James T. Kirk, de pe nava stelară *Enterprise.* Acesta este ofiţerul unu, domnul Spock.

Sprâncenele subţiri ale înaltului Tribun se apropiară.

— Cuvintele tale nu au sens. Sunteţi duşmani, respiratori de aer. Gărzile noastre vă aşteaptă de foarte mult timp, din Vremurile Străvechi.

— Dacă găseşti cuvintele mele fără sens, mărturisesc că eu le găsesc pe ale tale confuze, Tribunule, admise Kirk cu sinceritate. Am venit aici în bună pace.

Încruntarea lui Domar se adânci. Cei doi camarazi ai săi priveau cu seriozitate spre ofiţeri.

— Vechile înregistrări, anunţă el, avertizează că respiratorii de aer nu vin niciodată în bună pace.

— Vrei să spui, interveni o voce nouă, provocatoare, că vin cu gânduri războinice… dar fără nicio armă.

Kirk se întoarse spre stânga sa. Tânăra femeie privea arţăgoasă către Tribun.

— Nu putem face nimic fără să consultăm vechile înregistrări, adăugă unul din bărbaţi, aşezat în partea dreaptă a ei. Nu suntem abilitaţi să analizăm şi să hotărâm fără sfatul strămoşilor.

Cu certitudine, aceasta era o societate foarte diferit! decât, să zicem, cea de pe Pământ, pentru că această provocare generă oarecare urme de ezitare în atitudinea a doi dintre Tribuni – Cadmar şi Cheron. O clipă păreau inflexibili ca zidurile oraşului, iar următoarea le clătina convingerile, odată cu prima obiecţie a tinerilor lor colegi.

Dacă înaltul Tribun Damar simţea aceeaşi lipsă de siguranţă, cel puţin nu o arăta.

Cu o incontestabilă oboseală în voce, Cheron se opuse.

— De ce Y^or Tinerii Tribuni tot timpul să ignore înregistrările? Sunt cuvintele acelora care au construit acest oraş goale pentru ei? Sunt ei...? t

Damar ridică o mână impunând tăcere, apoi se răsuci şi făcu un gest spre cele două gărzi.

— Să fie eliberaţi ’din plasă. Dar fiţi pregătiţi. Atenţie la capacitatea de a înşela a respiratorilor de aer.

Kirk şi Spock simţiră plasa înciepărtându-se. În vreme ce erau eliberaţi, toţi cei’ şase Tribuni îi inspectară cu interes reînnoit ’

Puternicul amplificator al translatorului, îi furniză lui Kirk o traducere şoptită a lui – se forţă să-şi amintească vagije nume, parcă greco-gomane – Lemas:

— . Chirurgii şi-au făcut bine treaba, murmură el. Observaţi perfecţiunea metamorfozei şi uşurinţa cu care corpurile lor s-au adaptat.

Kirk se simţi uşor flatat, aproape împărtăşind succesul dobândit prin efort al altora. Totuşi, vorbele Tribunului nu erau o probă concludentă. Procesul s-ar fi putut, totuşi, să fi fost iniţiat natural şi doar completat cu mijloace artificiale. Merita să se asigure.

Anii îndelungaţi de experienţă diplomatică, îi înfrânară pornirea de a se adresa direct tânărului argoan,

considerând că bătrânii nu ar privi cu ochi buni această încercare. Se adresă, deci, lui Domar:

— Aşadar, cercetătorii voştri au provocat aceste mutaţii?

— Nu aveam altă soluţie. Spre deosebire de respiratorii de aer, încheie dur, noi nu vrem să omorâm.

— La fel de bine, puteaţi să ne fi lăsat unde eram, să ne înecăm, punctă Spock.

O undă de mulţumire îndulci răceala din atitudinea lui Domar.

— Indiferenţa faţă de răniţi este aproape o altă formă de crimă. Observaţie voastră este tipică pentru respiratorii de aer. Aţi fost aduşi aici inconştienţi, aproape morţi. Nu am făcut altceva decât să ne îndeplinim obligaţiile morale.

— S-ar părea că înregistrările lor străvechi sunt la fel de bine păstrate ca ale noastre, interveni Cadmar. Ne-au găsit din nou acum, pentru a ne spiona.

Vocea stridentă a femeii se făcu din nou auzită.

— Nu le acordaţi nici măcar o şansă să se apere sau să se explice, Cadmar. Legile noastre permit asta, chiar şi pentru respiratorii de aer.

— Rela are dreptate, spuse Domar, apoi se întoarse spre Kirk şi Spock. Puteţi vorbi… dacă aveţi curajul.

— Ascultaţi, începu Kirk, ignorând ironia din vocea lui Domar, se pare că aţi trăit nişte experienţe foarte triste în trecut, confruntându-vă cu ultimii indivizi dintr-o ramură a rasei voastre, care a rămas la suprafaţa acestei lumi. Pot să vă spun cu destulă siguranţă că nu mai aveţi de ce să vă temeţi din acea direcţie! în ceea ce ne priveşte, venim din cu totul altă lume. Singura dorinţă pentru care am venit în oraşul vostru – pe care l-am descoperit cu uşurinţă urmându-i pe câţiva dintre fermieri – era să…

Nu avu şansa să termine. Emoţia pe care cuvintele sale o produseră Tinerilor Tribuni, răbufni în cele din urmă.

— Voi nu locuiţi la suprafaţă? întrebă Rela, curioasă.

— Nu pe această lume, începu Spock. Noi…

Conversaţia devenea prea complicată, cel puţin pentru

Cadmar.

— Destul! ţipă el, violenţa cuvântului făcându-l să se ridice de pe scaun. E clar că asta e o minciună. Chiar aşa, o altă lume. Situaţia e clară. Respiratorii de aer vin din nou să provoace haos printre noi.

— Greşiţi, domnule, obiectă Spock liniştit. Aşa cum tocmai voia să spună căpitanul Kirk, singurul scop pentru care ne-am întors aici, a fost să găsim un mijloc de a reversa mutaţiile pe care ni le-aţi provocat.

— Asta. Cel puţin, este imposibil, îl informă Domar, brusc. Nu există nimic în. Înregistrările chirurgicale pe care le avem, care să desemneze o metodă de revers a mutaţiei.

Kirk se prăbuşi în interiorul său. Asta era, deci. Le era destinat să-şi petreacă restul vieţii plutind într-un container portabil. O curiozitate, un monstru, pentru cercetătorii Federaţiei, asupra căruia să mediteze şi de pe care să iă, periodic, probe.

Spock, fără îndoială, s-ar descurca mult mai bine decât el. Se întreba cum va reuşi să-şi petreacă tot restul vieţii la capătul unui. Microscop.

Imediat ce Scott ajustă telefocarele, punctul slab căpătă contur şi formă. Se transformă într-o creatură cu solzi mari, cu coadă lungă şi subţire, aripi şi corp de peşte. Mătură, cu ajutorul aparatului, suprafaţa îndepărtată şi crezu că putu distinge branhii din pene pe ceafa animalului.

Aparent, un zburător amfibiu. Interesant. Dorea ca Spock să fi fost aici, să-l vadă şi să-şi spună părerea. Doreâ ca Spock să fie aici, şi atât.

Comunicatorul său bâzâi, iar el se grăbi să confirme recepţionarea apelului.

— *Enterprise* către domnul Scott, auzi vocea lui McCoy.

Mai privi câteva clipe spre zburătorul care îşi plie aripile pe lângă corp şi se scufundă. Apoi îşi mută atenţia asupra comunicatorului.

— Aici Scott… Ce este, doctore?

— Toate secţiile îşi desfăşoară propriile misiuni, conform ordinelor lui Jim. Tocmai am primit un buletin de la seismologie. Va avea loc un cutremur puternic în zona aceea.

— Cât de curând?

— Meier nu poate fi sigur, dar va fi unul foarte puternic. Cu modificări complete ale topografiei.

— Nu poate fi sigur… îi ştiu eu pe băieţii ăia. Care e cea mai bună estimare a lor?

Urmă o pauză, apoi vocea lui McCoy se auzi din nou, încordată, îngrijorată.

— Probabil peste patru ore, Scott. Asta este o presupunere precaută.

— Deci înaintea orei stabilite pentru raportului căpitanului şi al domnului Spock – replică el alarmat.

— Înainte?! Nu poţi să-i contactezi, cumva?

— Nu putem, doctore. Nu au comunicatoare şi…

Se opri şi se gândi o clipă.

— Aşteaptă… Poate prind o urmă de semnal de la translatoarele lor. Gadgeturile acelea sunt mici, dar folosesc multă energie. Scott– terminat.

Decuplă şi se întoarse spre Clayton, care aştepta nerăbdător.

— Ne punem celelalte costume şi activăm centurile de menţinere a vieţii, locotenente, la legătura cu celelalte bărci ale noastre. Plecăm la pescuit.

Costumele verzi erau, desigur, de camuflaj. Dar nu exista nicio cale să ascunzi aura creată de centuri. Una câte una, acestea fură activate şi firava echipă se aruncă peste bord.

Scott coborî rapid, se opri să studieze receptorul portabil, pe care îl luase împreună cu costumul şi centura de menţinere a vieţii. Se întoarse încet şi, în cele din urmă, se opri privind către apele mai adânci.

— Receptorul direcţional arată că sunt în direcţia dunelor acelea. Să mergem.

Micul grup de oameni porni în direcţia indicată,

strălucind ca nişte licurici în apa limpede.

Ochii cercetători se plimbară peste viaţa subacvatică, magnific colorată, cu forme exotice şi cu umbre remarcabile.

Rlantele sau animalele erau imediat ignorate. Echipa vâna nişte înotători ceva mult mai simplu îmbrăcaţi şi cu o construcţie mai înspăimântătoare.

Două perechi de ochi îi studiau dinapoia unei dune din nisip portocaliu şi rocă. Una dintre perechi aparţinea unuia dintre fermierii pe care Kirk şi Spock îi întâlniseră mai devreme.

— Mai mulţi respiratori de aer, raportă ea însoţitorului ei. Trebuie să-i informăm pe Tribuni.

Celălalt încuviinţă şi dispărură, strecurându-se printre culturi de pseudo-Kelp[2].

— Numele navei noastre stelare, nava de deasupra aerului, explică Kirk preocupaţilor Tribuni, este înscris pe resturile s. Ubmeribilului avariat. Dacă doriţi dovezi, examinaţi resturile.

— Da, insistă Rela, să examinăm resturile, înainte de a trece la judecată.

— La ce bun? întrebă Keron cu oboseală. Faptul că nava are un nume, nu este o dovadă a originii lor extra-argoane.

Kirk tocmai era pe punctul de a sublinia că ar găsi probe mai evidente printre resturi, când discuţia fu înteruptă de apariţia bruscă, la capătul celălalt al camerei, a două femei.

Acestea se grăbiră să înainteze.

Kirk sesiză că pe nimeni nu deranja intrarea lor, nimeni

’Plantă marină de culoare maronie nu căută să le evacuze din sală.

Existau multe lucruri de recomandat acestei societăţi, se gândi el.

— Veşti importane, înalt Tribun.

Domar făcu un gest scurt.

— Vorbeşte!

— Mai mulţi respiratori de aer au invadat împrejmuirile zonelor cultivate, l-am văzut. Se deplasează spre oraş. Sunt înconjuraţi de nişte lumini foarte ciudate.

— Asta-i doar… începu Kirk, dar Domar îl întrerupse, întorcându-se nervos spre Tinerii Tribuni.

— Ecranele de apărare despre care vorbesc înregistrările! încă mai credeţi că aceste creaturi vin cu gânduri paşnice?

Ceva din siguranţa de bună credinţă a Relei dispăru, aparent distrusă de această ştire neaşteptată.

— Nu ştim ce să mai credem, şopti ea în cele din urmă, cu regret.

Domar părea satisfăcut. Îşi mută atenţia asupra perechii de gărzi care stăteau pregătiţi înapoia lui Kirk şi a lui Spock.

— Duceţi-i pe aceşti spioni la suprafaţă şi lăsaţi-i acolo. Vor să se întoarcă în elementul lor. Aşa să fie. Destul cu justiţia pentru inamicii noştri…!.

Capitolul IV

Kirk simţea că se sufocă. Luă o jumătate de gură de apă şi o înghiţi cu recunoştinţă.

Nu ştia dacă Domar, ceilalţi Tribuni sau gărzile, erau responsabili pentru agonia a cărei subiecţi erau el şi Spock. Dar. În acest moment, tot ceea ce dorea era un gât solzos şi neted între degetele sale.

Fuseseră duşi în acelaşi loc în care îi găsise McCoy şi Scott şi legaţi bine de câteva pietre joase, puţin deasupra suprafeţei apei. Din când în când, câte un val reuşea să spele pietrele, creând un moment de respiro, în cadrul sufocării lente.

Dar lipsa continuă de apă bogată în aer, le slăbea puterile din ce în ce mai mult.

Date fiind cantităţile mici de aer inspirate şi frecvenţa scăzută a ritmului respirator, nu puteau să mai reziste mult

timp.
Şi nici nu exista vreo speranţă că situaţia avea să se îmbunătăţească.

Erau atât de slăbiţj încât nici nu văzură mica siluetă care înota în apropiere, privindu-i cu tristeţe. Rela. O lucire de metal pe care un val o recuperase din altă parte. Îi atrase atenţia, înotă în direcţia ei, aripile înotătoare propulsând-o cu rapiditate prin apă.

Ţinându-şi respiraţia îşi scoase capul şi braţele din apă şi examină resturile cu un fel de curiozitate resemnată. Câteva bucăţi erau chiar mai mari decât ea şi aproape intacte. Observă că una dintre ele părea să fie gravată: *V.S.S. Enterprise... Obie*ctul nu însemna, desigur, nimic pentru ea.

Altă bucată, agăţată pe un vârf de stâncă, părea să fie o parte dintr-o cupolă... o cupolă dintr-un material transparent şi ciudat. Judecând după forma sa curbată, trebuia să fi acoperit o suprafaţă destul de întinsă, deşi nu putea avea o idee despre forma ei originală.

Sub cupola spartă, se zărea o porţiune de metal străbătută de aparate interesante. Existau, de asemenea, mai multe cutii, care scăpaseră din sistemele de prindere şi se împrăştiaseră peste tot Erau ermetic închise, cu excepţia a două dintre ele, care zăceau deschise, conţinutul lor fiind împrăştiât în jur.

Ridică rămăşiţele a ceea ce părea să fie o carte, deşi materialul era ciudat, incredibil de fragil. Deschizând-o cu grijăr o răsfoi, ochii ei lărgindu-se din ce în ce mai mult, cu fiecare din revelaţiile pe care le trăi, frunzărind-o.

Avea poze cu nave ciudate, cu tot felul de creaturi subacvatice absurde, pe care nu le mai văzuse vreodată, şi cu alţi locuitori ai uscatului.

Asemenea monştrii incredibili nu puteau exista pe lumea ei, realiză dintr-o dată.

Iar asta înseamnă că... plonjă în apă, înotă -cu furie, periculos de aproape de marginile ascuţite ale stâncilor.

Inspirând încă o dată, adânc, se căţără până în locul unde era legat Kirk şi îngenunche alături de el.

— Conservă-ţi forţele, bolborosi ea, o să te eliberez eu… cumva.

Apucă de frânghii, încercând să desfacă nodurile. Îşi băgă înotătoarele într-o despicătură dintre stânci şi trase cu toată puterea, încordându-se, cu apa curgându-i din gură şi scurgându-se pe pieptul ei.

Fără niciun rezultat.

În timp ce Kirk continua să gâfâie, slăbit, ea se întoarse şi îşi scufundă capul în apă pentru câteva minute.

Ridicându-se din nou la suprafaţă, spuse cu acea voce ciudată, gâlgâită:

— Legăturile sunt prea strânse!

— Du-te, reuşi oarecum Kirk să pronunţe, spre insula cea mare… ajutor acolo, poate… prieteni…

Rela încuviinţă din cap, sau cel puţin aceasta fu impres+a lui Kirk. După ce le dădu celor doi bărbaţi însetaţi destulă apă proaspătă, plonjă înapoi şi dispăru.

Dacă, se gândi Kirk cu amărăciune, se hotărâse să nu mai revină…

. Clayton privi peste marginea bărcii. O clipă mai târziu, Scott, aureolat de centura de menţinere a vieţii, ieşi la suprafaţă, sprijinindu-se de marginea micuţei bărci.

— Ai văzut ceva? întrebă Clayton.

Scott clătină cu disperare din cap.

— Încă nicio urmă de ei. Aş vrea să fi avut mai mult echipament subacvatic. Căpitanul şi Spock sunt adaptaţi pentru supravieţuirea în acest mediu. Noi nu putem să ne comparăm cu ei, încercând să ne menţinem sub apă protejaţi doar de centura de mepţinere a vieţii. Pe lângă asta „receptorul direcţional nu mai recepţionează niciun semnal de la ei. L-am pierdut acum câteva minute şi să fiu blestemat dacă ştiu de ce… doar dacă translatoarele lor nu sunt cumva distruse.

Şi-l potrivi pe al său, apoi verfică emisia.”

— Singurul semnal pe care îl primesc acum este al propriului translator, şi nu sunt prea sigur că el funcţionează. Cred că am văzut, totuşi, o vietate, ceva care aducea cu o siluetă omenească şi care ne privea dintr-una din culturile de pe fundul apei. Am strigat la ea, dar a dispărut.

— Trebuie să fi fost un peşte, presupuse Clayton, deşi, la fel de bine, ar fi putut fi unul dintre misterioşii localnici. Nu cred că translatorul e de vină, eu…

Se opri, privind cum o formă străină se ridică din apă, la numai câţiva metri de barcă. Instinctiv, duse mâna la fazer, dar şi-o retrase imediat, aproape şocat de cuvintele care răsunară în translatorul său:

— Urmaţi-măL Repede! imploră Rela.

Fără să aştepte vreun răspuns, se întoarse şi porni în direcţia stâncilor îndepărtate.

— Aşteaptă o clipă! strigă grăbit Scott. Cine eşti…?

— Urmaţi-mă! bolborosi Rela, răspunzându-le. Prietenii voştri au nevoie de ajutor.

În timp ce Scott se căţără în barcă, Clayton îşi concentră telefocarele pe creatura care se mişca rapid, îndepărtându-se.

— O văd clar, domnule Scott. Înoată chiar sub suprafaţa apet.

Scott încuviinţă. Îşi decuplă centura de menţinere a vieţii şi trecu lâ comenzile bărcii. O clipă mai târziu, propulsată de puternicele motoare laterale, ambarcaţiunea se avântă în urmărire.

Kirk îşi simţea pieptul ca pielea putrezită a unei bovine bătrâne, glasul său răguşit sunând nu foarte diferit de un muget. Existau, totuşi, feluri mult mai plăcute de a muri, se gândea, decât cel prin sufocare.

Apropierea sfârşitului devenea evidentă, în primul rând datorită halucinaţiilor, care începură cu un ţipăt gâlgâit pe care visa că îl aude în apropiere. Siluete vagi, aproape umane, păreau să se mişte prin faţa ochilor săi tulburi…

îngeri, poate? Nişte mâini păreau să foiască în jurul lui…

Fu învăluit apoi o prospeţime de neexplicat… O diferenţă de temperatură? Nu… inspiră o dată, simţind cum îi cresc puterile. Mai inspiră o dată şi încă o dată.

Viziunea sa se limpezi cu o bruscheţe uimitoare, şi se descoperi studiind nu o faţă angelică, dar nu mai puţin binevoitoare, a unui Scott nerăbdător.

Se ridică şi privi în jurul său. Spock se uita la el de pe fundul nisipos. Scott li se alătură, activându-şi încă o dată centura de menţinere a vieţii.

Kirk se aşeză pe ceva moale şi, – spera, neletal.

— Îmi pare bine, Scotty.

— Nu la fel de bine cât ne pare nouă, domnule căpitan.

Căldura din ochii inginerului şef îl stânjenea pe Kirk. Se întoarse spre Rela:

— Rela, începu prezentările, acesta este inginerul şef Scott. Tribunul Rela este o argoan-acvatică, aşa cum, de altfel, se şi traduce numele pe care îl poartă. Oraşul lor se află la mică distanţă de aici. Mi-e teamă că domnul Spock şi cu mine nu am reuşit să facem o impresie prea bună guvernanţilor lor.

— Vă suntem îndatoraţi pentru ajutorul dumneavoastră, spuse Scott cu repeziciune, luptându-se să-şi schimbe felul insistent de a o privi şi să-şi alunge curiozitatea faţă de specia din care Rela făcea parte.

— Domnule căpitan, de două ore tot încercăm să vă contactăm. Conform măsurătorilor de pe *Enterprise,* cât de curând, se pare că în această zonă va avea loc un puternic cutremur. Potrivit prognozei seismologilor, acesta va distruge întreaga regiune. Asta nu ne deranjează pe noi, dar…

Translatoarele erau bune, dar nu perfecte.

Câteva din cuvintele respiratorilor de aer ajungeau la Rela gâlgâite şi deposedate de nuanţe cruciale. Dar dacă anumite părţi din terminologie erau vagi, privirea pe care i-o adresă

Scotty fu de ajuns pentru a trage concluziile.

— Există multe legende despre astfel de evenimente, le spuse ea. Când marile întinderi de suprafaţă s-au scufundat, o mare parte a cunoştinţelor strămoşilor a fost distrusă.

— Încă nu înţeleg, interveni Spock, cum a putut avea loc o asemenea mutaţie rasială, completă şi radicală, într-o perioadă atât de scurtă de timp.

— Raţionamentul dumneavoastră este corect, domnule Spock, îl complimentă Rela. Evoluţia nu a jucat niciun rol în această mutaţie. Când locurile de la suprafaţă au început să se scufunde, mulţi respiratori de aer – străvechii mei strămoşi – au fost operaţi şi deci, chirurgical, li s-au asigurat facilităţi pentru a respira şi a trăi sub apă, aşa cum şi cu voi s-a întâmplat. Astfel de operaţii au fost extinse chiar şi asupra…

Cei de pe *Enterprise* au înţeles: „genelor”.

— Deci mutaţia urma să fie transmisă ereditar, pentru cei ce acceptau operaţia. Au existat şi indivizi care nu au acceptat… De aici, teama instinctivă a poporului meu faţă de voi.

— Ciudat este faptul că cei care au rămas la suprafaţă, au optat pentru o violenţă fără rost, se miră Kirk, având în vedere realizările lor de până atunci.

— Ca şi când nu ar fi crezut că metamorfoza planetară va fi atât de extinsă, teoretiza Spock.

— Aş băga mâna în foc că în timp, datorită unui anume fenomen, şi-au pierdut capacitatea de a se transforma în respiratori de apă. Câteva generaţii sunt întotdeauna suficiente pentru a însămânţa ura şi invidia în rândul urmaşilor.

— Ne-au vânat şi ne-au ucis semenii, reaminti Rela cu înverşunare. Noi, la rândul nostru, am fost învăţaţi să urâm tot ceea ce trăieşte în aer. Lată de ce a fost dintotdeauna interzis să se facă mutaţia în sens invers, către o astfel de structură.

Kirk şi Spock schimbară priviri pline de subînţelesuri.

— Atunci operaţia inversă este posibilă, comentă căpitanul. Domar ne-a minţit.

— Nu întrutotul, îl corectă Rela. Există poveşti despre locuri ascunse în oraşul de la suprafaţă al strămoşilor, unde au rămas multe înregistrări. Se spune că…

O vibraţie puternică întrerupse istorisirea argoanei. Peştii se agitară, căutând cel mai apropiat refugiu. Kirk şi Spock se treziră aruncaţi într-o parte. Rela se rostogoli de câteva ori. Răscolit, nisipul din adâncuri, se ridică spre suprafaţă, iar cel de pe formaţiunile pietroase din apropiere, porni să se prăvale în cascade. Curând, apa tulburată păru învăluită în ceaţă.

— Mai puţin de două ore, îi avertiză Scott.

— Cât de departe sunt aceste ruine, Rela? întrebă Kirk.

— Nu departe… dincolo de oraş.

Kirk se hotărâse deja, însă preferă să afle şi părerea lui Spock, o a doua opinie era întotdeauna o politică bună.

— Domnule Spock?

— Nu avem de ales, domnule căpitan. Dacă există o şansă pentru noi, ea se găseşte acolo.

— Dar acestea sunt numai poveşti, îi pondera Rela, intrigată de reacţia provocată de informaţia sa. În orice caz, eu nu vă pot duce acolo. Este contrar Ordonanţelor.

Kirk înotă până la ea.

— Este o problemă vitală, Rela. Nu doar pentru domnul Spock şi pentru mine, dar şi pentru populaţia unei alte lumi, asemănătoare cu a voastră, ameninţată de un dezastru similar. Vechile cunoştinţe de pe Argo le-ar putea ajuta.

Argoana ezită, privindu-i pe rând pe cei trei străini. Dacă alegea să fugă, având în vedere agilitatea sa, era îndoielnic că Spock sau Kirk ar fi putut-o ajunge. În cele din urmă, se mulţumi să facă un gest enigmatic.

— Vă voi conduce până la bariera de corali.

Şi înainte ca vreunul dintre ei să-i poată tnulţumi, se şi

avântă într-un înot rapid, pe o direcţie perpedinculară faţă de oraşul, scufundat. Kirk şi Spock o urmară, fiind nevoiţi să facă eforturi considerabile pentru a se ţine aproape de ea.

Părea că înotau de câteva ore, deplasându-se peste câmpul de culoarea ambrei, pe deasupra vârfului coralilor şi dunelor de nisip.

Kirk observă că, pe măsură ce ei înaintau, peştii erau din ce în ce mai rari. Poate era ceva cu apele acelea, sau poate datorită lipsei de hrană din acea zonă.

Rela părea din ce în ce mai nervoasă, ochii ei cercetând din ce în ce mai atenţi împrejurimile. Se ferea, poate, de vreun strigoi acvatic, sau cine ştia de ce…

Pe măsură ce se apropiau de destinaţie, întunericul devenea tot mai dens.

Ajunseră, apoi, în dreptul unui recif lung şi înalt, foarte asemănător celui pe care Kirk şi Spock îl întâlniseră în drumul lor spre oraşul Aquan. Numai că acesta era încă în viaţă.

Rela se opri şi arătă în sus, spre o cavernă, ca o gură larg deschisă, mărginită de plante ce se legănau violent.

— Pe acolo veţi ajunge la ruinele oraşului. Aveţi grijă, curenţii sunt foarte puternici.

— Nu vii cu noi? întrebă Kirk.

— Nu, răspunse ea emfatic, retrăgându-se. Nu pot merge mai departe. Vă voi aştepta împreună cu prietenii voştri.

Se întoarse şi, bătând puternic apa, porni, ca la startul unei curse, pierzându-se în depărtare. Ar fi pierdut timp şi probabil efort, încercând să o convingă să vină cu ei. Ca unul, cei doi ofiţeri porniră cu grijă spre cavitate.

Kirk se simţi curând prins în mrejele unui vârtej. Îşi concentră toată puterea, încercând măcar să se menţină pe loc, dar fără niciun folos. Curentul îl prinsese bine şi îl trăgea inexorabil spre interior.

Imediat ce trecură de intrarea peşterii, cei doi ofiţeri descoperiră că se aflau, de fapt, într-un alt recif şi nu într-

un tunel. În lumina albastră, răzbătând dinspre suprafaţă, reuşiră să distingă cu uşurinţă pereţii acestuia, străjuiţi de vârfuri inegale de coral mort, spinări rotunjite reprezentând o paletă colorată cu un miliard de vietăţi micuţe.

Kirk se luptă cu curentul care continua să îl absoarbă, pentru prima oară mulţumit de membranele dintre degetele mâinilor şi picioarelor sale. Încerca din răsputeri să se menţină la acelaşi nivel şi în acelaşi timp să evite să se lovească de bariera de corali, întrebându-se de ce oare Rela nu le recomandase să treacă peste vârful recifului. Curenţii puteau fi puternici şi acolo, dar nu credea că într-atât de violenţi ca aici?

Apoi înţelese. Reciful era desigur, în cea mai mare parte, aproape de suprafaţă, poate chiar se ridica deasupra ei. Ideea de a trece peste el cu ajutorul înotătoarelor, probabil nu-i venise niciodată.

Pe negândite, fură practic expulzaţi din recif.

Nu se opriră din rostogolit decât după o bună bucată de timp, tot printre pietre, dar ale căror muchii nu mai erau atât de blânde.

Pluteau deasupra unei gigantice aglomerări de blocuri, arcade şi piloni, învălmăşite de un cataclism inimaginabil de violent, din trecutul lui Argo. Toate se scufundaseră: foste spirale, turele, tunuri, structuri ce aminteau de marile temple, toate străine, dar totuşi mult mai familiare decât oraşul subacvatic al aquanilor.

Acesta părea un oraş construit să dăinuiască în pofida curenţior vântului, nu ai apei.

O stradă largă, pavată ici şi colo de omniprezentul muşchi chihlimbariu, se curba înaintea lor, străjuită de pereţi ale căror pietre păreau sculptate de un sculptor nebun. Cea mai mare parte a metropolei scufundate, era năpădită de plante unduitoare ce se întindeau până la orizont, făcându-l să pară mai mic decât oraşul aquanilor.

— Fascinant, murmură Spock. Probabil o întreagă parte a continentului s-a scufundat în câteva minute,

transformările fiind minime.

— Rela spunea că depozitul înregistrărilor ar fi într-o clădire înaltă, triunghiulară, îi reaminti Kirk.

Porniră pe strada relativ luminată, privind cu multă grijă înspre crăpăturile întunecate şi zonele umbrite.

Desigur, „Ordonanţele” aquanilor erau simple superstiţii, dar asta nu însemna că acest oraş nu ar putea fi adăpostul unor pericole mai puţin ecleziastice.

Pe măsură ce pătrundeau mai adânc în interiorul ruinelor, clădirile erau într-o stare mai bună. Turnurile înclinate ce se ridicau în jurul lor, deşi cu pereţii crăpaţi, stăteau încă în picioare. Câte alte cutremure ar mai putea suporta fundaţiile acestora, Kirk nu putea spune.

După o curbă spre dreapta, perfect trasată, bulevardul se deschidea într-o piaţă largă. Dincolo de ea, se ridica o clădire înaltă, piramidală. Mărturie a cunoştinţelor strămoşilor Relei, un medalion de culoare aurie, strălucind intens în lumina solară filtrată, era adânc imprimat pe una din faţete, spre vârful piramidei. Hieroglifele argoane nu erau încă erodate.

Aparent, clădirea părea înzestrată cu o multitudine de intrări. Ferestre în ruine, uşi distruse, dar toate blocate de colapsul intern. Începură prin a înconjura edificiul, verificând fiecare deschidere.

În cele din urmă, Spock descoperi un paralelipiped ce se profila mult în exteriorul clădirii. Măturând nisipul de pe o parte a suprafeţei acestuia, descoperi un dreptunghi dintr-un material foarte diferit de cel ce alcătuia restul construcţiei. Semăna cu alabastrul, deşi era cât se poate de clar că era artificial.

Dar cea mai importantă descoperire, fu emblema gravată pe suprafaţa dreptunghiului, semănând perfect cu medalionul din vârful piramidei.

Spock se sprijini cu picioarele membranate de nisip şi împinse cu putere în dreptul gravurii. O clipă nu se întâmplă nimic, apoi un bloc întreg alunecă într-o parte, de

parcă ar fi fost uns.

Luminile reflectoarelor celor doi ofiţeri dezvăluiră un pasaj înalt, atât de înalt încât razele focalizate ale reflectoarelor cu greu îi puteau da de capăt... şi trepte adevărate.

Înotară puţin şi ajunseră la prima din multitudinea de camere, înşiruite de o parte şi de alta a pasajului. Fiecare cameră era mărginită de sertare şi cutii de metal. După câteva smucituri uşoare închizătorile acestora cedară. Cea mai mare parte a cutiilor erau foarte ruginite, iar conţinutul lor distrus.

Câteva, totuşi, rămăseseră intacte. Acestea erau catalogate cu ajutorul unor etichete de aur. Fiecare etichetă, reproducea în miniatură emblema din vârful piramidei, subliniată de mai multe hieroglife indescifrabile. Trecură, apoi, pe lângă un şir aparent nesfârşit de containere etanşe. În cea de a şasea cameră, după ce studie unul din containere, Spock îl chemă pe Kirk. Acesta, îl abandonă pe cel pe care, la rândul lui, îl analiza şi înotă într-acolo.

De-a lungul aşteptatelor şiruri de hieroglife pe eticheta containerului găsit de Spock, era săpată forma unei siluete umane în picioare. O parte a torsului figurinei era normală, celelată semăna mai mult decât orice cu corpul unui peşte.

— Nu cred că înţelesul ar putea fi mai clar, domnule căpitan.

Spock arătă spre cutia deschisă de dinapoia sa.

— Mai există încă trei cu aceeaşi gravură; eticheta celei de-a patra reproduce ceva mai degrabă dezgustător. Sper că ele conţin înregistrări medicale, şi nu doar munca unui suprarealist argoan, decedat cu mult timp în urmă.

Bărbaţii înotau rapid acum, croindu-şi drum în exteriorul templului, sau muzeului, sau spitalului, sau orice o fi fost el, înapoi spre marginea oraşului. O coloană lungă, curbată, indica sfârşitul sţrăzii, un capăt pentru locuitorii dispăruţi în timpul dezastrului, dat\nu pentru înotători. Obstacolul

zăcea de-a latul străzii, desprins de piloni încă verticali, susţinători ai unui mausoleu întunecat, aflat în dreapta.

Spock începu să înoate în sus, apoi, brusc, se opri. Kirk se afla imediat înapoia sa. Şi el observase mişcarea coloanei căzute. O altă coloană se alătură primeia, vibrând. O siluetă imensă se ridică în faţa lor, dinapoia structu/îi parţial ruinate.

Acele coloane nu erau pietre, realiză Kirk, intrigat că nu o recunoscuse de la început. Erau braţele unei creaturi pe care o cunoscuseră deja, o creatură capabilă de o furie oarbă şi o incredibilă forţă. Dacă exista, totuşi, vreo diferenţă, ea consta în faptul că acest şarpe-calmar era chiar mai mare decât cel care distrusese naveta lor.

Înotară îngroziţi înapoi, de-a lungul străzii. Şarpele-calmar porni imediat în urmărirea lor, urletele lui asurzindu-i pe cei doi ofiţeri.

Cu certitudine, dăduseră din întâmplare peste un exemplar pe jumătate adormit, altfel ar fi devenit amândoi momeală pentru peşti.

Muşchii picioarelor lui Kirk începeau să cedeze, datorită neobişnuitelor comenzi la care erau supuşi. Privi înapoi. Monstrul era încă destul de departe, dar, recâştiga rapid teren. Probabil încă nu era pe deplin treaz.

Un nou urlet al monstrului zgudui depărtările. Urmă, aproape imediat, un scrâşnet adânc, chinuitor. Ziduri şi turnuri se rostogoliră în preajma celor doi, în vreme ce cutremurul tortura clădirile vechi.

Un bloc gigantic de piatră îl lovi pe urmăritorul lor, aruncându-l într-o parte. Acesta pluti nemişcat câteva clipe, ameţit, apoi brusc se întoarse şi se îndepărtă cu repeziciune. Gândurile îndreptate asupra micii prăzi erau toate uitate acum.

Câteva minute bune, aşteptară în umbra protectoare a templului-spital, gata, la cel mai mic semn de pericol, să se strecoare imediat în intrarea acestuia.

— O creatură foarte interesantă, comentă Spock.

— Instinctiv agresivă şi înzestrată remarcabil cu reflexele unui animal de pradă. Ar fi interesant să...

Kirk reuşi să zâmbească şi ridică cei doi cilindri pe care îi transporta.

— Dacă astea nu conţin informaţii medicale, sper cel puţin să găsim suficiente date pentru a fi primii pare să studieze un astfel de exemplar.

Într-un târziu, părăsiră oraşul. De data aceasta nu întâlniră niciun şarpele-calmar şi nici vreun alt *predator.*

Întoarcerea prin acelaşi recif nici nu putea fi luată în calcul. Poate că exista vreunul din neamul Relei care să facă faţă puternicului curent, dar Kirk nu îşi făcea prea mari iluzii privind muşchii picioarele sale.

Din fericire, putură să confirme o presupunere anterioară, înotând către suprafaţă, descoperiră că, în numeroase locuri, reciful chiar se ridica deasupra apei.

Mergând cu grijă şi inspirând adânc din mulţimea de lacuri care împânzeau vârful formaţiunii, reuşiră să o traverseze în picioare. Chiar şi aşa, Kirk fu bucuros când ajunseră în partea cealaltă şi putură să coboare din nou în adâncuri. Acum putea înţelege de ce aquanii nu aveau niciun chef să se gândească la ideea că ar putea exista şi un alt fel de viaţă, în afara celei acvatice.

Unul dintre containerele etanşe se dovedi a fi total nefolositor, celelalte, în schimb, conţineau detaliile complete privind mutaţia aer-apă, precum şi reversul acesteia. Exista, de asemenea, o mare cantitate d, e informaţii adiţionale, care, în cea mai mare parte, ţineau de tot-ul ştiinţific de pe *Enterprise.* Cu fiecare revelaţie sau parte a unei teorii străvechi traduse, un nou alt mic grup de bărbaţi şi femei, împărtăşind entuziasmul unei adunături de goţi la jefuirea Romei, îşi câştiga partea de studiu intensiv.

Kirk se lipi de geamul camerei cu apă şi privi dincolo de el, spre McCoy. Difuzoarele duble aduseră *click-click*-ul moale al computerului-anexă până la el. Doctorul verifica

încă o dată documentaţia. Sperase să găsească o derivaţie de la metodologia prescrisă. Căutase, însă fără niciun folos, un înlocuitor pentru o anume componentă.

Însă formula precizată de anticii argoani era inflexibilă.

— Jim, dacă traducerea este corectă, vorbi în microfon, mutaţiile sunt determinate de o serie de injecţii, efectuate la intervale de timp bine determinate. Pentru a readuce sistemele voastre circulatorii şi respiratorii la normal, se presupune că tot ce trebuie să facem, este să vă inoculăm anumite doze dintr-un anume vaccin, respectând intervalele de timp precizate.

Kirk aşteptă răbdător ca McCoy să continuie.

— Numai că... există o problemă. Pot obţine cea mai mare parte a substanţelor chimice în laborator, cu excepţia unui derivat dintr-un venin local. Cel mai sălbatic aranjament de proteine care s-a văzut vreodată. Nici vorbă să-l pot sintetiza.

— Foarte bine, replică Kirk calm, atunci de unde îl luăm?

— Hm... Noroc că textul a fost arhivat împreună cu diagrame... şi desene. Deloc surprinzător, veninul este produs de o grupare de glande ale unui imens carnivor local. Judecând atât după materialul scris cât şi după cel vizual, acest carnivor nu este atât de rar cum ar dori argoanii.

Apelă un alt fişier, formă o combinaţie de cifre dintr-un tabel-anexă. Urmă un bâzâit şi o folie de plastic ieşi printr-o fantă. McCoy o lipi de peretele de sticlă, apăsând-o cu podul palmelor. Kirk şi Spock studiară desenul reprodus de un biolog argoan dispărut de mult.

Creatura prezenta un corp ca al unui şarpe, un gâtlej circular, o gură prevăzută cu dinţi şi patru tentacule enorme. McCoy îndepărtă foaia.

— Nu ştiu unde o să găsiţi un astfel de exemplar, sau cum o să-l capturaţi. Veninul trebuie luat în timp ce creatura este în viaţă şi activă. O lovitură a fazerului ar distruge mecanismul de injectare a otrăvii. Disecţia iese din

calcul şi ea, deoarece moartea duce imediat la pierderea potenţei veninului. Trebuie să fie recoltat când creatura este încă în viaţă.

— Nu-ţi face griji în privinţa locului în care s-ar găsi unul, Bones, îl asigură Kirk. În ce priveşte prinderea lui viu…

Rela aranjase o întâlnire clandestină în împrejurimile zonelor cultivate. Ceilalţi doi tineri tribuni, Nefrel şi Lemas ascultau cu atenţie explicaţiile lui Kirk, privind modalităţile prin care s-ar putea evita efectele dezastruoase ale cutremurului. Privirile lor deveniră alarmate când, la rândul lui, îi rugă să le accepte o favoare.

— Avem nevoie de ajutorul vostru pentru a captura un şarpe-calmar, le spuse el, „şarpe-calmar” auzindu-se ca o serie de gâlgâituri impronunţabile. Nu putem să o facem singuri. Nava cu care puteam, eventual, încerca îndeplinirea unei asemenea sarcini a fost distrusă de una dintre creaturi.

Cei trei aquani schimbară priviri pline de îngrijorare.

— Rela a fost văzută conducându-vă spre Zona Interzisă, explică Nefrel. Domar ne-a avertizat că dacă mai încălcăm vreodată Ordonanţele, riscăm să fim exilaţi în apele deschise.

— Nu putem provoca reversul mutaţiilor pe care ni le-aţi indus, fără serul de care v-a vorbit căpitanul, spuse Spock cu fermitate, iar serul nu poate fi preparat fără veninul şarpelui-calmar.

— Dar Ordonanţele, insistă Nefrel, prevăd de asemenea că şi capturarea unuia este interzisă.

— Vedeţi cât de inteligent sunt legate lucrurile între ele! exclamă Lemas. Este interzis să capturezi un cypherym-aj, deoarece otrava sa este necesară pentru a provoca reversul schimbării marine. Spune-mi, Nefrel, ne vor proteja Ordonanţele în faţa cutremurului iminent? Aceşti călători spun că ştiinţa lor ne poate ajuta, dar mai întâi trebuie să-i ajutăm noi pe ei. Asta este într-adevăr drept.

Kirk nu se obosi să-l corecteze pe Lemas. Ei, oricum, îi

vor ajuta pe aquani cât le stă în putinţă, indiferent de răspunsul acestora.

— Trebuie să încălcăm Ordonanţele, Nefrel, insistă Rela, indiferent dacă ei ne pot, sau nu, ajuta.

Şovăitorul tribun încuviinţă în cele din urmă, după care cei cinci părăsiră locul de întâlnire şi porniră înapoi spre însoritul oraş al străbunilor.

— Nu trebuie să ne întoarcem la Llach-sse, spuse Lemas. Putem obţine echipamentul de care avem nevoie de la magaziile din împrejurimi.

Încrederea lui Kirk slăbi considerabil când văzu ce intenţionau cei trei aquani să folosească pentru capturarea unuia din imenşii carnivori: o simplă plasă, lipsită de orice fel de gadget al vreunei tehnologii suprasofisticate.

Desigur, el şi Spock nu fuseseră în stare, în ciuda celor mai mari eforturi, să desfacă nici măcar un fir din plasa folosită pentru capturarea lor. Poate că materialul era mult mai rezistent decât bănuiseră. Privi sceptic ţesătura subţire, sperând să fie aşa. Nu era timp nici pentru criticarea metodei folosită de aquani – îşi imagina că, probabil, ştiau ei ce făceau.

Următoarea etapă solicită, de data aceasta, din partea lui Kirk şi Spock o mare putere de convingere. În special Lemas şi Nefrel, refuzau să creadă că se putea evita crevasa perfidă şi plină de curenţi, trecând cu uşurinţă peste reciful ce străjuia intrarea în vechiul oraş.

Când, în cele din urmă, terminară traversarea, exaltarea luă locul fricii, frica dinaintea adevăratului pericol.

Încercând să rămână pe cât posibil nevăzuţi, încercuiră oraşul şi se apropiară de intrarea din spate, dinspre regiunea templului-spital. Kirk spera ca aici să poată găsi marele cypherym-aj.

Rela înota mult în faţa restului grupului. Brusc, ea le făcu un semn cu mâna, iar ei i se alăturară în tăcere.

Când Kirk şi Spock dăduseră peste şarpele-calmar, acesta fusese buimac, pe jumătate adormit. Acum acesta

părea în repaus total, poate ameţit în urma loviturii primite. Stătea nemişcat pe nisip, răsucit printre o adunătură imensă de pietre.

Kirk ştia cât de înşelătoare era scena aceea paşnică.

În orice clipă, la cel mai mic zgomot, monstrul se putea trezi, iar asta ar însemna sfârşitul. Şi, bineînţeles, nu era cazul să îşi pună speranţele într-un nou cutremur, care să apară exact la timp.

Cei trei aquani desfăşurară cu grijă plasa. Lemas şi Nefrel o întinseră, în timp ce Rela avea grijă să o menţină paralelă cu fundul mării, şi dreaptă. La un semn, începură să înoate continuu şi repede spre şarpele-calmar.

La un moment dat, Lemas şi Nefrel se opriră brusc, iar Rela dădu drumul capătului din urmă al plasei. Inerţia şi greutatea opriră înaintarea acesteia, curbând-o uşor. Cei trei aquani se retraseră în spatele zidului în ruine pe care tocmai îl părăsiseră, de unde… priviră şi aşteptară.

Plasa îşi păstră forma arcuită, în timp ce se apropia de fund şi începu să se aşeze lin peste şarpele-calmar. Când primele noduri o atinseră, bestia tremură uşor, apoi, când şi restul plasei se lipi de ea, cypherym-aj-ul se trezi brusc şi începu să se zbată.

Cu cât mai mult se mişca monstrul, cu atât mai mult se strângea plasa.

Kirk şi Spock priveau nerăbdători, incapabili să intervină în vreun fel, din simplul considerent ca, într-un moment critic, nu cumva să stea în calea cuiva.

Amândoi ofiţerii admirau construcţia plasei, care, abia acum observau, era echipată cu o complicată serie de noduri şi corzi, menite să se strângă în jurul oricărei prăzi. În plus, analiza plină de speranţă a lui Kirk se dovedi corectă… niciun fir nu se desprinse, niciun ochi nu se rupse.

Cei trei aquani se şi repeziseră spre cypherym-aj.

Judecând după graba din vocea Relei, care le striga să se apropie, devenea clar că invincibilitatea monstrului era,

totuşi, finită.

Ofiţerii se deplasară rapid, grăbindu-se să pregătească containerele colectoare proiectate de McCoy, nişte rezervoare flexibile, prevăzute fiecare cu câte un tub de absorbţie.

Şarpele-calmar îi vedea mai bine pe ofiţeri decât pe aquanii care se aflau lângă el, dar adăpostiţi de întuneric. Tentaculele şi dinţii căutau agitate cele două siluete. Într-o reacţie reflexă, trimise un jet de lichid întunecat în direcţia lor.

Kirk apropie gura unui tub de absorbţie de norul care se dispersa uşor şi atinse un buton aflat pe o parte a tubului. Containerul începu să se umple, încet, cu otrava ce, acum, era răspândită de jur împrejurul căpitanului. Senzaţia de a se şti împresurat de lichidul letal nu era tocmai plăcută, chiar dacă aquanii îl asiguraseră că veninul nu era periculoas decât injectat, însă McCoy îi avertizase că aveau nevoie de cât de mult puteau obţine.

Un curent iscat pe neaşteptate îl dădu peste cap.

De pe turnurile înconjurătoare începu un adevărat duş cu pietre. Cea mai mare parte din clădirile greu încercate, înapoia cărora se ascunseseră, căzură. O nouă serie de replici ale cutremurului făcură lucrurile şi mai dificile.

În mod cu totul neaşteptat, Rela era alături de ei, privind îngrijorată operaţia. Deodată, privi în jos, spre cypherym-aj.

Admirabilul material al plasei, care până atunci rezistase spasmurilor explozive ale şarpelui-calmar, căzuse victimă a pietrelor prăbuşite de pe zidurile şubrezite. Porţiuni din plasă slăbiseră până într-acolo încât carnivorul, cuprins de o adevărată nebunie, era capabil să le rupă.

Era încă zăpăcit, încă nesigur, dar descoperise porţiunile slăbite ale plasei şi începuse să le sfâşie cu agresivitate.

— Trebuie să plecăm acum. Repede, insistă Rela.

Se întoarse şi porni spre vârful recifului, unde aveau să fie în siguranţă. Examinând un indicator aflat pe suprafaţa laterală a tubului, Kirk strigă după ea:

— Avem nevoie de mai mult venin.

— Nu avem timp! îi răspunse aceasta. Nu…

Un urlet asurzitor acoperi ultimele ei cuvinte.

Două dintre tentacule cypherym-aj-ului ieşiseră deja din plasă. Încă un minut sau două şi creatura urma să-şi elibereze şi restul trupului.

Nu puteau spera să scape înotând din faţa bestiei înebunite.

Înjurând în gând, Kirk porni o adevărată cursă în urmărirea aquanilor, care se retrăgeau.

Pentru o ultimă absorbţie de otravă, Spock riscă să fie ajuns de unul din tentacule.

Capitolul V

Kirk îşi omora timpul făcând pluta, înotând fără să se apropie de pereţi, numărând pietrele, în general făcând tot ce se putea imagina pentru a-şi potoli nerăbdarea. McCoy încă analiza o ultimă serie de verificări asupra substanţei chimice, uşor toxică.

Atât de multe lucruri puteau evolua greşit, dacă, doar o cât de mică parte din străvechea formulă era eronată, ori depăşită de timp, ori greşit administrată. Şi nu exista niciun medic aquan care să corecteze erorile.

Kirk studia mişcările lente ale lui McCoy şi infirmierei Chapel, îmbrăcaţi, acum, în echipamente subacvatice – era necesară mult prea multă precizie pentru a folosi centurile de menţinere a vieţii. Cu ajutorul lui Chapel, McCoy închidea o sticluţă cu lichid într-o injecţie cu proiecţie prin contact. Urma doar ca trupurile lui Spock şi al său să se adapteze procedurii medicale, la fel de uşor ca echipamentul lui Bones.

Vocea lui McCoy, distorsionată de inflexiunile aparatului de transmisie şi peretelui de apă care-i despărţea, puse capăt tăcerii enervante.

— Am echilibrat totul cât de bine am putut, Jim. Doar o mică parte din înregistrări lipseau. Cred că… sper să nu fi fost cea critică.

— Dar credeam că… începu Kirk.

McCoy făcu semne liniştitoare.

— Oh, sunt sigur pe compoziţia serului, Jim, acea parte a înregistrărilor era intactă şi foarte ştiinţifică. Partea care lipseşte… îşi scutură capul. Ceva legat de dozajul pe unitatea de greutate a corpului. A trebuit să aproximez… S-ar putea să nu existe operaţie inversă.

Îi deplasă pe cei doi în direcţia unor suporţi, ca nişte

paturi, care aveau să servească drept locuri de odihnă.

— Experienţele pe care le-am făcut asupra unei forme de viaţă asemănătoare peştilor, arată că, dacă doza de ser este prea puternică, aceasta conduce la o supra-mutaţie al cărei revers nu poate fi produs prin niciun mijloc. De asemenea, dacă se injectează prea puţin pot exista efecte locale violente. Compusul este înşelător şi prea puternic pentru gusturile mele. Mi-ar fi plăcut să fac şi alte experienţe, dar…

— Nu avem destul venin, termină Spock ideea.

— Nu numai atât. Potenţa celui adus de voi scade foarte repede. Serul compozit trebuie folosit imediat. Dacă aţi putea obţine mai mult…

Privi spre Kirk, dar căpitanul făcu un gest negativ.

— Am folosit deja prea mult creditul nostru cu Rela şi prietenii ei, Bones. Nu sunt sigur că i-am putea convinge să repetăm vânătoarea, şi nici eu nu sunt sigur că vreau… a doua oară, s-ar putea să nu mai fim atât de norocoşi.

McCoy oftă şi se resemnă.

— Atunci trebuie să-l fac să meargă. Am scăzut dozajul maxim admis la un sfert. Ar trebui să fie potrivit, atât pentru sistemele vulcaniene cât şi pentru cele umane.

Kirk încuviinţă.

— Foarte bine. Câte infuzii?

— Două mici şi una mare.

— Să începem, atunci.

Cei doi ofiţeri se întinseră pe suporţi, cu capul mai sus decât picioarele. McCoy verifică un indicator de pe o parte a seringii şi făcu o ultimă ajustare. Apăsă capătul seringii pe partea de sus a braţului lui Kirk. Făcu un pas înapoi şi studie intens cronometrul de mână. Trecură câteva minute înainte ca primele efecte să-şi facă apariţia.

Pielea lui Kirk se schimba, pigmentaţia revenind uşor spre cea normală. Mai întâi aurie, deveni apoi portocalie, apoi, brusc, culoarea chihlimbarie se împrăştie ca whisky-ul dintr-o sticlă spartă, lăsându-l pe Kirk palid, ca o albină

albă.

Pleoapele căpitanului coborâră din ce în ce mai mult, şi în cele din urmă se strânseră. Toţi îl studiau cu nerăbdare.

McCoy se încruntă, grăbindu-se să schimbe seringa cu un tricorder, dinainte pregătit.

Îl trecu cu grijă peste trupul lui Kirk, bombănind tot timpul.,

— Pulsul slăbeşte… Toate funcţiile interne încetinite, bătăile inimii rărite.

— Adrenalină… aldrazină? se aventură Chapel.

McCoy scutură din cap şi lăsă deoparte tricorderul.

— Are acum destul de multe lucruri în trupul său care nu-i aparţin. Dă-i serului alte câteva minute.

Într-un târziu culoarea normală a pielii începu să apară pe trupul lui Kirk, tonifiindu-se uşor, până când ajunse la nuanţa potrivită. Chapel dădu drumul unui oftat de bucurie. Ca de obicei, Spock rămase lipsit de emoţie, deşi McCoy observă cum o încordare neobişnuită părăsi brusc muşchii ofiţerului unu.

Făcu iar o trecere cu tricorderul.

— Pulsul şi inima funcţionează normal, alte valori în cadrul parametrilor acceptabili… Bine. Soră?

Chapel îi întinse cea de-a doua dintre cele trei sticie. O schimbă cu prima şi fixă din nou discul lateral al seringii. De data aceasta, împinse capătul seringii în pieptul căpitanului, chiar sub plămânul stâng. O ţinu acolo o secundă, apoi o mută în partea dreaptă şi repetă operaţia.

Corpul lui Kirk reacţionă instantaneu, zbătându-se spasmodic pe suport, ca o păpuşă cu sfori. Înainte ca McCoy să poată folosi o altă injecţie, de orice fel, Kirk suferi un colaps.

Încă o dată, culoarea chihlimbarie îi acoperi faţa. Încă o dată, McCoy folosi tricorderul.

— Ceva dă acestui organism o adevărată lovitură – metabolismul său are o viteză de cel puţin zece ori mai mare decât cea normală.

— Doctore, îl întrerupse Spock, mâinile sale.

Privirea lui McCoy coborî pe silueta inconştientă.

Membrana subţire care se formase între degetele mâinilor se, dizolva aproape la fel ca gelatina, aspectul uşor solzos începând să dispară. Acelaşi proces se desfăşura şi la picioare.

McCoy consultă cronometrul şi mai făcu o trecere cu tricorderul.

— Metabolism normal!

Nu-şi putea ascunde optimismul din voce, şi nici nu voia.

— Indicaţia modificării fiziologice… în plin proces de reversie completă. Soră…

Chapel îi întinse ultima sticlă. McCoy închise vasul la locul său, în compartimentul seringii asemeni unui pistol.

— Asta este doza finală, spuse el, nimănui în mod deosebit. Infuzia majoră. Întoarce-l te rog, Christine.

Aceasta îl răsuci încet pe Kirk cu pieptul în jos… McCoy îşi aminti instrucţiunile traduse, rugându-se ca înregistrarea antică să fie precisă în tehnica sa, şi făcu o ultimă injecţie, exact unde fusese descris.

Din nou sora îl întoarse pe Kirk pe spate şi îl lăsă să se relaxeze. Nu se întâmplă nimic. McCoy tocmai era pe cale să programeze o doză secundară, mai mică, când Kirk îşi reveni, agonizant, picioarele sale zbătându-se sălbatic, iar faţa fiindu-i invadată de o expresie de durere reală.

Răsucindu-se cu o violenţă incontrolabilă sări de pe suport, în nisip. Spasmele şi loviturile erau atât de puternice, încât McCoy şi Spock nu reşiră să-l imobilizeze.

În cele din urmă, Kirk se linişti şi rămase nemişcat, cu faţa în nisip. Spatele costumului verde, mulat pe corp, începu să se umfle uşor, indicând o creştere în dimensiuni a înotătoarei dorsale.

Chapel nu ţipă – văzuse prea multe greşeli ale naturii în laboratorul lui McCoy ca să mai poată fi îngrozită de o alta – dar ochii i se măriră de spaimă.

Spock arăta neajutorat, lucru ce nu-i era caracteristic.

— Serul a fost prea puternic! tună McCoy.

Spasmele porniră din nou, parcă mult mai puternice. Kirk se zbătea prin apă. Culoarea chihlimbarie se adânci, căpătând o nuanţă uşor gălbuie.

Dar de data asta, solzii de pe faţă şi mâini începură să slăbească, umflătura de pe spate dispăru, fiind reabsorbită.

Zbaterile încetiniră, apoi dispărură. Nuanţa gălbuie a pielii fu înlocuită, în curând, de cea naturală.

McCoy îşi făcuse din nou datoria.

O notă de satisfacţie răzbătea din vocea sa.

— Începe să respire constant. Repede, trebuie să-l scoatem din rezervor.

Împreună, cei trei se opintiră şi transportară corpul inert în camera intermediară. Spock rămase în apă. În timp ce McCoy îl susţinea pe Kirk, Chapel mânuia comenzile. Amândoi priveau nervoşi faţa lui Kirk, în timp ce supapele din podea evacuau apa din camera intermediară.

Kirk începea să-şi controleze respiraţia. McCoy nu aşteptă ca apa să se scurgă complet; lovi cu palma un buton de pe consolă, în dreptul căruia scria **Regim de Urgenţă.**

Un vârtej puternic aproape îi absorbi din camera intermediară.

Îl întinseră pe căpitan pe podea. Acesta încetă aproape imediat să se zbată, tuşi de câteva ori, apoi se răsuci, respirând încă greu, dar cu mai puţin efort acum. Tusea dispăru, în cele din urmă, iar Kirk începu să respire din nou, pentru prima oară de atâta timp, normal.

— Uşor, Jim, cum te simţi?

Căpitanul continuă să inspire adânc, îl privi pe McCoy ca şi când doctorul ar fi fost puţin sărit de pe fix.

— Obosit, un pic ameţit… altfel bine.

Chapel reapăru cu o pătură termală. O înfăşură pe după umerii lui Kirk, în timp ce aceasta se ridica în picioare.

— Bine ar fi, ca primul lucru pe care să îl ai în vedere, să fie acela de a-ţi procura nişte haine uscate, Jim, îl sfătui

McCoy. O dată cu metamorfoza sistemelor respirator şi circulator, e posibil să fi avut loc şi câteva transformări majore în straturile epidermei.

Zâmbi.

— După toată experienţa prin care ai trecut, ar fi penibil să contactezi o răceală.

Kirk încuviinţă, apoi atenţia lui McCoy se îndreptă spre celălalt ocupant al camerei cu apă.

— E rândul tău, Spock, dacă după tot ce ai văzut, mai vrei să treci prin asta.

Privirea lui Spock rămase asupra lui Kirk. Doar când căpitanul îi adresă un „totul e în ordine”, zâmbi şi replică:

— Aştept procedura cu o răbdare modică, doctore.

Era doar felul lui Spock de a spune că aşteptarea îl înebunea.

Kirk se aşeză în scaunul de comandă… încet, bucurându-se să-şi folosească picioarele şi la altceva decât pentru înot.

Privi spre stânga, unde Spock şi Scott explicau diversele funcţiuni ale aparatelor de pe punte lui Damar şi Relei, care îi urmăreau cu ochii mari de uimire. Tribunii purtau salopete şi măşti transparente pline cu apă. Rezervoarele lor se odihneau pe spatele unui scaun cu rotile, improvizat de oamenii lui Scott. Acesta trebuise să facă uz de toată forţa sa de convingere pentru a o lămuri pe aventuroasa Rela, că ciudatul costum urma să-i menţină în viaţă şi sănătoşi în afara apei. Contrar aşteptărilor, Domar fusese primul care acceptase vizita pe *Enterprise.*

Printre calităţile care îl înălţaseră la rangul de înalt Tribun, se număra şi aceea că nu trebuia să pară laş în ochii respiratorilor de apă, şi nici să nu permită unui tânăr Tribun să pară mai brav. De altfel îl deranjau mai mult scaunele cu rotile, decât costumele cu apă. Erau, însă, mai mult decât necesare, căci, picioarele lor ar fi obosit repede datorită diferenţei de gravitaţie, în plus, mersul ar fi fost

îngreunat de înotătoarele sale.

În umbra atâtor minuni revelate de *Enterprise,* uită lesne sentimentul de lipsă de demnitate.

Chiar acum privea o suprafaţă dreptunghiulară, în mijlocul căreia, un glob multicolor se proiecta pe un fond negru. Respiratorul de aer de lângă el, numit Spock, îl asigurase că avea în faţă imaginea propriei sale lumi.

Deşi se aşteptase să râdă de lumea respiratorilor de aer, această navă magică îl convinsese că orice putea fi posibil.

Încă încerca să înţeleagă cum, în exteriorul navei, ar putea exista un mediu lipsit şi de apă şi aer.

Acela numit Kirk, Tribunul-egal, gesticula spre ecran. De pe pieptul lui, o mică maşinărie transmitea cuvinte cu sunet metalic spre înaltul Tribun, care se lupta să înţeleagă sensul lor, clipind neîncetat.

Multe din explicaţiile respiratorului de aer erau traduse prost, în timp ce altele, îi era teamă că o să rămână pentru totdeauna numai zgomote pentru el.

— Plasarea atentă a câtorva torpile mari cu fotoni, combinate cu un bombardament selectiv al zonelor lovite cu unde de fazere, ar trebui să mute epicentrul cutremurului spre nord, suficient pentru ca oraşul vostru să supravieţuiască cu avarii minime, spunea Kirk.

— Cel puţin, oricum, aşa pretinde teoria. Este o tehnică pe care am plănuit să o încercăm. Acum avem ceva mai mult decât un motiv abstract, pentru a o testa. Credem că are excelente şanse de reuşită.

— Nouăzeci şi patru virgulă şapte la sută, aprecie Spock.

Înţelegerea a ceea ce aceşti oameni erau pe cale să încerce era de ajuns pentru a învinge indiferenţa lui Domar.

— Nu credeam ca cineva să posede asemenea cunoştinţe.

Pentru prima dată îşi permise o privire care să-i trădeze uimirea, care mătură întreaga punte.

— Este incredibil… toată asta.

— Aproximativ trei minute până la prima alunecare de

teren, domnule căpitan.

Kirk privi înapoi, spre staţia motoarelor.

— Mulţumesc, domnule Scott. Domnule Spock, confirmă coordonatele, pentru ca lovitura cu torpile să efectueze realinierea epicentrului.

Spock se aplecă peste ecranul său.

— Confirmat, domnule. Rezultatele, continuă ridicându-şi privirea, ar trebui să se dovedească foarte interesante. După cunoştinţele mele, ar fi pentru prima dată în istoria Federaţiei când armamentul ofensiv al unei nave stelare a fost folosit conform instrucţiunilor secţiei geologice.

Kirk se întoarse spre consola de navigaţie a timonierului.

— Domnule Arex, domnule Sulu, deşi coordonatele şi puterea de foc cerută au fost precalculate şi programate, menţineţi-vă pregătiţi, totuşi, pentru orice ajustare de ultim moment.

— Am înţeles, domnule căpitan, se auziră cele două răspunsuri.

— Foc cu torpile, ordonă Kirk, mai întâi fazerele.

Amândoi iniţiară secvenţa puterii de foc, direcţionată computerizat, ce urma să modifice structura internă a planetei.

Mult la nord faţă de scufundatul oraş aquan, mai multe obiecte ultrarapide, trecură prin atmosfera de culoarea ambrei şi dispărură sub suprafaţa apei agitatei mări. Se deplasaseră atât de repede, încât, în momentul impactului, apa aproape nu clinti. Nu se auzi niciun zgomot. Dar departe, mult sub valuri, multiplele detonaţii ale torpilelor precis lansate, creară o undă de şoc, simţită la sute de kilometri distanţă.

După câteva clipe, unde de lumină mai puternică decât cea a soarelui, luminară câmpiile subacvatice abisale.

— Raportează, domnule Spock.

— E totuşi prea devreme pentru concluzii, domnule căpitan, declară Spock fără să-şi ridice privirea de pe ecran, încă un minut sau două, până când apare prima

alunecare.

Domar încă nu înţelegea tot ce se petrecea în jurul său. Nu înţelegea nici procesul prin care anumite lucruri erau modificate. Ştia doar că aceşti oameni ciudaţi, aceşti respiratori de aer din (era oare posibil?) altă lume, erau în prezent angajaţi într-o luptă obscură care avea să decidă, într-un fel sau altul, soarta iubitului său oraş.

Domar nu se gândi nici măcar o clipă că indiferent de rezultatul activităţii, el cel puţin era la adăpost faţă de eventualul cataclism.

Era conştient, de asemenea, că motivele acestor fiinţe nu erau întrutotul altruiste. Din ceea ce i se spusese, aceastea aveau o lume a lor, foarte asemănătoare cu a lui, unde într-o zi, în viitor, era foarte probabil să aibă loc o criză asemănătoare. Dacă metodele folosite acum pentru salvarea poporului său se dovedeau pline de succes, vor putea fi folosite pentru a-l salva pe al lor.

Nu pomeni nimic de asta. Unul dintre motive era că toţi cei din acea cameră a miracolelor, erau tăcuţi şi expectativi acum, într-un fel care sugera că nu erau, totuşi, indiferenţi faţă de rezultatul eforturilor lor. Şi apoi, să dea glas suspiciunilor sale, ar fi fost o totală lipsă de diplomaţie.

Vocea lui Spock, când în cele din urmă hotărî să pună capăt tăcerii, nu era nici prea puternică, nici prea stridentă, nici mai expresivă ca altădată. Dar răsună pe puntea încordată, ca un grup de trompete al unei orchestre.

— Senzorii indică, anunţă el, că epicentrul cutremurului care tocmai s-a încheiat, s-a mutat în mările polare nordice, domnule căpitan… o zonă total nelocuită după spusele oamenilor lui Domar.

Interpretarea era un pic cam greu de tradus, chiar şi pentru neobişnuit de capabilele translatoare. Domar îl privi confuz şi bucuros, în acelaşi timp.

— Asta înseamnă, deci, că poporul meu e în siguranţă?

— Într-adevăr, tribunule, spuse Kirk fericit, întorcându-se

dinspre ecran. Nu înseamnă, totuşi, că oraşul vostru, în viitor, nu va mai fi subiectul unor asemenea pericole. Nu putem face pământul din jurul oraşului vostru mai stabil. Tot ce stă în puterile noastre este să mutăm instabilitatea într-o regiune unde nimeni nu va fi în pericol.

— Ceea ce spune căpitanul, tribune Domar, clarifică Spock, este că tehnica pe care am folosit-o este efectivă, nu distructivă.

— Când ne putem teleporta la faţa locului, Spock?

— Porţiunea subcontinentală pe care este construit oraşul aquan a fost subiectul unei realinieri considerabile, dacă nu violente a substraturilor, domnule căpitan. Se va stabiliza total, abia peste câteva ore…

— Unde aţi dori să fiţi teleportat, domnule?

Kirk îşi ocupă poziţia în alcovul de teleportare lângă Spock. Domar şi Rela se aşezară în scaunele lor, lângă consola teleportării, privind fascinaţi. Îşi exprimaseră dorinţa de a vedea procesul prin care fuseseră aduşi la bord şi prin care aveau să fie teleportaţi mai târziu.

Se uită gânditor la şeful Kyle.

— Ai coordonatele locului unde doctorul McCoy şi inginerul şef Scott ne-au găsit prima dată, după ce am fost transformaţi?

Kyle acţionă câteva butoane, verifică şi încuviinţă.

— Cred că va merge, şefule.

— Foarte bine, domnule. Energizaţi.

— Poate că într-o zi, domnule Spock, începu Kirk când simţi obişnuita căldură confuză a teleportorului, vor scoate plânsetul ăsta din mecanismul teleportorului.

Spock nu avu timp să răspundă. Înainte ca cineva să clipească, sunetul se ridică până la o valoare insuportabilă şi, pentru o zecime de secundă, simţi că îi cad toţi dinţii – senzaţia de dezintegrare dentală era dureros de convingătoare.

Oceanul lui Argo era moale şi liniştit ca ambra, din câte

îşi amintea Kirk, cu crestele valurilor de aspectul şifonului crem. Memoria computerului teleportorului era de asemenea precisă. Stăteau pe un grup de pietre rostogolite şi corali morţi, foarte puţin deasupra nivelului mării. Dar ceva nu era în regulă. Ceva se schimbase.

Micul ochi de apă, unde Scott şi McCoy îi descoperiseră metamorfozaţi trebuia să se afle chiar sub ei, spre stânga… Acum, acea regiune nu era decât o depresiune joasă, umplută cu nisip, care se ridica dintre pietre. Mica insulă părea să aibă o suprafaţă mult mai mare. De cealaltă parte a ei, se puteau vedea, împrăştiate, bucăţi de metal şi plastic – rămăşiţele navetei subacvatice de mult distrusă.

Desigur, acesta era locul, numai că fusese ridicat mult deasupra apei. Spock observă incertitudinea lui Kirk şi explică.

— Senzorii indică o coborâre considerabilă a fundului mării în apropierea epicentrului cutremurului, domnule căpitan. Aceasta a fost aparent însoţită de o înălţare corespunzătoare a patului oceanic în această zonă.

Arătă cu degetul înapoia lor.

Fortăreaţa de bazalt care le acaparase atenţia când coborâseră prima dată pe Argo, se ridica, acum, mai sus, străpungând parcă albastrul cerului. Alunecarea de teren din această zonă nu fusese lipsită de violenţă. Insula era înconjurată de o plajă întinsă de nisip închis la culoare, ce până nu demult făcuse parte din fundul oceanului.

Peştii şi ceilalţi locuitori ai oceanului, prea înceţi sau prea proşti să se retragă la timp, rămăseseră în micile ochiuri de apă, care acum dispăruseră. Decăderea se instalase cu răzbunare şi genera o miasmă greu de suportat, contrastantă cu splendoarea vizuală a scenei. Kirk strănută şi îşi frecă nasul.

Dar cea mai spectaculoasă privelişte rămase ascunsă vederii, până ce dădură ocol crestei insulei.

Lui Kirk îi trebuiră doar câteva secunde ca să identifice acel cimitir cu turnuri înalte, domuri prăbuşite, pietre

rostogolite, ziduri de alabastru şi pietre de fundaţie.

În ciuda cutremurului, oraşul scufundat al strămoşilor respiratori de aer ai aquanilor, se ridicase încă o dată la lumină, aproape intact. Acum stătea expus şi nud, uscându-se în soarele puternic al mijlocului zilei.

— Argo pare să aibă un nou oraş, domnule căpitan, observă Spock, sau, mai de grabă, unul renăscut.

— Bine spus, domnule Spock, fu de acord o nouă voce.

Se întoarseră.

Domar şi Rela se luptau cu apa, măştile şi rezervoarele fiind încă la locurile lor.

Se mişcau mai bine pe nisipul moale decât pe *Enterprise.* Kirk şi Spock, politicoşi, se grăbiră să-i întâmpine.

— Nu am scăpat întrutotul de efectele cutremurului, îi informă Rela, explicând că ea şi Domar se teleportaseră în oraşul lor subacvatic, dar poporul nostru a supravieţuit cu pierderi minime, mulţumită ajutorului vostru. Dacă am fi rămas în apropierea a ceea ce voi numiţi epicentru, cu siguranţă am fi fost distruşi.

— Vă datorăm vouă şi însoţitorilor voştri multă recunoştinţă, căpitane Kirk, spuse cu gravitate Domar.

Cuvântul „recunoştinţă” suna cu ciudată emfază, ca şi cum aparatul de tradus nu ar fi fost capabil să reflecte înţelesul exact al aquanilor şi selectase doar cel mai apropiat analog.

— Nu putem face nimic pentru voi?

— Capacitatea de a ne transforma în respiratori de apă, explică Kirk, este un lucru asupra căruia oamenii noştri de ştiinţă au lucrat multe sute de ani, dar cu succes limitat. Am putea avea permisiunea să facem copii după înregistrările medicale ale strămoşilor voştri…?

— Totul va fi pus la dispoziţia voastră, căpitane Kirk, îl asigură Domar. Ceea ce ne-a rămas, despre viaţă şi despre cunoaştere, este recuperat datorită vouă. Vi se cuvin de drept.

O asemenea supunere adulantă îl făcea pe Kirk să se

simtă foarte stânjenit. Erau multe momente când felul direct de a fi al lui Spock era binevenit.

Acum îi făcu o bucurie lui Kirk, schimbând subiectul.

— Tehnica utilizării puterii de foc a navei stelare, pentru a modifica modele de stress în sistemele faliilor s-a dovedit efectivă. Permiţându-ne să testăm o astfel de metodă, multe dintre lumile Federaţiei ameninţate asemănător vor avea de câştigat.

Domar îi adresă echivalentul aquan al unui zâmbet.

— E nevoie de un diplomat cu experienţă ca salvarea să pară o apologie, domnule Spock.

— E atâta lumină şi atât de cald aici! interveni Rela întinzându-se leneşă. O să fiu fericită când locurile de la suprafaţă vor putea fi locuite.

— Acest lucru trebuie făcut încet şi cu grijă, o admonestă Kirk. Vei avea nevoie de mai mult decât de capacitatea de a respira aer. Problema pielii voastre, de exemplu.

— Ce are pielea mea?

— Aşa cum este acum, nimic, spuse Kirk. Dar este adaptată la un mediu permanent umed. Se va usca, întinde şi îşi va pierde proprietăţile de protecţie... aşa cum acţionează costumul pe care îl purtaţi acum.

Brusc se încruntă.

— Ce vrei să spui cu „locuit”?

Domar arătă spre oraşul strămoşilor lor.

— Câţiva dintre tinerii noştri au hotărât să reconstruiască marile adăposturi ale strămoşilor.

— Numai cei tineri? întrebă Kirk.

Vorbele lui Domar sunau apologetic.

— Aquanii maturi nu pot opta pentru gândul de a deveni respiratori de aer. Nu există formule în vechile înregistrări pentru modificarea aspectului nostru. Deci, cea mai mare parte dintre noi, vor rămâne în lumea pe care o cunoaştem. Viaţa în aer este pentru pionierii care trăiesc printre noi.

— Să nu pierdeţi legătura unii cu ceilalţi, aşa cum au făcut strămoşii voştri, în cazul unei alte ajustări

continentale.

— Vom da Ordonanţe în acest sens.

— Şi de data asta nu le vom ignora, încheie Rela.

— Întotdeauna diferenţele fiziologice şi psihologice sunt adevăratele pericole, sublinie Spock.

Arătă cu capul spre Kirk.

— Istoria lumii căpitanului Kirk este un exemplu în acest sens.

Rela privi spre Kirk surprinsă.

— Şi voi aveţi respiratori de apă pe lumea voastră, căpitane?

— Nu.

Tânăra tribună păru dezamăgită.

— Domnul Spock, se referă la faptul că în trecutul poporului meu au avut loc mari conflicte, care se presupune că şi-au avut rădăcinile în mici diferenţe fizice. Minţile reduse caută astfel de diferenţe, pentru a exploata propriile lor deficienţe mentale… aparent o moştenire universală.

O ceaţă slabă începu să se formeze în faţa lor. O binecunoscută lumină începu să distorsioneze imaginea lui Spock.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi? întrebă Rela repede. Au fost exterminaţi?

— Ceilalţi? mintea lui Kirk alerga. Ah, vrei să spui cei care erau diferiţi? După cum spuneam diferenţele corporale nu aveau nicio importanţă. În cele din urmă, cei care au avut tulburări mentale au dispărut.

— Nu înţeleg, căpitane Kirk, veniră cuvintele finale, confuze, ale aquanei.

Un puternic strănut îl scutură, în vreme ce imaginea universului înconjurător dispăru, ca topită.

— Nici ei nu au înţeles, încheie el.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule! spuse şeful Kyle.

Kirk clipi. Erau iarăşi la bordul lui *Enterprise.*

— Aţi spus ceva despre dispariţie?

Kirk observă că Spock îl privea pe jumătate interesat.

— Nu, domnule Kyle… absolut nimic. Era vorba despre execuţie… îţi făceam complimente pentru execuţia exemplară îndatoririlor tale.

— Mulţumesc domnule, replică Kyle cu incertitudine.

Kirk păşi de pe platforma de teleportare. Spock îl urmă imediat, observând zâmbetul de pe faţa sa.

— Găsiţi ceva amuzant, domnule căpitan?

— Faptul, Spock, că după toate întâmplările prin care am trecut în această ultimă săptămână, mă redescopăr trăind aceeaşi dorinţă pe care o am de obicei.

— Care nume? întrebă ofiţerul unu.

Zâmbetul lui Kirk se lărgi uşor.

— Mi-e sete.

Spock continua să se uite, nedumerit, la el. Kirk îşi stăpâni zâmbetul.

— Ei, ce contează Spock? Poate că nu găseşti că asta este ceva amuzant, dar…

— Nu-i vorba de asta, domnule căpitan, coeficienţii de umor ai elementului coincidenţă, sunt cercetabili. Mai degrabă sunt îngrozit de cunoştinţele mele elementare în ce priveşte organismul uman.

— Ce vrei să spui?

Kirk îl privi nesigur.

— Nu ştiam că în cazul unei stări de sete agravate…

— Nu este agravată, protestă Kirk, dar Spock ignoră protestul şi continuă.

— … s-ar putea produce schimbări atât de rapide ale pigmentului, sau poate că asta nu are nicio legătură cu setea şi este doar o reacţie întârziată a revenirii noastre la normal.

— Spock, despre ce dracu’ vorbeşti?

— Veţi vedea mult mai clar în oglindă, domnule căpitan. Nu…

Kirk opri valul de cuvinte ce avea să urmeze cu o mână ridicată.

— Nu vorbesc în dodii, domnule căpitan. Mă cunoaşteţi destul de bine. Dar culoarea dumneavoastră, în mod sigur, nu este normală. Cum vă simţiţi?

— Însetat, cum spuneam… şi puţin obosit. Destul de normal, având în vedere circumstanţele.

Vocea sa devenea uşor iritată.

— Mă simt perfect, Spock… nu înţeleg ce vrei să spui. Cât despre pigmentaţie! Nu am absolut nimic…

Partea a II a

PIRAŢII DE PE ORION

Adaptare după o nuvelă de Howard Weinstein

Capitolul VI

— Jurnalul căpitanului, data stelară 5527,3, rosti Kirk în direcţia microfonului fotoliului, în timp ce supraveghea puntea. Expresia „absolut nimic” se dovedi, în cele din urmă, că se traduce prin „primele simptome ale coriocitozei”. În ciuda unei activităţi intense la început, în timpul căreia mai mulţi membri ai echipajului au contractat boala simultan, totul pare să fie sub control acum. Doctorul McCoy susţine că nu mai e atât de periculoasă ca pneumonia şi nu am trăit nicio scădere semnificativă a capacităţii sistemului imunologic. De aceea nu întrevăd dificultăţi în executarea noii noastre misiuni: reprezentarea Federaţiei la ceremonia de inaugurare a noii Academii Interspecii de Ştiinţe de pe Deneb 5.

Decuplă jurnalul şi privi spre stânga.

— Situaţia, domnule Spock?

— Toate sistemele operează cu eficienţă maximă, domnule căpitan. Suntem pe cursul stabilit şi încadraţi în program. Nu anticipez nicio deviaţie de la program.

Kirk se lăsă pe spătarul scaunului de comandă şi se gândi la dificila misiune pe care o aveau de îndeplinit, odată cu aterizarea pe Deneb 5. Vor fi nevoiţi să se confrunte cu un şir nesfârşit de petreceri, mese pline cu specialităţi, conversaţia inteligentă a noilor cunoscuţi şi sporovăiala caldă a celor în vârstă.

Totuşi, după tot ceea ce au trăit în aceste ultime luni,

credea că într-un fel o să reuşească să obţină succesul fără un efort considerabil.

— O să fie drăguţ să facem pe diplomaţii, aşa, ca o schimbare, ce zici Spock?

Tăcere de mormânt.

— Ascultă Spock, continuă el întorcând scaunul, ştiu că găseşti ipocrită metodologia de diplomaţie interstelară, poate întrucâtva obscenă, dar asta nu ar trebui să te oprească să te bucuri de beneficii…

Fără vreun cuvânt, fără vreun sunet, fără vreo schimbare la faţă sau de atitudine, Spock căzu din picioare şi se întinse pe podea. Kirk era capabil de reacţii rapide, eficiente, în orice situaţie, începând cu apariţia bruscă pe ecran a unei jumătăţi de duzină de nave de război, cu intenţia vădită de a distruge *Enterprise,* până la vederea unei fiinţe de o sută de ori mai mare decât nava. Dar colapsul lui Spock era atât de neaşteptat, ca şi tăcerea de mormânt de altfel, încât pentru unul din puţinele cazuri de-a lungul activităţii sale în funcţia de ofiţer comandant al navei *Enterprise,* se văzu pentru moment paralizat.

Chiar şi aşa, îşi reveni înaintea oricăruia dintre membrii echipajului, la fel de paralizaţi. Întinse o mână spre butonul intercomului.

— Kirk către infirmerie: Bones, avem o urgenţă!

Trecură câteva minute, care părură ore, până să apară un ajutor, vreme în care ei continuară să-şi controleze emoţiile.

În situaţia dată, nu puteau face prea multe, decât să-l apuce pe ofiţerul unu de mâini, să-l întindă pe podea şi să se întrebe ce dracul i se întâmplase.

Kirk puse o ureche pe pieptul lui Spock şi se bucură să audă bătăile constante ale inimii unui vulcanian.

Dar nicio stimulare exterioară, sau rugăminte, nu îl readuseră la realitate.

McCoy apăru, în cele din urmă, cu un pat chirurgical mobil şi doi asistenţi. Îngenunchind şi aplecându-se peste

corpul nemişcat, făcu o trecere rapidă peste cap şi trunchi cu un aparat medical portabil, apoi spuse celor doi asistenţi să-l întindă pe Spock pe pat.

Kirk îi urmărea, ştiind că e mai bine să nu-l deranjeze pe McCoy cu o mulţime de întrebări, la care încă nu putea primi răspunsuri. De îndată ce răspunsurile erau disponibile, bunul doctor avea să le furnizeze fără să fie întrebat.

Ajungând la infirmerie, McCoy dădu dispoziţie să fie mutat din patul mobil într-un pat de diagnosticare, mult mai bine dotat. În timp ce doctorul îşi pregătea cu grijă instrumentarul cerut de fiziologia vulcaniană, Kirk se foia în apropiere, privind, aşteptând diagnosticul, oricare ar fi fost el.

Kirk ştia câte ceva despre fiecare instrument sau maşină de la bordul lui *Enterprise,* dar cea mai mare parte din cifrele care apăreau pe tabloul luminos de deasupra capului patului, nu însemnau prea multe pentru el. Acelea al căror înţeles îl putea identifica vag, păreau să indice prezenţa unei anormalităţi neobişnuite în interiorul organismului ofiţerului unu.

McCoy pregăti şi administră o injecţie rapid preparată. Numai când serul fu aplicat, păru să se relaxeze şi el puţin.

— L-am scos din starea de şoc, Jim, spuse în cele din urmă. Acum doarme normal. Coriocitoza este o boală ciudată. Este relativ uşor de controlat la rasele cu sânge pe bază de fier, dar la altele e mai greu.

Un clopoţel clincăni în mintea lui Kirk.

— Treci la subiect, Bones.

McCoy păru că se gândeşte la altceva pentru o clipă, apoi scutură din cap şi privi fix spre Kirk.

— Spock a contactat boala. Ea este neplăcută pentru oameni. Pentru vulcanieni este fatală. Mortalitate nouăzeci şi trei la sută, aşa cum – vorbele sale scăzură în intensitate şi se terminară aproape imperceptibil – ar spune Spock.

Kirk îşi drese vocea.

— Eşti sigur că este coriocitoză?

— Am verificat de trei ori, Jim, dând de fiecare dată instrumentaţiei posibilitatea să-mi dovedească faptul că nu am dreptate.

Scutură din cap neajutorat.

— Din păcate, sunt puţine şanse să mă fi înşelat. De altfel, o să-ţi arăt despre ce este vorba…

Îi ceru lui Kirk să activeze un ecran apropiat, timp în care McCoy se îndreptă spre un dulap. Alegând o casetă mică o introduse într-o fantă de sub ecranul luminos şi acţionă câteva butoane de pe tabloul de comandă. Timp de câteva secunde, cât caseta se derulă rapid spre locul pe care-l ceruse McCoy, pe ecran apărură imagini neclare. Apoi începu să ruleze normal. Nu aveai nevoie de o diplomă în medicină, ca să înţelegi ceea ce se petrecea. O secvenţă îl însoţi pe Kirk mult timp după ce părăsise infirmeria. Prezenta un colaj de celule vulcaniene sănătoase de culoare verde. Din dreapta ecranului, o substanţă gălbuie alunecă ca gelatina, divizându-se, subdivizându-se, pentru a încercui fiecare celulă.

Celulele afectate începeau să se comporte neobişnuit, mişcările lor continue de până atunci devenind sacadate. Verdele sănătos se adâncea până la albastru deschis, apoi azuriu, aproape spre roşu, înainte ca mişcarea internă să înceteze şi distrugerea celulară să aibă loc. McCoy scoase caseta, clătinând-o cu încăpăţânare într-o mână, întorcând-o pe toate părţile în timp ce vorbea.

— Ştii, Jim, secvenţele erau la o viteză foarte mărită. Mai simplu, infecţia pătrunde în sânge şi afectează celulele, astfel încât acestea nu mai pot transporta oxigen. Din anumite motive, hemoglobina, bazată pe fier, luptă mult mai bine împotriva încercuirii decât cea bazată pe cupru. Aş vrea să ştiu de ce. Rezultatul este evident.

— Colapsul final, completă Kirk moale.

McCoy nu mai derulă caseta, ci o puse la locul ei în dulap, apoi închise uşa culisantă, cu mai multă forţă decât

era necesar.

— Asta e, Jim.

— Ai spus probabilitate nouăzeci şi trei la sută să moară, Bones. Ce-i cu cele şapte procente? Înseamnă că există un tratament?

— Nu întotdeauna. Dar există un medicament care ar spori în valori aproape astronomice şansele în favoarea lui Spock, dacă-l putem obţine.

— O să-l obţinem, îi spuse Kirk.

Replica lui ar fi fost aceeaşi, chiar dacă McCoy i-ar fi cerut miezul unui soare mort.

— Este un medicament natural, numit strobolin. Şaizeci de ani de experienţe de laborator şi nimeni nu a fost în stare să-l sintetizeze. Este un medicament rar, Jim, dar şi coriocitoza este o boală rară.

Kirk încuviinţă. Se îndreptă spre butonul care deschidea intercomul şi-l conectă la punte. Apoi ceva ce îl râcâia pe creier, – erupse în cele din urmă.

— Bones, dacă ştiai că ne confruntăm cu o epidemie de coriocitoză la bord, şi asta i-ar putea fi fatală lui Spock dacă o contactează, de ce nu ai dat dispoziţie să fie izolat până când va trece epidemia?

McCoy privi într-o parte.

— Nu am vrut să fie nevoie să-ţi spun, Jim.

— Nu ai vrut să fie nevoie să-mi spui ce, Bones?

Kirk îi întoarse vorba puţin nervos.

— Despre ce ar putea fi vorba, încât să nu-mi spui mie?

— Am spus că coriocitoza este o boală rară. Bănuiesc că organismele voastre au fost deschise apariţiei ei, datorită multiplelor modificări al sistemelui respirator, pe care le-aţi suportat pe Argo. În acest caz…

— Nu voiai să-mi spui că eu şi Spock am infectat întregul echipaj.

McCoy încuviinţă şi privi neliniştit spre Kirk. Dar Kirk părea să facă faţă cu bine unei revelaţii care ar fi putut afecta foarte mult un om mai slab de înger.

— Atunci de ce eu şi ceilalţi ne-am îmbolnăvit, am parcurs boala şi ne-am vindecat până să apară, colapsul lui Spock?

McCoy părea obosit.

— Perioada de incubaţie, Jim. Este cu mult mai mare pentru vulcanieni decât pentru oameni. Nu avea niciun rost să-i spun lui Spock. Dacă o contactase, nu putea face nimic.

— De ce este atât de mare perioada de incubaţie? începu Kirk, dar McCoy i-o tăie nervos, ridicând vocea.

— De ce, de ce, de ce, de ce?! Dacă aş şti răspunsurile la toate „de ce”-urile, coriocitoza nu ar mai fi o boală atât de împuţită…

— Îmi pare rău, Bones, îl întrerupse Kirk cu voce moale.

Nu prea mai era nimic de spus. McCoy nu exprimase decât aceeaşi frustrare pe care şi el o simţea.

În schimb, activă computerul anexă din apropiere.

— Banca centrală de date.

— Aştept date, veni într-o clipă replica mecanică.

— Care este lumea cea mai apropiată pe bare se găseşte strobolinul, faţă de poziţia noastră actuală.

— Canopus Doi, răspunse prompt calculatorul. Patru zile distanţă cu viteză maximă.

Kirk decuplă anexa, se îndreptă spre uşă, apoi se opri la mijlocul drumului şi privi spre forma corporală – nu, nu forma corporală, se corectă el repede în gând – corpul adormit al lui Spock.

— Cât poate rezista fără medicament?

McCoy analiză posibilităţile, ieşirea lui momentană fiind uitată de amândoi.

— Am spus că strobolinul nu poate *fi* produs pe cale artificială, dar există un ser înrudit, produs în laborator, pe care trebuie să fiu în stare să-l sintetizez. Tot ce pot face este să încetinesc boala, nu să o opresc. Agentul distructiv construieşte rapid o imunitate în ser. În ciuda tuturor eforturilor de prevenire, în ritmul în care sângele lui îşi

pierde capacitatea de a transporta oxigen, îi dau cel mult trei zile, Jim. Patru zile pentru a găsi medicamentul sunt prea multe. Spock va muri în trei, în ciuda a orice pot face eu. Aşa e – o expresie ciudată îi veni pe limbă – logic. Doar dacă…

— Doar dacă ce, Bones?

McCoy părea circumspect.

— Ce zici despre un rendez-vous?

— Desigur! Dacă noi nu putem găsi medicamentul la timp, există şansa ca o altă navă stelară a Federaţiei să fie aproape de Canopus Doi, chiar acum. Trebuie să fie!

Se întoarse imediat la intercom.

— Kirk către punte: fă-mi legătura cu controlul operaţiilor Flotei Stelare pentru acest sector, locotenent!

— Transmitem, domnule căpitan.

Logistica părea dincolo de o soluţie imediată. Totuşi, era uimitor prin- câte formalităţi trebuia să treci, formulând numărul potrivit de întrebări prioritare, cereri primordiale şi insinuări, toate îmbunătăţite cu o doză de ameninţări judicioase.

S-a hotărât, în cele din urmă, ca astronava *Potemkin,* aflată în prezent în misiune de patrulare în regiunea planetei Canopus Doi, să ridice cantitatea cerută de strobolin. Aceasta urma să fie transferată cargoului interstelar *Huron* pentru a o livra navei *Enterprise.*

Kirk ar fi preferat întâlnirea directă cu *Potemkin,* evitând orice intermediar. Dar existau anumite limite peste care nici el nu ar fi putut trece – oprirea traficului a două astronave, pentru livrarea rapidă a unui medicament, era unul dintre ele.

Spock era un ofiţer valoros, dar era unul singur.

Flota Stelară avea exces de personal şi deficit clar de astronave. Nave de clasa lui *Enterprise* şi *Potemkin* erau prea puţine şi aflate la distanţe mult prea mari pentru ca misiunile lor să fie anulate ocazional – sau ca un aşa-zis răspuns la cererea sa. Kirk nu protesta împotriva logicii

comunicării scrise, dar cuvântul „ocazional” cu referire la Spock îl umplea de o ură tăcută faţă de orice ofiţer necunoscut, a cărui carieră fusese petrecută împingând hârtii dinapoia unui birou.

Pe de altă parte, dacă toate mergeau bine, ar fi putut să primească, totuşi, la timp medicamentul. Cât despre McCoy, acesta îl asigurase că efectul strobolinului era pe măsura rarităţii sale.

McCoy se propti de peretele cabinei lui Kirk şi-şi privi superiorul şi prietenul său bun, care stătea în picioare, reflectând.

Cu excepţia lui Spock, el era probabil singurul la bord care ştia că aceasta era prima oară când Kirk îşi vânduse reputaţia sa pentru a obţine rezultatele dorite.

Kirk ura ofiţerii care obişnuiau să „împingă” pentru a obţine ceea ce voiau. Deci jena sa pentru că a procedat astfel, era de înţeles.

McCoy îşi reprimă un zâmbet.

Dacă ar fi ştiut căpitanul, cât respect câştigase în rândul echipajului pentru faptul că fusese capabil să genereze o astfel de acţiune faţă de birocraţia de o somnolenţă notorie.

Bineînţeles, niciunul nu arăta admiraţia pe care o simţea. Fiecare ştia că asta nu ar fi făcut altceva decât să-i sporească jena.

În ce-l privea, el se gândea până la epuizare că făcuse tot ce era omeneşte posibil – sau, pentru acest caz, vulcaneşte posibil – pentru ofiţerul unu. Acum trebuia să-şi păstreze energia pentru a se asigura că Kirk nu avea să suporte şi el vreun şoc, aşteptând momentul întâlnirii critice.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era doi pacienţi importanţi.

— Care sunt simpotemele, Bones? bombăni în cele din urmă încăpăţânat, privind spre tavan. Diorama

tridimensională a unui deşert, proiectată deasupra patului său, oferea puţin confort.

McCoy ridică din umeri şi încercă să facă astfel încât îngrozitorul să pară accidental.

— Creşterea greutăţii în respiraţie, cuplată cu o cădere corespunzătoare în eficienţă. Toate simptomele unei persoane care lucrează în condiţii de altitudine extremă. Ceva în genul testului de supravieţuire în munţi de la Academie. Ţi-l aminteşti?

Amintirea aduse cu ea un mic zâmbet… foarte mic. Acesta dispăru, când avertizorul uşii sună.

— Intră!

Uşa se dădu la o parte şi subiectul întregii activităţi recente intră. Spock nu dădea niciun semn de preocupare sau probleme concentrate asupra lui. Uniforma şi aspectul său erau imaculate, ca de obicei. Expresia feţei lui era plăcută, ca de obicei. Numai în mişcările sale putea cineva, care-l cunoştea bine, să descopere ceva nelalocul lui. Ridicarea mâinii, direcţia piciorului, toate erau încete, precum creşterea părului. Mişcările păreau ale unui om proaspăt trezit dintr-un somn adânc. Sau alunecând într-unul, se trezi Kirk gândind morocănos.

— Aţi dorit să mă vedeţi, domnule căpitan?

— Da, Spock. Stai jos.

Aruncând o privire rapidă spre. McCoy care, încercând să o evite, îşi dezvălui mult mai clar stânjeneala, Spock se aşeză pe un scaun în faţa lui Kirk.

— Am aranjat o întâlnire pentru medicamentul de care ai nevoie.

— Am încredere că nu va afecta sosirea noastră programată pe Deneb 5, nici îndatoririle noastre acolo?

— Nu, nu le va afecta, spuse Kirk gentil.

— Care-i problema, Spock? interveni McCoy încercând o schimbare forţată a subiectului, ţi-e teamă să nu pierzi primul dans la balul Academiei Federaţiei?

— Mi-e teamă că eu nu dansez, doctore.

— Poţi să mai spui asta o dată, îl contrazise McCoy, dar o făcu fără să zâmbească, şi intenţionata glumă păru trasă de păr.

Urmă o pauză jenantă, timp care Kirk se gândi cum să continue. Cu oricare alt membru al echipajului ar fi fost mult mai simplu. Dar putea el oare să-i spună ce trebuia spus lui Spock? Ofiţerul unu pricepea lucrurile altfel decât ceilalţi. Avea el să se simtă ofensat? Supărat? Mai mult decât orice altceva, Kirk dorea să fi ştiut mai multe despre obiceiurile vulcaniene – şi etichetă, în particular.

— Asta e tot, domnule căpitan? întrebă Spock, nedându-i timp lui Kirk să mai spere într-o intervenţie divină.

— Încă ceva, Spock, începu el fără să-l privească pe ofiţerul unu. M-am gândit foarte bine. Bazându-mă pe recomandările doctorului McCoy – asta e, fă-l pe Bones mare, James T. Chicken – am hotărât să-ţi reduc orele de seviciu la jumătate.

O uşoară strălucire, ceva apropiat de emoţie, părea să lucească dincolo de pupilele întunecate.

— Domnule căpitan, nu e nevoie, sunt perfect capabil să-mi…

O mână i se aşeză pe umăr, iar el privi în jur şi în sus.

McCoy ferm, nu mai glumea acum.

— Fără discuţie, Spock. Ordinele doctorului.

Kirk îl privi pe ofiţerul unu cu multă atenţie. Nicio reacţie. Bineînţeles că nu – un semn de sănătate, el însuşi.

— Asta-i tot, Spock, spuse el brusc, înainte ca prietenul lui să poată oferi o altă replică. Eşti liber.

Spock încuviinţă o dată din cap, se ridică şi se îndrepta încet spre uşă. McCoy se relaxă vizibil, îndată ce uşa se închise în urma lui.

— Off! A suportat mai bine decât mă aşteptam.

— A suportat ca Spock. Nu, nu-i drept din partea mea, Bones.

— Las-o baltă, Jim. Ştiu ce simţi. E greu să-l vezi aşa şi să-i aştepţi sfârşitul, care ştii că i se apropie. Aş vrea să pot

face ceva mai mult pentru el.

— O să fie dureros să vedem că arată din ce în ce mai rău.

McCoy părea că filosofează.

— Singura alternativă e să-l închidem la izolare sau la infirmerie. Nu cred că are vreun rost. Nu o să-l ajute cu nimic din punct de vedere fizic, şi nu ar face decât să-l rănească din punct de vedere mintal. Deci nu văd niciun rău în a-l lăsa să…

— Să se simtă folositor în ultimele lui ore?

Amândoi se priveau în linişte unul pe celălalt, fiecare pierdut în propriile sale gânduri, cea mai puternică prezenţă din cameră fiind a unuia care nu mai era acolo.

Modernizarea făcuse loc funcţionalităţii în ultima parte a secolului douăzeci şi unu. Deci navetele care transportau încărcături între stele, erau în acelaşi timp urâte şi eficiente, dezgustătoare şi profitabile.

Nava *S.S. Huron* era tipică, iar echipajul ei tipic echipajelor de pe asemenea nave. Existau chiar câţiva care insistau că micile camere de locuit de la bordul unor asemenea nave erau făcute pentru oameni de nimic.

În realitate, era de obicei tocmai invers. Nu erau nici mai puţin îndrăzneţi, nici mai puţin curajoşi decât personalul navei interstelare, doar mai neglijenţi şi mai independenţi.

Căpitanul O'Shea de pe *Huron,* era probabil la mijloc între ficţiune şi realitate. Ca aspect exterior nu aveai după ce să-l remarci. Era de statură şi temperament mijlocii, exceptând construcţia specială a pantofului său stâng, construcţie menită să atragă atenţia asupra faptului că acest picior era cu câţiva centimetri mai scurt, decât celălalt. De asemenea minuţiozitate atârnau carierele în Flota Stelară.

Desigur, detaliul îl făcea mai puternic decât cei dintre care fusese ales. O'Shea avea nevoie de acea putere.

Cu cât misiunea *era* mai dură, cu atât mai multă putere

interioară îi era necesară unui om pentru a supravieţui.

Faţa sa, cel puţin, era nobilă, încărcată corespunzător cu riduri inscripţionate de anii de serviciu.

Ar fi putut fi luate de pe bustul unui patrician roman, în ciuda neclarităţii datorate umbrei de la ora cinci.

Momentan, stătea în picioare în cămăruţa curbată care servea drept punte pe *Huron.* Cele două ajutoare ale lui erau aşezaţe în faţa sa, la tabloul compact de control, uitându-se la ecranul din faţa lor. Camerele erau confortabile. La bordul unui cargou totul era sacrificat pentru confortul încărcăturii. O'Shea şi echipajul său erau cazaţi accidental cu celălalt echipament.

— Până la timpul întâlnirii… Eliah făcu o pauză scurtă pentru a verifica o citire… două ore şapte minute, domnule căpitan.

O'Shea bombăni o mulţumire pentru informaţie, încuviinţând din cap.

Era felul lui favorit de exprimare, fiind în acelaşi timp elocvent şi economic. Putea afişa un veritabil spectru, un *olla porida*[1] de bombăneli, constituind ele însele un veritabil limbaj.

Dar importanţa neobişnuită a acestei curse, comparată cu misiunile lor obişnuite, îi provocase o vorbărie excesivă, în ciuda sentimentelor lui ambivalenţe despre muncă.

— Trebuie să fie foarte important medicamentul pe care-l transportăm pentru *Enterprise.* Aş prefera să scăpăm cât mai curând de el şi să ne întoarcem la transportul dilitiumului greu.

Ofiţerul unu de pe *Huron,* John Elijah, zâmbi pentru sine. În ciuda plângerii lui constante, ştia că O'Shea se bucura de atenţia pe care o primiseră. Căpitanul fusese nevoit să-şi păstreze intacte cusăturile hainei, când apelul de prioritate le parvenise de la Flota Stelară, împreună cu ordinele însoţitoare.

O'Shea avusese şansa să facă o mică paradă în faţa

[1] Olla porida – hocus pocus

echipajului de pe *Potemkin.* Acum aştepta cu nerăbdare să facă pe eroul în faţa ofiţerilor uneia dintre cele mai faimoase nave din Federaţie, *Enterprise.*

Nicio mirare că se simţea vorbăreţ!

Simţi o strângere pe mână şi privi spre partenerul lui.

Locotenentul Fushi îl privi întrebător şi îi orientă privirea către o anumită citire, afişată în partea cealaltă a tabloului. Ca aproape orice altceva, foiala atrase atenţia lui O'Shea.

— Ce faceţi voi doi?

— Domnule, mărturisi Fushi, de-a dreptul şocat, senzorii înregistrează prezenţa unei nave.

Mai multe riduri noi îşi făcură apariţia pe faţa nobilă a căpitanului.

— Ciudat. Putea oare *Enterprise* să vină atât de devreme? Desigur, această întâlnire este înregistrată ca prioritară, dar...

— E totuşi prea departe, domnule, replică Fushi. Încă nu ne putem da seama ce fel de navă este.

— Care este cursul ei aproximativ?

— În direcţia noastră, domnule.

O'Shea bombăni. Pentru Elijah şi Fushi nu era greu să traducă bombănitul astfel: „Ei bine, iată nişte informaţii foarte interesante locotenent, şi chiar sper să fie *Enterprise,* dar de vreme ce nu suntem siguri, poate că cel mai bine ar fi să stai cu ochii pe ea."

În mâinile unui maestru, cum era căpitanul, conţinutul unei monosilabe putea fi de-a dreptul alarmant.

Kirk opri dictarea către jurnalul său personal şi privi spre timonier.

— Timpul pentru întâlnire, domnule Arex?

Edoanul privi spre cronometru.

— O oră şi patruzeci şi trei de minute, domnule căpitan.

Kirk se gândi puţin, înainte să-şi concentreze atenţia spre staţia motoarelor, unde Scott supraveghea atent numeroasele indicatoare.

— Scotty, urăsc să întreb asta, dar...

Scott încuviinţă.

— Am înţeles, domnule căpitan. O să smulgem cumva puţin mai multă viteză de la ea.

— Dacă va ajuta, Scotty, o să ies afară şi o să împing.

— Oricare dintre noi ar face-o, domnule căpitan. Să văd ce pot rezolva.

Un bâzâit insistent îi atrase atenţia lui Kirk către intercomul scaunului.

— McCoy către punte.

Kirk deschise canalul.

— Ce este Bones?

— Transmite-i lui Spock că a venit vremea unei alte injecţii.

Kirk coborî vocea:

— Iar, Bones?

— Iar, Jim.

Kirk oftă.

— Bine, o să-l trimit jos.

Îşi ridică din nou vocea.

— Domnule Spock!

Nu răspunse nimeni.

— Domnule Spock!

Sulu întorsese şi el de la pupitrul său, iar Uhura se răsucise cu spatele la staţia ei.

— Pare obosit, Bones, spuse Kirk spre microfon.

— Aşteaptă o clipă.

Se ridică de pe scaun şi porni spre ofiţerul unu.

— Spock? Spock?

Ochii ofiţerului unu se deschiseră încet. Îi adresă lui Kirk o privire goală. Apoi, atât ochii cât şi raţiunea părură să-şi revină în acelaşi timp.

— Îmi conservam energia, domnule căpitan.

Kirk aprobă tăcut, încercând să nu-şi trădeze bucuria.

— McCoy vrea să te duci la infirmerie. E timpul pentru altă injecţie.

Spock se ridică de pe scaun, încet, cu grijă, dar fără

ajutor şi se îndreptă spre lift, cu aceleaşi mişcări calculate.

Tăcerea de pe punte era asurzitoare.

O'Shea stătea aplecat între cele două ajutoare ale sale şi studia peisajul abstract de pe ecran. Până acum, acesta nu putuse afişa decât un semnal care se mişca enigmatic, lipsit de informaţii certe.

Fushi se uitase prin periscop, o perioadă bună de timp.

Acum se aşeză iar, răsuci un singur buton şi se şterse la ochi. Comparase masa aproximativă, estimările configuraţiei siluetei aflate la o distanţă foarte mare, înregistrarea energiei şi multe altele. Toate acestea îl îndreptăţeau să facă un singur anunţ concis.

— Nu *Enterprise* e cea care se apropie de noi.

— Altă navă a Federaţiei?

Era mai multă speranţă decât încredere în vocea lui O'Shea.

— Nu, domnule. Sigur este un outsider. Un design pe care nu-l recunosc. Nu trebuie spus că jumătate din timonierii federaţiei nu l-ar recunoaşte, dar eu, nu-l recunosc.

— E suficient pentru mine, aprobă O'Shea încântat. Suntem destul de apropiaţi pentru a avea imagini?

— Încă trei minute de mers pe acelaşi curs ar trebui să o aducă în raza de acţiune a telescanerelor noastre, domnule.

O'Shea se gândea. De la început îi plăcuse misiunea aceasta. Îi asigurase o şansă pentru o recunoaştere rară cât şi un prilej de ase prezenta ca o persoană importantă.

Totul se derulase fără probleme.

Acum exista un neutron în camera de reacţie şi descoperi că nu-i plăcea acest lucru câtuşi de puţin.

Fushi storcea tot ce putea de la imaginile telescopice ale lui *Huron.*

Peisajul abstract dispăru de pe ecranul principal, pentru a fi înlocuit de un câmp stelar neclar. În mijlocul său era

ceva care părea să fie o stea roşie.

Fushi făcu nişte ajustări şi steaua deveni o navă. O’Shea studie cu multă atenţie vizitatorul necunoscut. Forma ei era neobişnuită, dar nu total străină. Avea culoarea sângelui, o alegere care putea fi accidentală, teatrală, sau intenţionată. Oricare dintre cele trei variante reprezenta un semn rău.

— Eşti sigur că vin spre noi? întrebă iar.

Elijah era ocupat cu verificarea datelor afişate.

— Sigur, pe un curs de interceptare, domnule căpitan. După estimările… o să ne ajungă înainte să facem legătura cu Ente*rprise.*

— Poate nu vor decât să stăm la taclale, spuse Fushi, calm.

— Poate, încuviinţă O’Shea, privind încă o dată imaginea necunoscută.

— Poate că în curând o să ne dispensăm de aceste injecţii, Spock, îi spuse McCoy.

Spock stătea întins pe unul din paturile de diagnosticare.

Sora Chapel era în picioare, în apropiere. McCoy se plimbă cu seringa prin aer, ca un artist cu o mătură, şi o înfipse în umărul ofiţerului unu.

— Acum nu o să mai doară deloc, Spock.

— O reasigurare care nu e necesară, doctore, replică pacientul, şi o adăugare la faptul că nici măcar nu e adevărat.

McCoy făcu o grimasă în timp ce administră serul.

— Asta este pentru ultima dată când îmi irosesc cele mai elegante maniere medicale pe un vulcanian.

Spock începu să se ridice, lăsând mâneca hainei în jos.

— O asemenea restricţie ar fi binevenită doctore.

McCoy puse o mână pe umărul netratat al ofiţerului unu şi îl împinse cu grijă înapoi.

— De acord, cu condiţia ca şi tu să dai dovadă de aşa ceva, Spock. Stai acolo, liniştit.

Făcându-i un semn lui Chapel, îşi concentră întreaga atenţie asupra ecranului de deasupra patului.

Chapel potrivi complexul mecanism de diagnosticare. Rezultatul fu o serie de afişaje luminoase, puternice, pe ecranul pe care pacientul, datorită poziţiei sale, culcat, nu-l putea vedea.

Respiraţie, circulaţie – McCoy parcurse o serie de cifre, la compară cu cele înregistrate cu patru ore mai devreme. Nu găsi nimic ce nu s-ar fi aşteptat să vadă. Asta nu-l întristă însă mai puţin. Având în vedere dozele masive pe care le primise Spock, puteai gândi că acest înlocuitor al strobolinului avea să fie foarte eficient. Pentru un observator care şi-ar baza opiniile pe citirile actuale, toate acele injecţii păreau să fi fost mai mult decât nefolositoare.

Dar McCoy ştia că, fără acele injecţii, nu ar mai fi citit niciun rezultat acum. Cadavrele generează cifre uniforme, ciudate.

Privi în jos spre subiectul tuturor acestor analize, care aştepta nerăbdător permisiunea de a se întoarce la sarcinile sale, zâmbind într-un fel care ascundea adevăratele sentimente.

— Ei bine, nu-i prea rău… nu-i prea rău deloc. Mi-e teamă că o să-ţi recapeţi vigoarea, Spock.

Spock porni să se ridice şi aproape căzu. McCoy reuşi să se abţină de la cea mai mică reacţie, inclusiv de la întinderea unui braţ de sprijin.

— Mulţumesc doctore, spuse Spock în cele din urmă, ridicându-se încet dar sigur în picioare.

Părăsi camera ca un somnambul. Zâmbetul profesional al sorei Chapel nu dispăru până când el fu plecat.

— Medicamentul nu mai lucrează, doctore. Dacă ar fi lucrat, nu ar fi pierdut atât de mult teren în numai patru ore.

McCoy se întoarse cu spatele la ea, afectat.

— Ştiu, Christine, ştiu. Injecţiile nu-i pot face rău corpului său, iar din punct de vedere psihologic, pot chiar ajuta. Nu-

ţi face griji… vom avea în curând strobolinul.
Asta fu tot ce spuse McCoy. Şi nu trebuia să fii la fel de familiarizat cu el, cum era Chapel, ca să înţelegi ce voia să spună.
Mai bine ar avea mai repede strobolinul.

— Au mărit viteza, domnule, raportă Fushi repede. Se apropie acum cu repeziciune de noi.
— De ce am impresia îngrijorătoare că vor mai mult decât o discuţie cu noi? bombăni O'Shea. Deschideţi frecvenţele de salut, domnule Elijah. Apel internaval standard.
Ofiţerul unu de pe *Huron* se conformă.
— Frecvenţele deschise, domnule. Sunt mai mult decât aproape de noi: ar trebui să ne recepţioneze foarte uşor.
O'Shea înaintă şi vorbi spre microfonul direcţional.
— Către nava neidentificată. Vă vorbeşte căpitanul Svenquist O'Shea, de pe transportorul Federaţiei *S. S. Huron* de al cărei curs vă apropiaţi. Vă rog să vă identificaţi şi să vă prezentaţi intenţiile.
Făcu o pauză şi repetă.
— Vă rog să vă identificaţi.
— Nu are rost, domnule, raportă Elijah vexat. Este imposibil să nu recepţioneze… dar nu răspund.
Ei bine, asta nu lăsa loc decât pentru două alternative. Una, că străinii erau în dificultate suficient de mare pentru ca instrumentaţia transmiterii să fie inoperantă. Cea de a doua, că O'Shea avea probleme foarte grave şi avea nevoie de ajutor, rapid.
— Avem o întreagă încărcătură de dilitium de protejat, fără a menţiona medicamentul, se aventură el. Nu-mi plac oamenii care se apropie de mine repede şi în linişte. Manevre evazive.
Fushi şi Elijah erau buni. Încercară un unghi drept spre stânga. Ei supuneau nava *Huron* la schimbări bruşte de direcţie în condiţii de viteză, schimbări pentru care navele de tipul ei nu erau pregătite.

O trimiseră într-o cursă rapidă, plină de spirale, al căror număr nu era planificat.

Niciuna din ele nu-l surprinse pe urmăritorul lor tăcut.

Indiferent cine căuta contactul nemijlocit cu ei, era prea rapid pentru a fi negat. În mod repetat, dispărea de pe ecranele lui *Huron,* doar pentru a apărea câteva clipe mai târziu. Şi cu fiecare manevră încercată, fiecare alegere eşuată, străinii deveneau din ce în ce mai greu de evitat.

Piloţii lor puteau să nu fie deloc mai buni, dar computerele lor de navigaţie şi motoarele erau în mod cert construite pentru o activitate mult mai complexă decât călătoria de la punctul A la punctul B.

— Nu are niciun rost, domnule, mărturisi Fushi obosit. Nici nu pierdem bine contactul cu ei, că imediat se apropie de noi.

— Foarte bine.

O'Shea căuta o serie de răspunsuri la posibile provocări.

— Reveniţi la curs şi transmiteţi semnale de urgenţă către *Enterprise.* Bruiat. Subtil.

— Da, domnule.

Programă cu grijă bruiajul.

— O idee bună ar putea fi să pregătim o retragere, în caz de nevoie.

Transmise echipamentului de pe *Huron* comenzile necesare. Ezită când un anumit indicator începu să licărească constant.

— Recepţionez un mesaj, domnule.

— Nu pot vedea asta, omule. Să auzim.

Elijah primi apelul şi îl transmise difuzorului.

Intraseră la mijlocul mesajului. Nu conta. Era atât de inteligibil pe cât era de incomplet.

— ... sau pregătiţi-vă să fiţi distruşi. Fiţi pregătiţi să predaţi încărcătura, sau pregătiţi-vă să fiţi distruşi.

Capitolul VII

— Domnule căpitan. Primesc pe staţia radio automată de urgenţă un semnal de la *Huron.*

Kirk se încordă în scaunul său.

— Suntem deja destul de aproape pentru contactul navă-navă?

Uhura verifică.

— Posibil, domnule. Tangenţă la limită.

— Încearcă.

— Da, domnule.

Urmă o pauză.

— Nimic, domnule. Sau sunt prea departe, sau, în mod cert, staţia radio de urgenţă transmisese deja mesajul.

Nu fu nevoie să se mai preocupe:

— Raportul senzorilor, domnule Spock. Au păstrat coordonatele stabilite?

Lui Spock îi trebuiră câteva secunde în plus faţă de cât îi trebuia de obicei ca să facă verificarea şi să răspundă.

— Nu, domnule. Scanerele de mare distanţă indică şi ele o schimbare de curs. Execută o curbă şi au redus viteza considerabil.

— Stabileşte computerului un curs pentru interceptare, domnule Arex. Locotenent Uhura, continuă să încerci stabilirea legăturii. Hai să aflăm ce se întâmplă.

Trecu mai mult timp decât se aştepta Kirk până la întâlnire, nu din cauza schimbării cursului, ci din cauză că *Huron* nu micşorase viteza, practic se oprise.

Contactul vizual le arătă curând de ce: nava de transport plutea fără ţintă în spaţiu.

Toate încercările de contact au fost ignorate cu o uniformitate înspăimântătoare.

Atenţia lui Spock era concentrată asupra ecranului său.

— Nivelele de putere de pe *Huron* funcţionează aproape la minimum necesar pentru a întreţine sistemele de menţinere a vieţii, domnule căpitan. Senzorii recepţionează resturi metalice şi anorganice.

— Cauză naturală?

Spock ridică privirea de pe ecran.

— Nu, domnule căpitan. Extrapolând datele preliminare pot spune fără ezitare că a fost atacată. Indicaţiile sunt… Indicaţiile sunt...

Alunecă în scaun, clipind foarte repede.

— Spock!

Pentru o clipă, ochii ofiţerului unu se deschiseră larg. O slabă umbră de incertitudine trecu peste chipul impasibil.

— Domnule căpitan, eu…

Kirk porni spre el şi prinse forma lipsită de energie

înainte de a se lovi de podea. Uhura era deja lângă intercom.

— Puntea către infirmerie. Urgenţă!

Kirk nu simţi nevoia să-i ceară lui McCoy un raport detailat al informaţiilor care apăreau şi dispăreau pe ecranul de deasupra capului lui Spock. Oricine avea cunoştinţe minime despre fiziologia vulcaniană, putea înţelege ce se petrecea.

McCoy îl studia pe incoştientui vulcanian.

— Trebuie să facem rost de strobolinul acela, Jim. Înlocuitorul este nefolositor acum. La dracu', a fost nefolositor de mai bine de o jumătate de zi! A intrat în comă.

Privi fără să clipească spre Kirk.

— Dacă nu obţinem acel medicament curând, foarte curând, nu o să-şi mai revină niciodată.

— Fă tot ce poţi, Bones.

Suna atât de nepotrivit încât îţi stârnea mila.

— Iar eu, eu voi face tot ce pot.

Acum se confrunta cu o altă problemă. Ce se întâmplase cu *Hurorn* îi dădu lui McCoy o palmă încurajatoare pe spate şi părăsi încăperea.

Doctorul îl privi plecând, singura lui notă de satisfacţie fiind continua stabilitate a lui Kirk; apoi îşi întoarse atenţia spre pacientul său.

Examină iarăşi analizele. Pe moment nicio schimbare. O falsă plăcere temporară – se puteau schimba numai în rău.

— Vulcanian blestemat! ţipă el la trupul nemişcat. De ce nu poţi avea şi tu sânge roşu, ca orice bărbat normal?

Se ruga pentru o insultă consolatoare.

Arex lucra la staţia lui Spock, în timp ce Sulu aşeza *Enterprise* aproape de *Huron,* care încă nu dădea niciun răspuns.

— Starea? întrebă Kirk, ieşind din lift.

— Motoarele ei sunt moarte, rapotă Arex.

— Puterea bateriilor de rezervă păstrează operaţionale

sistemele de menţinere a vieţii la un nivel redus, dar acceptabil.

— A rămas cineva în viaţă?

— Aşa se pare, domnule. Mai multe citiri, slabe. Nu vă pot spune câţi.

— Vom afla destul de curând, domnule Scott. Locotenent Uhura, vino cu mine. Domnule Sulu, preiei comanda. Ne vom teleporta pe *Huron.*

Dezintegrare… dezgust… inconştienţă îngrijorătoare… rematerializare.

Kirk privi în jur şi văzu că Kyle îl pusese exact unde specificase.

Stăteau în picioare pe puntea lui *Huron.* Sau, mai bine zis, pe ceea ce rămăsese din ea. Părea că ceva o luase pe *Huron* de mijloc şi o lovise cu suprafaţa superioară a părţii din spate de un asteroid din nichel-fier. Peste tot existau semne ale unei distrugeri severe – capacele cadranelor împrăştiate, dârele uşoare din jurul bucăţilor desprinse din întrerupătoare pe bază de lichid, în aburul din aer, rezultat din eliberarea unor gaze suprarăcite.

Probe suplimentare aveau să fie găsite în starea a două dintre cele trei capete aparţinând unor membri ai echipajului.

Chapel examină rapid contuziile, întinzându-se mai întâi spre Fushi, cel mai grav rănit dintre cei trei. Indiferent ce lovise nava *Huron,* nu făcuse nicio deosebire între echipamentul viu sau mort. Cei trei ofiţeri zăceau împrăştiaţi pe punte cu aceeaşi neglijenţă şi în aceeaşi stare cu mobilierul.

Kirk aşteptă cu nerăbdare agonizantă, în timp ce Chapel se mută rapid de la Fushi la O’Shea şi la Elijah.

— Vor trăi toţi, spuse ea în cele din urmă.

Kirk se întoarse.

— Scotty, verifică magazia pentru strobolin. Fiecare navă de transport are o cameră frigorifică cu doi pereţi, pentru adăpostirea încărcăturilor extrem de valoroase. Ar trebui să

fie aşezată aproape de intrarea centrală. Medicamentul va trebui să fie în ea.

— Am înţeles, domnule.

Scott porni spre interiorul navei.

— Uhura, vezi dacă poţi obţine o redare a jurnalului lor de bord. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat aici.

Uhura dădu din cap în semn că a înţeles, se îndreptă spre haosul tabloului de comandă din faţă, încercând să pună ordine în amestecătura de fire, metal şi plastic rupt.

Kirk examina ceea ce mai rămăsese din sala motoarelor. Ar fi vrut ca Sotty să fie acolo şi să-i explie cât de mare era distrugerea.

Indiferent ce lovise nava, fusese mânat de o inteligenţă cu un scop bine determinat. Avariile erau mari, dar totuşi controlate. Ceva inacapacitase nava, dar fără a o distruge.

Era greu de găsit o greşeală în toată această acţiune. Poate doar faptul că îl lăsaseră pe O'Shea şi echipajul lui în viaţă. Adevărat, cei câţiva oameni grav răniţi, plutind fără putere într-o porţiune a navei puţin frecventată, supravieţuind încă pe baza energiei înmagazinate, aveau puţine şanşe să fie vreodată salvaţi şi să depună mărturie împotriva atacatorilor lor.

Da, *Huron* ar fi putut foarte bine să fi ieşit din programele de navigaţie, înregistrată ca „dispărută – cauză necunoscută", dacă nu ar fi fost întâlnirea cu *Enterprise.* Un fapt pe care Kirk se îndoia că atacatorii îl ştiuseră, altfel ar fi avut grijă să nu lase pe nimeni în viaţă.

Făcuseră o greşeală. Poate una fatală.

Kirk primi un apel în comunicatorul său.

— Scott, către căpitanul Kirk, se auzi vocea familară a inginerului şef.

Căpitanul, aruncă o privire peste puntea distrusă. Chapel acorda acum îngrijiri lui O'Shea. Uhura evită cu dexteritate o bruscă descărcare electrică, apoi reîncepu cu vigoare înnoită lucrul de a face utilizabile rămăşiţele jurnalului de bord a lui *Huron.*

— Aici Kirk… continuă, Scotty. Raportează.

— Sunt în camera principală, domnule căpitan. Cea a lui *Huron* este echipată cu o despărţitură de siguranţă, ceea ce este foarte bine, numai că a fost forţată. Este la fel de goală ca şi restul magaziei. Nu e nimic aici jos, domnule căpitan.

— Nici urmă de strobolin?

— Nici măcar o fiolă. Încărcătura lui *Huron*, înregistrată pentru această călătorie, era dilitium. Nu se vede nici măcar un cristal. Magazia a fost curăţată.

— Sistemele de menţinere a vieţii?

— Stabile aici. Dacă avariile sunt urma unui dezastru natural, înseamnă că sistemul de menţinere a vieţii a fost reparat de cineva cu o îndemânare cum n-am mai văzut. De asemenea, trebuie să fi fost un dezastru foarte selectiv. Singurele distrugeri sunt la camerele de siguranţă şi la încuietorile magaziei. Nu-ţi pot spune cu precizie, dar cred că au fost aruncate în aer şi apoi reînchise.

— Foarte bine, domnule Scott. Prezintă-te înapoi aici.

— Am înţeles, domnule. Îmi pare rău că…

Niciun medicament, urlă o voce în mintea lui Kirk. Niciun medicament! Niciun medicament! Închise comunicatorul şi se apropie de Uhura, care era foarte ocupată. Ea ridică privirea spre el şi se şterse pe frunte cu partea din faţă a braţului. Umiditatea era foarte mare şi creştea mereu, în ciuda eforturilor eroice ale sistemului de menţinere a vieţii.

— Toate înregistrările au dispărut, domnule, dar sunt semne că benzile jurnalului sunt intacte. Cred că le pot ansambla la loc fără stricăciuni. Va trebui, totuşi, să le rulăm la bordul navei.

— Destul de bine, locotenent.

O lăsă să-şi facă treaba şi îşi mută atenţia asupra sorei Chapel. Ea continua să se ocupe de O'Shea.

— Cum se simte, soră?

— Deranjamente interne, dereglări mintale; are nevoie de operaţie dar, zâmbi uşor, va trăi, domnule căpitan.

Nimic ce nu putem rezolva. Totuşi, în câteva zile, toţi trei ar fi fost morţi.

Kirk se îndepărtă foarte gânditor. Îşi deschise iar comunicatorul, chiar în momentul în care Scott reintră pe punte.

— Kirk către *Enterprise.* Suntem gata de teleportare, Arex. O echipă medicală completă să fie pregătită. Avem nevoie – o privi pe Chapel, care încuviinţă aprobator în timp ce el vorbea – de trei tărgi cu echipe tehnice. Spune-i doctorului McCoy că are în mâinile sale o operaţie triplă.

— Foarte bine, domnule, se auzi vocea subţire.

Părăsiră nava *Huron,* lăsând-o aşa cum era, cu mesajul ei automat încă transmis unui univers indiferent. Scott instalase o sursă de energie de rezervă care să alimenteze transmiterea semnalului atunci când bateriile de urgenţă ale navei se vor termina, în cele din urmă.

Nava de transport putea fi recuperată mai târziu, de altcineva. Acum nu salvarea, ci altceva domina gândurile lui Kirk. Şi ale lui Scott, şi ale lui McCoy şi ale lui Sulu – şi acelea ale oricărui membru al echipajului de pe *Enterprise* – deşi ei poate nu ar fi admis asta.

Asemenea gânduri erau, desigur, cauza insuportabilei dureri de cap a lui Kirk, pe care o resimţi când păşi în afara infirmeriei.

Atenţia sa era apreciabil atrasă de minerii care excavau în cutia sa craniană, când McCoy intră pe o uşă laterală. Figura gânditoare, îmbrăcată într-un halat chirurgical transparent, îl invită pe Kirk într-o cameră binecunoscută.

Kirk trecu dincolo de *baza* patului unde zăcea Spock şi privi în altă parte. Acum şi cifrele erau dureros de văzut.

Se întoarse tocmai la timp ca să-l vadă pe O’Shea transportat cu patul cu rotile din camera de operaţie. Doi asistenţi medicali îl transferară pe căpitanul lui *Huron,* cu grijă, de pe patul mobil pe o sosie a patului în care era întins Spock.

Cei doi ofiţeri se îndepărtară. McCoy îşi ridică masca de

protecţie de pe faţă.

— Ăsta cum se simte, Bones?

— Oh, o să se facă foarte bine, Jim. O mică rearanjare a intestinelor… nicio afecţiune permanentă.

Se opri, apoi schimbă brusc subiectul.

— Jim, ce dracu’ ai de gând să faci cu Spock?

— Tot ce putem, Bones.

— Nu sunt sigur că asta va fi de ajuns, Jim.

Kirk văzu că lui McCoy îi păru rău pentru cuvintele aspre aproape imediat ce le spuse. El era sub o presiune mult mai mare decât oricine altcineva de la bord, şi asta se manifesta ca o frustrare.

Probabil că nu exista nimic mai agonizant pentru un doctor cu capacitatea lui Bones, decât să ştie ce să facă pentru a vindeca un pacient şi să nu aibă materialul necesar.

— Dacă nu avem strobolinul în douăzeci de ore, va muri, continuă McCoy. E o cifră minimă, dar este destul de precisă. Nu mi-ar place să trebuiască să mai trag de timp nici măcar cinci minute.

Nu era nimic de spus… la fel cum nu era nimic de făcut.

Nu, nu, nu era întru totul adevărat. Mai exista încă o şansă, încă o speranţă.

— Am putea totuşi…

— Ce am putea, Jim?

— Aşteaptă până când voi vedea benzile jurnalului de pe *Huron.* Dacă sunt şterse, sau dacă recorderul a fost distrus prea repede…

Se opri brusc.

— Ne vedem mai târziu, Bones. Fă tot ce poţi pentru Spock şi anunţă-mă de îndată ce unul dintre ăştia trei – arătă spre locul unde Elijah fusese adus pentru a-l alătura lui O’Shea – îşi revine suficient pentru a putea vorbi.

Niciodată destul timp, niciodată destul…

Câtă vreme Arex trecu casetele prin computerul central, Kirk rămase în apropiere, în picioare, rugându-se ca prea

încetul computer să acţioneze mai rapid.

În cele din urmă, edoanul lăsă să-i scape echivalentul unui oftat satisfăcut.

— O parte din ultima casetă a fost arsă, domnule căpitan. Am reuşit, totuşi, să refac porţiunile distruse. *Huron* fusese cu certitudine atacată, aşa cum suspectam, de o altă navă. E interesant de observat că nava adversară are o formă nouă, una aparent neuzitată de Federaţie. Există, de asemenea, probe că nu posedă o formă de propulsie modernă…

— Nu-mi pasă dacă este o generaţie îndepărtată al lui M138 şi are zece milioane de cai putere; tot ce vreau să ştiu este dacă putem să o descoperim?

— Analizând acest model de propulsie, depăşit de timp, dacă vă veţi uita aici…

Acţionă un buton. Imediat, pe ecranul mic de deasupra consolei de ştiinţă apăru imaginea unei hărţi stelare.

Kirk descoperi, pe ecran, o mulţime de lumini care nu erau stele.

— Atacatorul lui *Huron* poate fi sofisticat în mai multe feluri, explică Arex, dar unităţile ei propulsoare posedă câteva trăsături arhaice. Una dintre ele este aceea că ele generează o urmă slabă de particule radioactive. Ar trebui să reuşim să-i găsim, doar dacă, având cunoştinţă despre noi, nu cumva au trasat o urmă falsă, lucru de care mă îndoiesc. Cele mai recente coordonate dau o poziţie de plus 212° şi minus 175° faţă de ecliptica* galactică. Timpul necesar atomilor unei substanţe radioactive pentru a se dezintegra este foarte scurt. Dacă am fi ajuns peste trei zile, senzorii noştri nu ar fi descoperit nimic.

— Înscrie-te pe traseul acela, strigă Kirk peste umăr spre timonier. Înainte, viteza de şapte warp, domnule Sulu.

Se întoarse iar spre Arex.

— Mai treci o dată peste bezile acelea, locotenente,

---

* Ecliptica — marele cerc al sferei cereşti, care este drumul aparent al Soarelui printre stele, sau al Pământului văzut de pe Soare.

încet, şi anunţă-mă dacă mai găseşti orice altceva care crezi că ar putea fi interesant. Voi fi jos la infirmerie.

Kirk îl găsi pe McCoy aşezat la biroul său, cu capul în mâini.

— Cum se mai simte, Bones?

— Mai rău decât atunci când ai plecat, Jim, răspunse acesta, ridicând privirea. Şi data viitoare va fi şi mai rău, şi apoi şi mai rău… până când vom obţine medicamentul. Respiraţia e cea care mă îngrijorează cel mai mult. Cât de curând voi fi nevoit să folosesc respiraţia artificială. Asta va absorbi rezervele energetice ale altor părţi ale corpului, deja greu afectate de boală.

— Ei bine, suntem în urmărirea navei atacatoare.

Dinţii i se dezveliră într-un zâmbet.

— O să ne apropiem pe furiş.

— Navă? îl întrerupse McCoy. De unde ştii că avem de a face doar cu o singură navă?

— Locotenentul Arex e sigur că reziduurile radioactive provin de la o singură navă.

— Nici nu mă îndoiesc că doar o singură navă a atacat *Huron.* Ce se întâmplă însă dacă se întâlneşte cu alta şi transferă încărcătura? Sau cu alte două şi au loc mai multe transferuri?

— La dracu', Bones! aproape că ţipă Kirk. Aceasta trebuie să fie singura. Trebuie să fie.

McCoy părea că regretă, dar Kirk opri printr-un gest părerile de rău.

— Nu complica lucrurile, analizând toate posibilităţile, bine? Dacă există mai mult decât o navă, ei bine… atunci asta e. Nu avem destul timp să plecăm la vânătoare prin cosmos după mai multe nave, chiar dacă urmele lor o să fie vizibile mai mult timp.

— Un transfer, încheie McCoy cu acelaşi ton, ar părea lucrul cel mai logic de făcut.

Vocea lui se rupse la pronunţarea cuvântului „logic".

— Sigur, dacă anticipezi urmărirea imediată. Dar fiecare

semn arată că aceste fiinţe – oricine ar fi – nu se aşteaptă să întâlnescă o altă navă, în această regiune. Cu siguranţă, nu una superioară. Benzile arată că nu prea le place conversaţia. Sunt şanse ca, dacă O'Shea a avut prilejul să le explice că era pe punctul de a se întâlni cu un crucişător greu, ei să fi renunţat la toată treaba.

— Sunt sigur că asta o să fie o mare consolare pentru O'Shea, când o să-şi revină, bombăni McCoy.

Se îndreptă încet spre Spock, ca să se uite la el.

— Ce rost are să fii doctor, oricum? îl auzi Kirk bombănind furios. Nu suntem buni decât atât cât ne fac medicamentele şi tehnologia. N-avem decât câteva cărţi citite în plus şi puţin mai multe cunoştinţe. Elimină toate mijloacele mecanice şi aş putea practica la fel de bine meseria ca în evul mediu. Nu există nimic pe care eu să-l pot face pentru el.

Făcu câţiva paşi şi lovi cu pumnul în marginea uşii.

— Eu… sunt neajutorat. Total dependent de instrumentar şi de chimicalele pre-programate. Nu există un lucru pe care eu personal să-l pot face. Şi atunci care e rostul… care e rostul?

Coborî privirea spre podea.

— Mai bine să fii inginer şef, ca Scotty. Dacă unul din pacienţii lui se arde, există întotdeauna un înlocuitor în catalog.

— Dacă chiar ai crede asta, Bones, îi spuse Kirk moale, nu ai fi încă doctor după douăzeci şi cinci de ani. Mai ales doctorul unei nave. Şi încă ceva: m-am tot întrebat, de ce ai ales serviciul acesta? Cu aptitudinile tale ai fi făcut o avere lucrând pentru guvern, sau în practica particulară.

McCoy aruncă o privire înapoi, dezvăluind o expresie greu de pătruns.

— Poate o să găseşti amuzantă treaba asta, Jim, dar… M-am înrolat, în loc să încerc să mă descurc de unul singur, pentru că sunt lacom.

— Lacom?

Aşa cum ar fi spus Spock, asta suna ca o contradicţie.
McCoy clătină din cap.

— Nu e nicio deosebire între mine şi tine. Sunt aici pentru că provocarea înseamnă mai mult pentru mine decât banii. Şi pentru că banii nu pot cumpăra un sentiment de utilitate socială. Pe lângă asta, m-ai putea vedea stând într-o clinică privată pe Demolos sau Pământ profitând de fobia unor matroane obeze?

— Admit că este o scenă greu de imaginat, încuviinţă Kirk, amuzat. Sunt bucuros că lăcomia te-a condus să devii doctor pe această navă.

— O să fii, dacă Spock îşi revine.

— Vrei să spui când Spock o să-şi revină, îl contrazise Kirk, în forţă. Când Spock îşi va reveni, o să văd ce pot face în legătură cu furnizarea mai multor boli interesante, cu care să te joci. Nu vreau să te simţi neprovocat.

— Îţi mulumesc foarte mult, Jim, răspunse McCoy cu o undă din sarcasmul său normal. Aş aprecia nişte germeni cu adevărat interesanţi, ca o schimbare. Problema este că oamenii de pe nava asta refuză să colaboreze. Sunteţi al dracului de sănătoşi.

Kirk se întoarse să plece.

— Ei bine, Bones, nu ai pe cine să condamni, decât pe tine însuţi.

Dilitiumul, se gândi Kirk în timp ce mergea pe coridor, putea înţelege. La fel de bun ca marfă de schimb – nu, mai bun. O încărcătură serioasă de cristale ar fi uşor de comercializat pe câteva din lumile Federaţiei mai puţin preocupate de reputaţie. Sau pe oricare din multitudinea de lumi care nu fac parte din Federaţie.

Dar de ce au luat strobolinul? De ce? Erau greu de crezut că piraţii ştiau la ce foloseşte. Şi dacă ar fi ştiut, ar fi realizat că nu era deosebit de valoros.

Deci, să ne gândim, analiză el intrând în lift. Luaseră, probabil, strobolinul din ignoranţă, gândind că ceea ce merita o protecţie atât de bună, merita să fie însuşit.

Dacă ar fi lăsat măcar medicamentul, ar fi putut trece cu vederea asaltul, uita rănile şi ignora pierderea financiară. Dintr-o dată deveni mai rece, realizând că, dacă până acum, piraţii au descoperit adevărata valoare a medicamentului, era posibil să-l fi distrus, sau să-l fi aruncat în spaţiu – din mânie poate pentru valorile pe care camera de siguranţă eşuase să le ofere.

Încercă să nu se gândească la asta, la fel cum încerca să ignore ipoteza lui McCoy, despre transferurile internavale a bunurilor furate.

Într-un fel, situaţia se simplificase.

Tot ce puteau face, era să urmeze dâra de reziduuri radioactive şi să spere că ea ducea, la fiolele intacte de strobolin. Spera că asta se va întâmpla foarte repede.

Intrând, pe punte, făcu o trecere rapidă în revistă şi se asigură că fiecare era la postul său. Arex, observă când se aşeză în scaunul de comandă, era iarăşi la staţia de navigaţie.

Era greu pentru edoan să se ocupe de două lucruri, ştia asta. Dar el era cel mai bun, într-o situaţie ca asta. Sulu îl putea înlocui oriunde era necesar.

Pe lângă asta, se gândi răutăcios, într-un fel sau altul, navigatorul nu avea nevoie să ocupe poziţii duble prea mult.

— Ce mai e nou? întrebă.

— Senzorii înregistrează emanaţii puternice ale materiei radioactive, domnule căpitan, îl informă Sulu. Poziţia, aceeaşi: plus 212° şi 175° minus. Ne apropiem de o grupare masivă de material solid.

— Încetineşte, la viteza de croazieră standard, ordonă Kirk, bătând cu degetele în braţele fotoliului.

— Glob sau centură asteroidală în spaţiu liber, mormăi pentru sine.

Sulu era preocupat de traducerea informaţiilor abstracte, furnizate de scanerele cu bătaie lungă ale navei. Astfel de grupări nu erau comune, dar nici atât de rare încât să

stârnească un interes neobişnuit.

Imaginile confirmară existenţa unei formaţiuni normale, fragmentele variind ca mărime de la pietricele microscopice până la specimene de mărimea unei luni. Momentan, analiza abstractă era departe de gândurile sale.

— Urma radioactivă intră în grupare şi începe un traseu în valuri, domnule căpitan, raportă Sulu.

Kirk aprobă printr-o înclinare uşoară a capului.

Se aşteptase la aşa ceva. Se apropiaseră constant de prada lor, judecând după creşterea intensităţii radioactive a urmei. Aceasta era cea mai bună ascunzătoare, într-un spaţiu liber, pentru o astronavă.

— Desfăşoară acţiuni evazive. O manevră sensibilă, nu-i aşa, domnule Sulu?

— Locul ideal ca să încerce să ne scuture, domnule căpitan, încuviinţă timonierul. Mai ales dacă există o concentraţie naturală de radioactivitate în această centură.

Îşi studie instrumentaţia.

— Indicaţiile preliminare arată că mulţi asteroizi au proprietăţi energetice deosebite, care…

Se opri uitându-se la o anumită informaţie.

— Să auzim şi noi, domnule Sulu, spuse Kirk.

— Senzorii cu bătaie la mare distanţă indică faptul că dâra de substanţe radioactive pe care am urmărit-o se termină aproximativ la mijlocul grupării.

— S-ar putea să încerce să ascundă cumva dâra, încercând să scape de noi prin punerea în funcţiune a altui sistem de deplasare, sau poate pregătindu-ne o primire nepoliticoasă, murmură Kirk adresându-se nimănui în mod deosebit.

— Putem fi siguri de un singur lucru, acum: ştiu că au fost urmăriţi.

Privi înapoi spre Uhura.

— Toate scuturile sus – alarmă galbenă, locotenent. Domnule Sulu, redu viteza şi menţine cursul.

Un cor de „am înţeles, domnule” răsună, în timp ce

lumini puternice, împerecheate cu sunete stridente de sirenă răsunară peste tot în nava stelară.

— Toate secţiile asigurate şi pregătite, domnule căpitan, reuşi Uhura să raporteze câteva minute mai târziu.

— Mulţumesc, locotenent. Să ne apropiem de sfera aproximativă de confluenţă cu necunoscuţii. Fiţi gata pentru…

O flacără acoperi scena descrisă pe ecran, şi *Enterprise* se scutură datorită forţei energiei distructive.

— Pentru numele Pleiadelor*, ce a fost asta?

Judecând după violenţa flăcării, difuzoarele de alarmă ar fi trebuit să sune constant.

Arex muncea, furios să găsească un răspuns. Ce află nu era tocmai încurajator, dar nici nu păreau supuşi atacului vreunui tip de armă necunoscută.

— Într-adevăr proprietăţi energetice neobişnuite, domnule căpitan. Se pare că anumiţi asteroizi sunt din antimaterie. Această întreagă centură este remarcabilă pentru faptul că este compusă atât din materie cât şi din antimaterie, una lângă alta – o configuraţie foarte instabilă.

— Mersul pe un câmp de coji de ouă minate este mai sigur, sugeră Uhura.

— Toate fragmentele explodează la contactul între ele. În mod sigur, un loc periculos pentru o vânătoare, domnule căpitan, încheie navigatorul.

— Manevrabilitatea lor este şi ea redusă, nu uitaţi asta, interveni Kirk, încruntându-se spre ecran, ca şi când universul încerca personal să-i facă viaţa îngrozitoare. Nu era o senzaţie nouă. Ţine scuturile acelea la putere maximă, domnule Scott.

Inginerul şef îşi însuşi ordinul.

— Domnule căpitan? În această centură există suficientă putere înmagazinată pentru a distruge flote întregi de astronave. Ar fi necesar un efort industrial uriaş apentru a

---

* Pleiade — cele şapte fiice ale lui Atlas transformate într-un grup de stele după mitologia greacă.

o extrage, dar cantitatea potenţialului energetic implicată…

— Curs uniform şi viteză constantă, domnule Sulu.

Acesta încuviinţă printr-o înclinare a capului.

Continuară să treacă prin centură, încruntându-se nerăbdători de-a lungul dârei blestemate, încă radiindă.

Se mişcau din ce în ce mai adânc în interiorul grupării. Din când în când, câte o flacăra ocazională a elementelor antagonice, distrugându-se una pe cealaltă, într-o sinucidere anorganică, era înregistrată de senzori.

În cele din urmă, altceva lovi *Enterprise.* Era o lovitură substanţială, dar niciunul nu fu aruncat de pe scaun, iar Uhura putu curând să raporteze că nicio secţie nu avea avarii sau răniţi.

De data aceasta cauza nu era fenomenul de dezintegrare materie-antimaterie, ci o puternică undă albastră care lovise *Enterprise de* dincolo de orizontul unui mare asteroid, aflat mai jos şi în dreapta navei.

— Domnule Sulu!

— Calibraţia funcţională completă, domnule căpitan. Fug, dar i-am prins.

— Viteză de urmărire, domnule Sulu. Pregătiţi fazerele.

Acum era vorba doar de câteva minute. Kirk se gândi la strategia de adoptat.

Existau şanse ca atacatorii să fi tras cea mai puternică lovitură mai întâi, sperând să incapaciteze *Enterprise* înainte ca ea să poată răspunde. Dar barajul pe care îl întâmpină nu era ceva de genul a ceea ce putea emite un crucişător de război klingonian, deşi i-ar fi putut da destul de bine peste cap, dacă scuturile nu ar fi fost ridicate.

— Pe de altă parte, comandantul navei beligerante poate că încerca să o atragă pe *Enterprise* într-o poziţie mai avantajoasă pentru el, din punct de vedere tactic. Era prea devreme pentru a judeca. Mai bine să fie pregătit pentru orice.

Câmpul stelar arăta ca o roată luminoasă pe ecran. Un

spot luminos – roşu ca sângele, nerotund şi cu contur neregulat – fu în cele din urmă localizat în centrul său.

— Ţine-i bine, domnule Sulu.

O altă undă de lumină albastră şterse momentan ecranul.

— Analizele?

Sulu lucra cu uşurinţă şi eficienţă la comenzi.

— Fazere clasa fregate-standard, domnule, uşor modificate. Destul de puternice pentru a distruge un vas de transport neînarmat ca *Huron.* Nu o să treacă niciodată prin scuturile noastre.

Kirk încuviinţă din cap cu satsfacţie.

— Domnule căpitan, interveni Arex, am prins în cele din urmă însemnele navei. Este o navă de pe Orion.

— Orion, repetă gânditor Kirk.

Orionii erau o rasă umanoidă, izolată, care stăteau strâns în jurul micului lor sistem compus din trei lumi şi evitau deliberat contactul cu cei din afară. Nu existaseră niciodată motive pentru suspectarea lor de antagonism faţă de alte popoare. Se credea despre ei că erau respingători în mod natural – până acum, se gândi cu furie.

Erau foarte asemănători oamenilor, dar emfatic dezinteresaţi în alăturarea faţă de Federaţie, sau de Imperiul Klingonian sau faţă de oricine altcineva. Corolarul era că membrii acestora sau ai altor ligi politice multistelare, exprimau interes scăzut în extinderea relaţiilor cu orionii.

O acoperire perfectă, reflectă Kirk, pentru o piraterie nesuspectată şi pe scară largă. Se descoperi întrebându-se câte nave fuseseră prinse în registrul de nave dispărute şi presupus pierdute de la Cartierul General al Flotei Stelare datorită intervenţiei orionilor indiferenţi.

— Ne salută, domnule căpitan, anunţă Uhura tocmai când era pe punctul de a ordona prima lovitură de fazer.

— Dă-mi legătura, locotenent.

Uhura făcu operaţiunile necesare şi, pe ecranul principal,

apăru faţa căpitanului de pe Orion. Era însoţită de o voce aspră, îndrăzneaţă, care pronunţa cuvinte inteligibile. Aceasta nu îl afectă pe Kirk, care fusese ameninţat de destui comandanţi ai destulor flote de război.

Dacă O'Shea sau Elijah ar fi fost prezenţi, totuşi, primul răspuns la cuvintele străinului ar fi fost imediat şi distinctiv, prin invective pline de culoare.

— *Enterprise,* începu comandantul orion, arătând astfel că aparatura lor de detecţie lucra la fel de bine ca unda lor de difuzie, vă cerem să încetaţi urmărirea imediat. Ca reprezentant al unui guvern recunoscut ca fiind neutru, trebuie să protestez.

Kirk îşi controlă mânia cu un efort de voinţă. Momentan trebuia să încerce să fie diplomat. Pe lângă asta, comandantul orion avea dreptate din punct de vedere tehnic.

— Eu sunt căpitanul James T. Kirk. Cine spune că suntem angajaţi într-o urmărire?

Orionul nu-şi schimbă expresia.

— Am detectat o disfuncţiune în sistemul vostru de fazere şi am crezut că aţi putea cere ajutor. Vă confruntaţi cu o defecţiune?

El zâmbi sarcastic.

— Nu, dar după felul în care v-aţi ţinut după noi, nu putem fi siguri că intenţiile voastre nu sunt ostile.

— Complimente pentru metoda de a descoperi dacă suntem sau nu ostili, interveni Kirk. Nu lasă loc pentru speculaţii încăpăţânaţe. Iar în ceea ce priveşte neutralitatea voastră, poziţia celor de pe Orion a fost subiect de dispută încă de la afacerea privind planetele cordiene şi înţelegerea Babel asupra datei stelare… Ei bine, sunt sigur că-ţi sunt familiare atât datele cât şi împrejurările. Dar o problemă de dată mai recentă mă preocupă acum, căpitane. Ieri, o navă de transport a Federaţiei, nava *Huron,* a fost atacată în acest quadrant, încărcătura ei fiind prădată. Fiind primul vas străin întâlnit

în această zonă, vă cerem să vă supuneţi unei verificări, conform Rezoluţiei Babel, punctul A 12. Cereţi timp pentru a analiza răspunsul vostru?

Orionul nu-i urmă indicaţia. O solicitare de timp ar însemna o admitere de vinovăţie. În locul ei, orionul reuşi un zâmbet respectabil.

— Orionii nu sunt hoţi. Sunt întristat să aud despre prădarea unei nave a Federaţiei. Bineînţeles că sperăm că o să-i găsiţi pe autorii unei astfel de ticăloşii. În ce ne priveşte, nu deţinem nicio încărcătură de a Federaţiei, de niciun fel. Şi actele noastre, care ne permit să călătorim în acest sector, sunt perfect în regulă. Trebuie să insist, căpitane, să pui capăt atitudinii ostile faţă de noi. Dacă această hărţuire nu încetează imediat, vom formula un protest oficial către guvernul vostru.

Kirk făcu o mişcare rapidă, privind înapoi peste umăr, în timp ce imaginea orionului dispăru.

— Spune-i să rămână pe recepţie, Uhura.

— Foarte bine, domnule.

Urmă o pauză scurtă, apoi privi iar spre el.

— Vor să ştie de ce, domnule.

— Spune-le că am nişte probleme interne de rezolvat. Dacă vor detalii suplimentare, furnizează-le.

— Da, domnule, răspunse Uhura pregătită.

— Domnule Sulu. Nimic deocamdată?

— Doar o secundă, domnule, reconfirm.

Timonierul lucrase cu furie la proiect, încă de când realizaseră contactul cu orionii. În cele din urmă, privi înapoi spre scaunul de comandă, afişând un zâmbet elegant.

— Senzorii confirmă prezenţa unor cantităţi masive de dilitium la bordul navei străine, domnule. Trebuie să fie depozitată în spaţiile şi coridoarele goale. Sunt supraîncărcaţi.

— Dar cu strobolinul ce e? întrebă Kirk.

Zâmbetul lui Sulu dispăru.

— După câte mi s-a spus, nu exita niciun motiv ca medicamentul să fie încărcat într-o cantitate mare, domnule. Dacă îl au, este o cantitate prea mică pentru a fi detectabilă prin structura navei lor.

Kirk se încruntă.

— Foarte bine. Redeschide canalul, locotenent.

— Canal deschis, domnule, replică Uhura, în timp ce faţa încurcată a comandantului străin reapăru pe ecran.

— *Enterprise* către nava de pe Orion, aici Kirk, începu el.

Făcu un calcul mintal despre cât de grijuliu fusese căpitanul de pe Orion, evitând menţionarea numelui său, sau al oricărui membru al echipajului său, sau al navei sale.

— Am o propunere de făcut.. Dacă printr-o şansă miraculoasă s-a întâmplat să întâlniţi nava *Huron* şi dacă aţi hotărât – în interesul decenţei comune – să salvaţi valoroasa ei încărcătură şi dacă, cumva, aţi neglijat cele trei – vocea lui se ridică uşor – persoane grav rănite de la bordul ei, aţi obţinut poate o cantitate mică de medicamente perisabile, dintr-o cameră de siguranţă, fără îndoială deschisă accidental. Avem nevoie aproape disperată de medicamentele acelea.

Comandantul orion, evident, nu era un idiot.

Kirk putea să vadă firele de păr din capul celuilalt, în timp ce tăcerea se prelungea. În cele din urmă, celălalt comandant ridică privirea şi încercă moale.

— Cam cât ar valora acest medicament pentru voi, presupunând prin absurd că am trăit seria de împrejurări total improbabile pe care le-aţi detaliat?

Kirk se aplecă înainte, degetele strângându-se mai mult decât dorea pe braţele fotoliului.

— Păstraţi încărcătura de dilitium. Nicio menţiune despre întregul incident către Flota Stelară sau în jurnalul meu. Plus un container cu o încărcătură standard de dilitium ca… ezită, zâmbind uşor, plată pentru salvarea medicamentului.

Urmă o altă tăcere lungă, timp în care comandantul orion păru să se gândească la ofertă. Când continuă, o urmă de

suspiciune păru să umbrească tonul său – de înţeles, având în vedere circumstanţele.

Dar mai era ceva, ceva greu de definit, pe care Kirk îl remarcase, ceva care sugera aproape disperarea.

Evident, el înţelesese poziţia sa strategică. Pierduse şansa elementului surpriză, pierduse şansa ca *Enterprise* să poată intra în raza unei explozii materie-antimaterie.

În ciuda instinctelor sale naturale, probabil se găsea într-o situaţie în care ar trebui să rişte înţelegerea.

— Păstrăm dilitiumul, spuse el în cele din urmă, precaut, plus rămânerea neutralităţii noastre intacte?

Kirk încuviinţă. Înaintea replicii ferme a comandantului străin urmă, de data asta, o pauză mai scurtă.

— Ne vom gândi la propunerea voastră.

— Foarte bine. Dar repede. Kirk, terminat.

Kirk cuplă intercomul.

— Kirk către infirmerie.

— Aici, McCoy, veni rapid răspunsul.

— Bones… cât timp?

— Mai puţin de o oră, Jim. Strobolinul va fi mai mult de 90% eficient, până la sfârşit – nu mai mult de o oră. Colapsul său intern începe să se accelereze. Nu prea mai am ce să fac ca să îl încetinesc şi, la dracu', şi mai puţin ca să-l opresc. Dacă aş avea măcar o nenorocită de fiolă.

— Mai rezistă puţin, Bones, încă puţin. Suntem aproape, foarte aproape să o obţinem.

— Orionul ne cheamă, domnule, îl întrerupse Uhura cu părere de rău.

— Ştiu că poţi face asta, Bones.

— Nu mai depinde de mine, Jim, se auzi replica filtrată. Depinde de comunitatea abstractă de proteine pe care o cheamă Spock. Priceperile nu contează, numai chimia.

— Kirk, terminat.

Se răsuci către ecranul principal.

— Foarte bine, locotenent. Acum primesc apelul.

Era hotărât, indiferent de răspunsul orionilor.

— Propunerea voastră e agreabilă, căpitane…

Kirk se rezemă puţin de scaun.

— … cu o singură condiţie.

Kirk reveni în poziţie dreaptă, îngrijorat brusc.

— Ce fel de condiţie?

— Indiferent că vin oamenii tăi după medicament sau vi-l aduc ai, mei, aceasta implică o interschimbare de un număr mic de persoane. Utilizabile.

Kirk începu să protesteze, dar comandantuf orion făcu un gest obosit cerând tăcere, iar Kirk se forţă să se aşeze liniştit.

— Fără calomnii intenţionate. Dar, fără asumarea unui risc real, puteţi obţine ceea ce doriţi şi apoi să ne atacaţi.

— Ce ar fi necesar pentru a vă convinge de sinceritatea noastră, replică Kirk moale?

— Mai multă putere de convingere decât există în univers. Totuşi, vom pregăti pentru un schimb faţă în faţă, medicamentul contra containerului de dilitiu. În absenţa unei perfecţiuni la îndemână, riscarea unei vieţi este considerat cel mai bun înlocuitor. Te voi întâlni eu însumi. Faţă în faţă.

— Unde?

— Pe un planetoid extrem de mare, aproape de nava mea. Fără îndoială că îl aveţi pe ecranul vostru. Are o atmosferă acceptabilă pentru amândoi. Putem prestabili timpul şi ne putem teleporta simultan. Îţi voi înmâna medicamentul personal. Propria ta prezenţă va fi mai mult decât orice garanţie, căpitane. Comparată cu ea, cristalele de extra-dilitiu sunt superflue.

Urmă o notă slabă, palidă, de umor.

— Cred că putem reuşi şi fără el.

Îşi însuşi o postură rigidă, expectativă.

— Mi-ar… place să mă consult cu echipajul meu.

Străinul făcu un semn de înţelegere.

— O să primeşti răspuns peste puţin timp. Kirk, terminat.

Capitolul VIII

— Trebuie să fie o cursă, Jim.

Pumnul lui McCoy lovi lemnul lucios al mesei din camera de şedinţe într-un gest violent, care nu-i era caracteristic.

— Nu cred treaba asta cu neîncrederea în subordonaţii utilizabili. Nu cred mai mult decât cred că această drăcovenie, despre propria ta prezenţă, ar putea satisface un inexplicabil sentiment străin de nelinişte. De ce să fie insuficiente asigurările tale personale? Pariez că au clocit toată această schemă numai pentru a te elimina!

Replica lui Kirk fu ambiguă.

— Poate prezenţa mea e necesară din motive spirituale, Bones. Nu cunosc prea multe despre cultura orionilor. Totuşi, adăugă el anticipând altă izbucnire esculapiană, într-un fel, sunt de acord cu tine.

— Nu m-am îndoit de asta în sinea mea, adăugă Scott din capătul celălalt al mesei.

— S-ar putea să fie o cursă. Dar nu avem timp să gândim opţiunile, nu avem timp să imaginăm mijloace subtile de evitare pentru a ne asigura strobolinul. Dacă nu punem mâna pe el rapid, Spock va muri. Ar face el mai puţin, pentru oricare dintre noi, într-o situaţie similară?

McCoy replică cu tristeţe:

— De ce-ţi mai baţi capul cu această întâlnire. Deja te hotărâsei.

— Da, mărturisi Kirk, mă hotărâsem. Dar doream să văd dacă vreunul dintre voi are vreo altă opţiune. Evident, nu aveţi. Ohr nu vom fi atât de naivi încât să nu ne luăm câteva măsuri de precauţie – nu vă faceţi griji din acest punct de vedere. Comunicatorul meu va fi în permanenţă deschis, astfel încât fiecare cuvânt va fi transmis pe punte. Scotty, tu vei fi oricând pregătit pentru teleportare, care va rămâne tot timpul localizată asupra mea. La primul semn de înşelăciune, ei bine… se uită la inginerul şef, am încredere în tine.

— Dacă asta nu merge, Jim, continuă McCoy îngrijorat, îl putem pierde şi pe Spock şi pe tine.

— Situaţia nu e unică, Bones. Oamenii au trecut prin situaţii asemănătoare încă din zorii civilizaţiei.

Schimbă priviri cu fiecare dintre ei, pe rând.

— Hai să începem, domnilor, totul sau nimic.

Puntea navei pirat de pe Orion era considerabil mai mică faţă de echivalentul ei de pe *Enterprise*, dimensiunile ei fiind considerabil reduse. Dar ofiţerii care mânuiau consolele aveau mai multe griji.

Totul decursese mult prea bine, se gândea căpitanul ei care medita din scaunul de comandă.

Huron, atacată dincolo de raza de comunicare cu oricare altă navă, se dovedise foarte preţioasă. Avusese un armament prea puţin sofisticat şi un echipaj mic, uşor de capturat.

Numai că acel medicament, acel strobolin, nu fusese destinat unei livrări în vreo lume îndepărtată, ci pentru un transfer internaval în spaţiul liber, unei nave aflate deja periculos de aproape. Nu mai puţin decât unui crucişător de luptă al Federaţiei!

Acum, în ciuda tuturor eforturilor timonierului de a eluda urmărirea, imensa navă îl depăşise şi îl izolase aici.

Gândindu-se la ce s-ar putea întâmpla dacă ştirile despre atacul lui *Huron* ajungeau pe canalele diplomatice, luase inevitabila decizie. Singura decizie posibilă, într-adevăr.

Dar mai întâi trebuia să fie sigur, aşa cum pasărea *bya-chee* se asigura înainte de atac. Coborî privirea spre ofiţerul său secund..

— Situaţia, Cophot?

— Nu putem depăşi puterea de foc a lui *Enterprise* şi nu putem scăpa de ea, Elt. Nu putem nici să penetrăm scuturile ei, nici măcar cât să o descurajăm.

— Nicio şansă de scăpare? insistă el.

— Nu, Elt, niciuna.

Comandantul uză de corespondetul său rasial al unui oftat, negăsind nicio inspiraţie în meditaţia momentană.

— Neutralitatea oficială a planetei Orion e mai presus de această navă, de echipajul, sau comandantul ei. Sunt prea multe în pericol pentru a te încrede în cuvântul unui om, oricare ar fi el. Nu poate da suficiente asigurări că nu va raporta incidentul peste un anumit timp conducerii Flotei Stelare.

— Nu, domnule, admise secundul său. Singura cale de a preveni un asemenea incident este distrugerea lui *Enterprise.* Şi singura modalitate de a o face – ezită, în ciuda caracterului său – este de a ne distruge şi pe noi.

— De acord. Mă gândisem poate la o lovitură bruscă din partea noastră, în momentul schimbului. Ram, supraîncarcă scuturile lor.

— Să mă scuzi Elt, obiectă ofiţerul unu, dar există o variantă mai bună.

Părea dintr-o dată că ezită.

— Ei, haide, spune tot, Cophot.

— În acest câmp, începu celălalt, există mulţi asteroizi alcătuiţi din antimaterie. Cei care sunt din materie conţin o proporţie ridicată de substanţe radioactive instabile. Fără vreun pericol pentru oameni, sunt concentrate în nucleul planetar, aşa cum…

— Este şi aceea pe care am planificat să mă întâlnesc cu căpitanul Kirk?

— M-am asigurat că este aşa, admise ofiţerul secund. Ambele nave vor staţiona foarte aproape de planetoid. Atât de aproape încât, dacă miezul va fi forţat să reacţioneze, amândouă vor fi distruse, în ciuda celor mai puternice scuturi defensive pe care le-ar purta orice navă. Dificultatea constă-în metoda de detonare. Focul maxim al fazerelor nu va fi suficient.

— Atunci?

— O explozie de putere adecvată, ar furniza numărul minim de particule cu energie ridicată. Materialul pentru a

face un asemenea lucru posibil ne-a fost providenţial asigurat.

— Dilitiumul, da, încuviinţă comandantul. Cum poate fi folosit?

— Pot fabrica o telecomandă care va…

Ochii căpitanului se luminară.

— Nu, am o idee mai bună, Cophot. Voi acţiona manual, voi lua detonatorul cu mine, la întâlnirea cu Kirk. Vreau să trăiesc satisfacţia de a-i înmâna personal preţiosul său medicament, ca mai apoi să-i văd expresia când îi voi spune că el şi întreg echipajul său vor merge pe Tărâmul întunericului, împreună cu noi. În plus, nu subestima echipamentul de detecţie al unui crucişător al Federaţiei de clasa lui *Enterprise.* Ar putea detecta şi un pantof vechi teleportat pe suprafaţa asteroidului, ca să nu mai vorbim de aparatul exterminator propus de tine.

— Cum doreşti, Elt, spuse ofiţerul de ştiinţă, admirativ. Voi începe treaba.

— Fii sigur, Cophot, că faci o muncă merituoasă. Nu ai în fiecare zi privilegiul de a proiecta mecanismul propriei distrugeri.

Ofiţerul unu făcu un gest tăcut de aprobare.

— Primim un semnal de pe *Enterprise,* Elt, se auzi vocea şefului transmisiunilor. Comandantul orion îşi mută atenţia de la ofiţerul unu, la ecran.

— Care e decizia ta, căpitane Kirk?

— Accept condiţiile tale.

— Foarte bine, răspunse Elt, păstrându-şi cu grijă nivelul tonului. Îţi vom furniza coordonatele sau – făcu un gest de indiferenţă – le poţi selecta şi singur. Ne vom teleporta peste cincisprezece minute.

Kirk observă expresia morocănoasă a lui McCoy.

— Acum ce mai e, Bones?

— Tot nu-mi place, Jim, dar, cum spuneai, nu mai avem timp. Spock… îşi scutură încet capul.

Comandantul orion vorbi iar.

— Cincisprezece minute sau deloc, căpitane Kirk.

— Da, replică Kirk absent. De acord. *Enterprise,* terminat.

Ecranul rămase gol.

Era o lume compactă, lipsită de viaţă, unde puteai vedea activitatea de degradare lentă, şi să o înţelegi.

E adevărat, poseda o atmosferă respirabilă, un înveliş gazos subţire, prin care piscuri muntoase se ridicau împotriva unei cortine de un purpuriu închis. Nimic nu se mişca pe suprafaţa ei frământată.

Nimic nu zbura pe cerul ei trist.

Nu era o lume nedezvoltată, în aşteptarea combinaţiei potrivite de căldură şi apă care să-i dea viaţă. Era un fragment dintr-un glob de mult dispărut, care nu cunoscuse niciodată viaţa.

Dar acum, viaţa apăru pe suprafaţa sa, sub forma a două corpuri cu aspect luminos. Nu era nimic care să atragă atenţia în această vizită, cu excepţia constituenţilor corpurilor în sine. Cei doi comandanţi se rematerializară la doar câţiva metri unul faţă de celălalt.

Comandantul orion observă imediat tricorderul pe care îl ţinea Kirk într-o mână, în timp ce privirea lui Kirk se opri, prima dată, asupra raniţei supraîncărcată, agăţată pe după umerii orionului.

Consideraţiile privind scopul şi conţinutul ei fură uitate imediat, când ochii săi fură atraşi de cilindrul de plastic, pe care îl ţinea celălalt. Era plin cu cilindrii mai mici care, la rândul lor, erau umpluţi cu lichidul ce putea să-i dea viaţă muribundului Spock. Cele mai multe înscrisuri de pe marginea cilindrului erau prea mici pentru a fi citibile de la distanţa aceea, dar numele STROBOLIN ieşea clar în evidenţă, deasupra simbolului arhaic al crucii roşii. Orionul se apropie câţiva paşi, astfel încât să nu existe nicio îndoială şi ridică recipientul spre el, ca să-l vadă mai bine.

— Aşa cum am promis, căpitane, iată medicamentul de care ai nevoie. Cercetează-l dacă doreşti.

Arătă spre tricorder.

McCoy prestabilise personal senzorii. Kirk îl orientă spre cilindrul strălucitor şi apăsă un buton. Dacă conţinutul containerului ar fi fost ceva ingenios, care să imite strobolinul, ar fi trebuit să fie opera unui maestru în ale chimiei. McCoy trecuse peste programările tricorderului de o duzină de ori.

Informaţiile pe care mecanismul complicat le dezvăluia erau totuşi, clare.

Pe puntea astronavei, fiecare dădu drumul unui oftat de bucurie, imediat ce vocea căpitanului se auzi prin comunicatorul deschis.

— Strobolin pur, Bones.

Rostogoli containerul de dilitium pe suprafaţa dreaptă.

— Jumătatea mea din înţelegere. Vrei să verifici?

— Nu, căpitane Kirk. Am încredere în tine.

— Acum ai încredere în mine.

Kirk ridică din umeri.

— Mă rog. Acum o să iau strobolinul şi apoi ne putem teleporta.

Întinse mâna după cilindru.

Atunci, comandantul orion se retrase câţiva paşi.

— Nu, căpitane Kirk, mi-e teamă că nu pot permite să se întâmple una ca asta. Vezi, indiferent cât m-aş forţa să mă conving pe mine însumi, nu pot crede că, în cele din urmă, nu vor ajunge zvonuri la urechile superiorilor tăi. Iar dacă asta se va întâmpla, lumea mea îşi va pierde neutralitatea şi va deveni subiectul răzbunărilor Federaţiei.

— Ascultă, începu exasperat Kirk, am mai trecut deja prin asta. Dacă cuvântul meu de onoare nu este suficient de bun pentru tine, trebuie să ştii că nu poţi scăpa de *Enterprise.* Vă putem urmări oriunde.

— Doar dacă aveţi ce urmări, căpitane, şi ceva cu care să faceţi urmărirea, şi cineva care să o facă.

Kirk rămase cu gura căscată, încercând să dezlege ghicitoarea, fără să-i placă drumul pe care îl purtau

gândurile sale.

Pe punte, Arex auzi şi bombăni.

— Am înregistrat nişte citiri neobişnuite ale senzorilor, domnule Scott. Planetoidul acela eliberează foarte mult zgomot şi tot felul de radiaţii. Dar aceasta e diferită, e localizată în jurul căpitanului şi a străinului.

— Ce este?

— Nu sunt sigur. Nu e în jurul lor, spuse el emoţionat, este cu el. Este vorba de dilitium.

— Desigur, notă Scott. Căpitanul l-a luat cu el, pentru schimb, un…

— Nu, nu!

Vocea edoanului se ridică până la o stridenţă anormală, în timp ce laringele încerca să se adapteze vitezei gândurilor sale.

— Acesta este diferit. Pare să fie cu greu stabilizat!

— Te-ai uitat la bagajul meu, îi spunea comandantul orion lui Kirk. Nu vreau să păstrez secretul. Este un mijloc exploziv. Când îl voi declanşa, el va detona miezul radioactiv al acestui planetoid. Cataclismul rezultat va fi considerabil, suficient să vă distrugă nava.

— Şi pe a voastră, interveni Kirk.

Nu era obişnuit cu cultura de pe Orion, e adevărat, dar într-un fel era sigur că expresia care apăru pe faţa comandantului era echivalentul unei false mulţumiri de sine.

— De ce crezi că poporul meu a reuşit să menţină atât de bine secretul operaţiunilor noastre atâta amar de vreme, căpitane Kirk? Din cauză că toate misiunile neîndeplinite ale orionilor sfârşesc prin sinucidere. Atunci când este posibil, ne bucură compania altora.

— Domnule Scott, aproape că pledă Arex pentru o decizie, o comandă, o chemare de a face ceva.

— Nu putem pleca, deoarece îi pierdem pe căpitan şi pe domnul Spock, gândi Scott cu voce tare.

Nu-l puteau teleporta pe comandantul orion la bord,

deoarece declanşarea dispozitivului ar putea face să explodeze dilitiumul din motoarele navei. Comandantul orion…

— Dilitiumul! ţipă el, bătând repede în butonul intercomului. Camera de teleportare, aici Scott. Kyle, localizează şi teleportează cristalele de dilitium care sunt asupra comandantului orion. Repede!

— O experienţă interesantă, nu-i aşa, căpitane? medită căpitanul orion, mâna sa fiind suspendată deasupra unui comutator aflat pe centura sa. M-am întrebat adesea ce simţi în clipa dezintegrării. Mai există timp pentru a simţi durerea, pentru a simţi cum te rupi în bucăţi? O întrebare care stârneşte interesul.

— Am localizat, domnule Scott, răsună vocea lui Kyle în difuzor.

— Executarea!

Kyle acţionă, prin operaţiuni rapide, ochii lui oprindu-se asupra unui disc micuţ.

— Ei bine, încheie comandantul orion, una e să filosofezi, şi alta să trăieşti. M-am împăcat cu mine însumi – hai să vedem realitatea.

Duse mâna spre centura sa cu o secundă înainte ca Kirk să se repeadă la el. Kirk prinse ambele încheieturi ale mâinilor străinului… prea târziu. Ochii orionului se închiseră strâns, degetele sale acţionând detonatorul.

Încă o secundă şi se trezi culcat la pământ. Când deschise din nou ochii, descoperi cu groază că era capabil încă să deosebească stelele de deasupra.

Ele formau un halou neregulat în jurul feţei mânioase a lui Kirk, care se uita în jos, spre el.

Kirk reuşi să slăbească puţin strânsoarea, dar ţinându-l pe orion culcat la pământ. Comandantul străin era şocat. Opunea puţină rezistenţă.

— Realitate, ai? Îţi dau eu ţie realitate.

Îşi orientă vorbele spre comunicator.

— Scotty, energizează.

Asta îl dezmetici de-a binelea pe orion. Se lupta să-şi găsească propriul comunicator. Kirk puse un genunchi în regiunea plexului solar al celuilalt şi apăsă pe ambele încheieturi.

Străinul se zbătu, strâmbându-se de durere.

— Ştiu că nu e o dezintegrare totală, îi spuse Kirk printre dinţi, dar este tot ce pot face. Deocamdată.

Simţi un fel de vârtej. Curând suprafaţa asteroidului rămase lipsită de viaţă, o dată în plus.

Prima imagine văzută de Kirk când ieşi din teleportare fu aceea a două gărzi, bine clădite, care se ocupau de siguranţa platformei de teleportare, din colţuri diferite, cu fazerele scoase şi pregătite. Apoi privi în spate: inginerul Scott tocmai intra în camera de teleportare. Acesta nu făcu nicio încercare să-şi ascundă bucuria.

Gărzile îl apucară imediat pe orion şi îl imobilizară, deşi era încă prea uimit pentru a opune o rezistenţă reală. Apoi îl percheziţionară, căutând arme întrucâtva mai puţin letale decât explozibilele planetare. Kirk era deja în picioare, rearanjându-şi haina şi îndreptându-se spre Scott, care-l aştepta.

— Domnule căpitan, începu Scott, stors de emoţie, a fost cât pe aici… Atât de aproape încât…

— Odihneşte-te, domnule Scott şi gândeşte-te la ceva mai potrivit.

Se apropie de orion, care era încercuit şi de gărzile ce îl păzeau.

— Pe ăsta îl iau eu, sublocotenent, spuse uneia dintre gărzi, preluând containerul de plastic din mâna sa. Nu e o armă.

Se duse rapid spre intercom, cilindrul cu preţioaşele fiolele de strobolin afiându-se acum în siguranţă, în mâinile sale.

— Kirk către punte.

— Da, domnule căpitan, răspunse Sulu, am auzit că…

— Mai târziu, domnule Sulu. Acum îţi sugerez să ne

îndepărtezi de acest loc, în caz că se hotărăsc să încerce din nou şmecheria aia.

— Am înţeles, domnule!

— Kirk, terminat.

Decuplă şi privi spre Scott.

— Să mergem sus, pe punte.

Apoi, aruncând o privire înapoi, se adresă oamenilor de securitate.

— Aduceţi-l şi pe el.

Cei cinci bărbaţi porniră spre lift.

— Apropo, Scotty, unde e dilitiumul pe care-l aveai împachetat?

— Stabilizat. În drum spre magaziile motoarelor.

La bordul navei pirat a orionilor, atmosfera de pe punte oscila între confuzie şi disperare.

— Vă spun eu că s-au dus amândoi, domnule! raportă ofiţerul cu transmisiunile.

— Dus! Ofiţerul unu era incredul.

— Executam scanarea, aşa cum mi s-a ordonat, Bhar, când au dispărut de pe suprafaţa planetoidului, atât Elt cât şi pământeanul. Fără nicio avertizare. Senzorii nu au detectat nimic de genul unei explozii.

— Din moment ce planul nu a mers, se gândi secundul furios, înseamnă că au descoperit dilitiumul şi, cumva, l-au dezarmat.

— Bhar! *Enterprise* se mişcă. Părăseşte raza potenţială de distrugere.

— Nu numai că l-au dezarmat, ştiau exact ce aveam de gând. Asta înseamnă că Elt ori a fost omorât, ori capturat.

Ezită.

— Nu mai avem decât o singură alternativă. Cheamă sala maşinilor; spune-le să armeze motoarele pentru autodistrugere.

— O să încercăm să ne lovim de ei, Bhar? întrebă ofiţerul cu transmisiunile.

Ofiţerul unu era prea afectat pentru a răspunde. În

schimb, repetă doar ceea ce era deja ştiut.

— Ne-ar fi putut pierde, sau distruge dintr-un capriciu. Dar dacă Elt a fost ucis, sau a făcut *vyun-pashan,* mai avem încă o şansă să păstrăm neutralitatea orionilor. Pentru a dovedi o acuzaţie atât de solidă, vor avea nevoie de mai multe probe decât pot constitui nişte casete. Putem, cel puţin, să negăm.

— Deschide frecvenţele de salut, locotenent, ordonă Kirk, imediat ce intră pe punte. Îşi ocupă locul în scaunul comandantului, timp în care Scott se mută pe cel al motoarelor.

Comandantul orion era aşezat în spatele scaunului său, de unde putea vedea, pe deasupra capului lui Kirk, întreg ecranul principal, fiind totodată în raza de acţiune a emiţătorului.

Înainte de a se aşeza, Kirk observă cu coada ochiului o mişcare subtilă.

Orionul îşi ducea braţul şi palma în sus, spre gură.

— Opriţi-l.

Ambele gărzi reacţionară instinctiv. Fiecare apucară câte un braţ ai străinului, le ridicară în sus şi i le duseră la spate.

Kirk se întoarse pentru a-l privi mai de aproape. Chipul orionului era lipsit de expresie.

— Ce ai de gând să faci?

Oriortul încerca să pară plictisit.

— Mă mânca obrazul, căpitane. Te deranjează dacă mă scarpin? Dacă le vei ordona idioţlor ăştia să mă lase…

— Peste câteva clipe, răspunse Kirk absent.

Privi în jos, apoi îngenunche pentru a ridica o capsulă mică, întunecată. Nu scria nimic pe ea. O flutură pe sub nasul celuilalt.

— E nevoie să te mai întreb ce conţine?

Iarăşi tăcere.

— Este otravă, nu-i aşa?

De asemenea, nicio replică. Kirk oftă, se relaxă şi aruncă

pilula mortală într-unul din buzunarele scaunului.

— Comandante, spuse alegându-şi cu grijă cuvintele, sunt sigur că nava ta se pregăteşte pentru autodistrugere. Tot ce aţi încercat şi aţi spus până acum arată că acesta ar fi cursul logic de acţiune. Dacă aşa ceva se va întâmpla, întregul echipaj va muri degeaba. Pentru că nu te vom lăsa să te sinucizi. Indiferent dacă ei mor sau trăiesc, tu tot vei suporta judecata. Sunt sigur că atât oficialii Federaţiei cât şi ai altor guverne vor fi foarte interesaţi de rezultatele sondării memoriei tale. Bănuiesc că nu le vor trebui foarte multe detalii pentru a pune definitiv capăt micuţului joc orion de-a pirateria neutră. Nicio reacţie, Uhura?

— L-am prins în cele din urmă, domnule.

Kirk încuviinţă şi privi spre omologul său străin.

Expresia acelei feţe era de nepătruns.

Era foarte posibil să reflecte aceleaşi emoţii pe care le simţea Kirk privind spre el: ură şi respect.

Pentru anumite rase, moartea însemna puţin. Kirk nu credea că era valabil şi pentru orioni. Acest om plănuise cu meticulozitate propria sa distrugre pentru binele poporului său. Fără legătură cu motivaţia rasială, ingredientul cheie era totuşi curajul. Kirk tebuia să-l admire pentru asta.

— Aprobă doar legătura orală, domnule căpitan, raportă Uhura.

— E suficient, deocamdată, locotenent.

Vorbi în microfon:

— Aici căpitanul Kirk. Mă adresez înlocuitorului la comanda navei orioane. Comandantul vostru este prizonier.

Se uită înapoi spre cel în cauză şi continuă.

— E perfect sănătos şi capabil să comunice – voluntar, sau altcumva. Fiţi sigur că va rămâne aşa.

Vorbi, apoi, mai moale către figura dinapoia sa.

— Iar e rândul tău să alegi, domnule.

Căpitanul orion făcu cu capul un gest resemnat. Evident, se hotărâse. Acest fapt confirmă încrederea lui Kirk în

respectul esenţial al orionilor faţă de viaţă. Încuviinţă spre gărzile care-l păzeau. Amândoi dădură drumul străinului, dar continuară să-l supravegheze îndeaproape.

— Bhar, Cophot?

Brusc se stabili şi contactul vizual. Kirk văzu faţa nelămurită a secundului de pe Orion, privind nelămurit spre el.

— Elt? Ce ordonaţi?

— Deconectaţi sistemul de autodistrugere.

Kirk observă că nu se deranjase să întrebe dacă nu cumva erau deja deconectate. Secundul părea să ezite.

— Şi pregătiţi-vă pentru predare oficială.

— Foarte bine, Elt. Cophot, terminat.

Ecranul se întunecă, dar nu înainte ca cei doi străini să schimbe un salut complex.

Altceva îl impresionă pe Kirk. În ciuda probelor clare de pregătiri complicate pentru autodistrugere, atât din punct de vedere mental cât şi fizic, ofiţerul unu de pe nava pirat a orionilor, nu obiectase asupra ordinului de predare, nu se certase, nu protestase.

Fiind confruntat cu o situaţie inevitabilă şi epuizând toate opţiunile preferabile, în cele din urmă, ei aleseseră să facă ceva care urma să îi menţină în viaţă – spre bucuria lui Kirk. Se părea că existau speranţe pentru orioni.

Temelia lor morală era solidă, doar edificiul în sine era putred. Odată inoculate câteva norme în interpretarea economiei interstelare actuale, puteau să se dovedească a fi prieteni buni..

În timp ce mergea leneş spre infirmerie, Kirk dicta jurnalului de bord. Era genul de introducere de date care îi făcea plăcere.

— Jurnalul căpitanului, data stelară 5527.4. Echipajul orion pirat se află în custodia noastră, iar nava lor remorcată. *Enterprise* şi-a reluat cursul spre Deneb 5. Noi… Nu, nu…

Încheie introducerea de date. Existau o mulţime de

detalii care puteau fi adăugate, dar la ce bun?

Părea un moment numai bun pentru a fi concis.

Apariţia lor pe Deneb 5 remorcând o navă de pe Orion urma să provoace destulă emoţie. Iar Kirk nu era obişnuit cu intrările extravagante. Prefera ieşirile sigure.

Rezolvarea dilemelor unui număr mare de dispariţii, îi putea aduce o promovare, lucru la care nu se gândise, şi, mai mult, putea să pledeze în favoarea obţinerii mult mai rapide a unor aprobări ale unor cereri, în ciuda birocraţiei indolente a Flotei Stelare.

Recompensele eroismului, se gândi când dădea colţul.

Din astfel de lucruri ciudate, cum este boala unui om, pot apare situaţii cu devărat deosebite.

Neutralitatea planetei Orion avea să fie prezentată ca fiind la fel de solidă ca o shoji*. Klingonienii şi romulanii urmau să piardă un potenţial aliat iresponsabil. Şi un enorm quadrant de incertitudine aflat la graniţele Federaţiei urma să fie acum deschis, ca sigur pentru navigaţie, disponibilizând navele de escortă şi personalul pentru alte sarcini.

Totul din cauza unui medicament. Se întrebă de câte ori, în trecut, istoria unor întergi naţiuni ar fi putut fi modificată de simpla prezenţă a unei aspirine la locul şi momentul potrivit.

Auzi vocile chiar înainte de a intra în infirmerie.

Cum intră, îl văzu pe Spock stând pe şezut în pat şi arătând ca un vulcanian, pentru prima dată de când părăsiseră Argo. Nu în mod neobişnuit, el şi ofiţerul medic şef al navei erau angajaţi într-o dispută exprimată foarte tare.

— Nu poţi nega nicicum, Spock! ţipa McCoy.

— Pot nega, îl contrazise răbdător Spock, prin a sublinia că…

McCoy îl întrerupse, tropăind, mişcându-se de colo-colo.

Câteodată Kirk se înteba dacă se ceartă în propoziţii

* Shoji — o bucată de hârtie folosită la un perete, sau o uşă

complete.

— Am aşteptat mult timp, declama McCoy puternic, în timp ce Kirk se apropia de ei, aşa nu o să mă înşeli cu…

— Cu ce? înterbă Kirk politicos.

Atât Spock cât şi McCoy îşi îndreptară privirea spre el.

— Cu nimic, domnule căpitan. Doctorul McCoy încearcă să fie agreabil – o condiţie culpabilă, caracteristică a tendinţei sale preistorice imprevizibile.

— Spock, acest sânge special, al tău, te-ar fi putut salva de o duzină de ori în alte circumstanţe, dar, de data asta, aproape ţi-a pus capac. Nu poţi nega.

Ofiţerul unu se întinse înapoi în pat şi-şi încrucişă braţele.

— Dimpotrivă doctore, am încă ample motive pentru a prefera structura mea fiziologică, faţă de a ta. Atâta timp cât structurile fiziologice sunt în discuţie, există, fără îndoială, o lipsă de competiţie.

— Înţeleg domnilor, interveni Kirk, incapabil să-şi oprească un zâmbet, că lucrurile sunt iarăşi normale.

McCoy se strâmbă de necaz.

— Uuf, e la fel de încăpăţânat ca de obicei, Jim.

— Raţional, doctore, îl corectă Spock moale.

— Nesănătos, Jim, contraatacă McCoy.

Uneori mă întreb dacă vreunul de pe nava asta operează ca un circuit – fără defecţiuni, se gândi Kirk.

— Sunt surprins că tocmai tu ridici problema sănătăţii, doctore, continuă Spock, atâta timp cât…

Kirk renunţă şi plecă. Avusese mai multe întrebări pe care voise să i le pună lui Spock. Era clar că trebuiau să aştepte până când metoda deosebită de reabilitare a lui McCoy se încheia.

Între timp, cel puţin avea satisfacţia că atât pacientul cât şi doctorul erau sănătoşi, bine mersi…

Partea a III a

JIHAD

Adaptare după o nuvelă de Stephen Kandell

Capitolul IX

După cum se derulară lucrurile, era un fapt norocos că refacerea lui Spock fusese rapidă: „Lucrurile” veniră sub forma unui ordin Clasa A Prim, de securitate – o clasificare atât de strictă încât Kirk era obligat s-o decodifice el însuşi, folosind un computer anexă încuiat în sanctuarul propriei sale cabine.

Instrucţiunile dezvăluite prin decodificare erau scurte, chiar laconice. Ele îi generau lui Kirk atât sentimente de încurcătură cât şi de anticipaţie.

Probabil, câte ceva din fiecare trebuie să fi apărut pe faţa sa în timp ce-i înmâna foaia de hârtie locotenentului Arex.

— Stabileşte cursul conform coordonatelor acestea, locotenent.

— Foarte bine, domnule.

Navigatorul edoan luă foaia, examină cifrele de pe ea şi începu să le transmită computerului de navigaţie.

Numai după ce îşi încheie sarcina îşi permise un moment de reflecţie personală.

— Domnule căpitan, – coordonatele indicate au fost programate. Înaintăm în direcţia lor cu viteză de croazieră standard.

— Mulţumesc, domnule Arex.

Navigatorul continuă să-l privească.

— Mai era ceva?

— Domnule căpitan, nu am o memorie perfectă. Totuşi, era ceva în legătură cu destinaţia noastră, care m-a izbit. După încheierea programării, am verificat presupunerea mea şi aceasta mi-a fost confirmată. Nu există nimic de mărime planetară în regiunea spre care ne îndreptăm, cu atât mai puţin în limitele coordonatelor specificate.

Dacă se aştepta la vreun contraargument sau la furnizarea unor noi informaţii din partea lui Kirk, fu dezamăgit.

— Ai perfectă dreptate, domnule Arex. Acel quadrant este la fel de gol ca un ecuator spaţial.

— O întâlnire cu o altă navă, atunci? întrebă navigatorul plin de speranţă.

— Nu mi-e permis să spun nimic, deocamdată, locotenente. Deşi – vocea coborî până la nivelul unei şoapte, pe care Arex de abia o putu auzi – s-ar putea spune că despre aşa ceva e vorba.

Arex se întoarse spre tabloul său de comandă, mai confuz decât la început. Poate ar fi fost consolat să ştie că Kirk era la fel de confuz ca şi el.

Fiindu-i teamă să nu fi făcut vreo greşeală, decodifică de trei ori. De trei ori primi acelaşi răspuns din partea calculatorului. Şi de fiecare dată, răspunsul era la fel de enigmatic.

În mod obişnuit, ar fi cerut Cartierului General al Flotei Stelare clarificarea unor ordine atât de ambigui. Dar clasa A Prim preciza că astfel de ordine nu trebuiau discutate, ci doar executate.

Asemenea ordine erau date numai de către cele mai înalte eşaloane ale Cartierului General al Flotei Stelare. Deci, de această dată era vorba de o situaţie critică.

Şi totuşi, dacă era atât de vital, de ce specificau să se deplaseze cu viteză de croazieră normală? Şi, mai ales, cu cine urmau să se întâlnească? Cu siguranţă, în îndeplinirea acestei misiuni, secretul era primordial.

Nu era vorba de o problemă criptică în legătură cu instrucţiunile în sine, îl frământa doar raţiunea care se ascundea dincolo de ele.

Ea sublinia că *Enterprise* trebuia să se deplaseze spre coordonatele astea şi astea, unde urmau să întâlneasca ceva/cineva, la dispoziţia căruia ei trebuiau să se pună.

Asta era tot. Niciun alt detaliu sau instrucţiune.

Nu intra în obişnuinţa Flotei Stelare ca astfel de informaţii lapidare să susţină un ordin important. Atâta fâş-fâş sugera cu totul altceva.

— Cineva e speriat de moarte, încuviinţă Spock.

McCoy îl externase, în cele din urmă, din infirmerie, spre

bucuria amândurora. Dar nici el nu putea face mai multă lumină în privinţa ordinelor.

— Nu există fapte asupra cărora să facem speculaţii, domnule căpitan.

— Ei bine, Spock, atunci va trebui să aşteptăm până când cineva ne va furniza câteva.

Surprizele începură să apară încă din momentul în care se apropiară de coordonatele întâlnirii, câteva zile mai târziu. O mulţime uluitoare de oameni păreau să ştie despre ceea ce părea a fi o activitate ultra-secretă.

— Am contacte multiple domnule, raportase Sulu.

Trecură câteva ore.

— Afişează pe ecran ce poţi, domnule Sulu.

Imaginea care rezultă era într-adevăr grandioasă.

Numeroase nave spaţiale erau grupate neordonat în jurul punctului de întâlnire. Era o colecţie atât de curioasă de călători interstelari, cum Kirk nu mai întâlnise de foarte mult timp.

Cel puţin şase civilizaţii erau reprezentate aici, poate chiar mai mult. Toate erau dispuse – nu se putea spune că alcătuiau un cerc– în jurul unei imense mingi verde-argintie.

Aceasta radia, datorită strălucitoarei iluminări atmosferice artificiale. Pe fondul totalei neguri a spaţiului cosmic şi în absenţa unui soare, părea să pulseze uşor.

Prea mică pentru a fi o planetă, prea mică pentru a fi chiar şi o lună redusă ca dimensiuni. Prea mare pentru a fi o navă spaţială.

De fapt era câte ceva din toate trei.

Privirea lui Spock era vrăjită de ecranul principal.

— Un asteroid vedalan, murmură el. Nu am mai văzut unul până acum, decât în imagini sau, şi mai rău, în desene.

— Nici eu nu am văzut, Spock, admise Kirk, la fel de îngrozit.

— Ei bine, eu nici nu am auzit niciodată de ei, sau el, sau

orice ar fi subiectul despre care vorbiţi, interveni Uhura. Să explice cineva despre ce este vorba.

— Vedala, explică domol Spock, este cea mai veche rasă de călători spaţiali. Sunt atât de demult încât au abandonat cu mult timp în urmă lumile lor învechite, pentru a începe o viaţă nomadă, bântuind printre stele. Călătoresc cu viteză, pe asteroizi mari, sau mici planetoizi, care au fost refăcuţi pentru a se adapta cerinţelor lor ambientale. Pe lângă extraordinara lor mobilitate, aceste mici lumi artificiale le asigură atât intimitatea rasială cât şi personală – o calitate pe care ştiu să o aprecieze mai mult decât orice. Totuşi, din anumite motive, acum au aparent nevoie de prezenţa outsiderilor.

— Iar noi trebuie să ne punem la dispoziţia lor, murmură Kirk, studiind întinderile montane miniaturizate, admirând oceanele de buzunar şi câmpiile cultivate, care acopereau globul argintiu.

— Domnule căpitan, raportă Uhura prinsă de activitate ca de obicei, suntem scanaţi.

Kirk îşi reamintea că vedalanii aveau înclinaţie spre o izolare paşnică. Atunci la ce le-ar putea ajuta *Enterprise*? Sau toate celelalte nave de aici?

— Toată lumea să fie pregătită, ordonă el.

Timpul trecea greu. Apoi Uhura anunţă înlocuirea semnalului de scanare cu altul.

— Suntem salutaţi, domnule. Fără semnal vizual.

— Să auzim ceea ce aşteptam să auzim, locotenent. Uhura potrivi comenzile şi o voce calmă, curioasă, umplu puntea.

— Bine-ai venit *Enterprise.* Bine aţi venit, căpitane Kirk şi ofiţerul unu Spock. Vă aşteptăm cât de curând posibil. Coordonatele noastre de teleportare sunt…

Şi vocea parcurse o serie de cifre pe care Uhura le înregistră şi le trimise către camera principală de teleportare.

— Te rog să fii bun şi să ierţi lipsa întâmpinării vizuale,

încheie vocea, dar după cum poate ştiţi, noi ţinem foarte mult la intimitatea noastră. Regretăm eventualele ofense… dar e necesar să procedăm astfel.

— Nu simţim nicio ofensă, replică Kirk. Coordonatele primite.

— Enigme plicticoase, nu-i aşa? comentă Sulu.

Kirk era gata să meargă mai departe, când o palmă neagresivă acoperi microfonul de pe braţul fotoliului.

— Cred că ar fi mai bine să întâmpinăm politeţea cu politeţe, domnule căpitan. Chiar şi cererea numelui celui care ne-a primit poate fi considerată de vedalani ca un gest deranjant, chiar ofensiv.

— Cred că exagerezi, Spock, dar… foarte bine. Deducţiile trebuia să aştepte până când îşi vor cunoaşte gazdele. Se ridică de pe scaun.

— Scott, preiei comanda până când domnul Spock şi cu mine ne vom întoarce.

— Foarte bine, domnule. Of, aş putea întreba când va fi asta?

— Nu am nicio idee, Scotty, spuse el, deplasându-se spre uşă.

Privi înapoi, datorită unui gând spontan.

— Scotty, vedalanii sunt recunoscuţi pentru o secreteţe paranoică, desigur. Dar nu sunt războinici. Cu siguranţă că nu-ţi faci griji că ei o să ne facă vreun rău?

— Nu vedalanii, domnule căpitan. Nu, deşi nu pot să am încredere deplină în ei, aşa cum se pare că aveţi dumneavoastră.

Arătă spre multitudinea de nave stelare care înconjurau nava-casă a vedalanilor.

— Dar există nişte nave acolo, afară, care aparţin unor popoare cunoscute ca indecente. Pot avea şi ele reprezentanţe acolo, jos.

— Nu cred că vedalanii ar lăsa pe cineva să cutreiere pe nava lor casă, Scotty, dar nu-ţi face griji. Domnul Spock şi cu mine vom ţine comunicatoarele la îndemână.

— Nu-ţi face griji – acesta e un ordin pe care se pare că nu-l execut niciodată, domnule căpitan, murmură Scott, dar Kirk şi Spock erau deja în lift.

— Ai idee ce reprezintă coordonatele pe care trebuie să ne teleportezi, domnule Kyle? îl întrebă Kirk pe şeful teleportării.

— Ceva din atmosferă pare să producă un halou, domnule căpitan, replică Kyle. Observarea vizuală este foarte greoaie.

— Compatibil cu ceea ce ştim noi, observă Spock.

— Totuşi, cei de la cartografie sunt pe deplin convinşi că veţi poposi pe teren uscat, într-o regiune relativ dreaptă.

Kirk şi Spock îşi ocupară poziţiile pe platforma de teleportare.

— Dacă sunteţi bun să faceţi o jumătate de pas spre stânga, domnule, ceru Kyle.

Kirk procedă întocmai. Kyle acţionă mai multe aparate deodată şi puse mâna pe butonul principal.

— Energizăm, domnule.

Erau în picioare, într-un luminiş ierbos, înconjurat de copaci înalţi, cu frunziş abundent. Un râu mic îşi săpa drumul în josul pantei uşoare, aflate chiar în faţa lor.

Dar cerul de deasupra era ciudat. Kirk observă o reflexie a ceva solid. Erau în picioare, sub o cupolă transparentă, care-i ascundea de restul planetei-navă. Putea vedea cum se curba în jos, în depărtare, pentru a întâlni suprafaţa – fără îndoială, pentru a-i menţine înăuntru şi a evita contaminarea unei părţi mai mari a planetei, lucru de înţeles, având în vedere consideraţiile anterioare.

Totuşi, se teleportaseră exact prin ea. Kirk nu se simţea prea încrezător.

Existau destul de puţine lucruri caracteristice îndemânării vedalane, dar era cunoscut faptul că erau chimişti extraordinari.

Ceva ce putea părea exploziv era posibil să fie un compus făcut din bucăţi vegetale, în timp ce o bulă de

săpun se putea dovedi impenetrabilă pentru cele mai puternice fazere.

Toate încercările de alianţă, erau întâmpinate, totuşi, cu scuze de o timiditate dureroasă de către reprezentanţii rar contactaţi ai rasei.

Era felul vedalan de a refuza fără a jigni.

În plus, ce le-ar fi putut oferi cineva, care să nu fi fost deja obţinut, sau avut, prin eforturi proprii.

De pildă, cu ajutorul lui *Enterprise* şi a celorlalte nave prezente să ducă la îndeplinire o sarcină deosebită?

Dar asta era doar o chestiune de bun simţ.

Când vedalanii găseau că este nevoie să ceară ajutor, era în interesul tuturor să răspundă acestei cereri.

Kirk nu putea spune dacă fiinţa care stătea acum în faţa lor era acela care le adresase urările de bun venit, sau altă persoană. Vedalanul era o creatură mică, sălbatică, cu un aspect cu totul inofensiv. Ea îi reamintea lui Kirk de imaginile dispărutelor păduri tropicale pământene ale Madagascarului.

Kirk privi în jur şi văzu că stătea în picioare în faţa unei moviliţe care forma un scaun natural, dar confortabil.

Ori Kyle fusese inuman de precis în calculele sale, ori vedalanul avusese cumva grijă să fie teleportaţi exact acolo unde erau aşteptaţi.

Pentru moment, atenţia lui Kirk fu întru totul atrasă de reprezentantul celei mai vechi rase, care stătea în picioare, în faţa lor.

Vedalanul făcu un gest. Kirk clipi şi privi cu atenţie. Iarba din jurul lor nu mai acoperea o suprafaţă plană. Apăruseră mai multe moviliţe ierboase, aranjate într-un semicerc în jurul vedalanului. Ele erau ocupate, iar ocupanţii lor nu erau nici oameni, nici vedalani.

— Bine aţi venit, căpitane James Kirk şi comandor Spock, intonă solemn vedalanul, atrăgându-i atenţia lui Kirk de la ceilalţi.

Creatura vorbea cu o muzicalitate feminină, plină de

forţă şi, în acelaşi timp, generatoare de încredere. Nu avea nimic fragil, tăria ei negând aparenţa de jucărie a fiinţei. Exista o putere de milenii înapoia ei. Kirk îi acordă atenţie.

— Vă voi prezenta celorlalţi, continuă vedalanul.

Arătă întâi spre o moviliţă îndepărtată pe care stătea un umanoid înaripat, aripile din piele fluturând cu dificultate pe prea apropiatul sol. Creatura avea mai mult de doi metri şi jumătate. Kirk recunoscu rasa, amintindu-şi înregistrările tridimensionale, căci nu mai văzuse niciodată un reprezentant al skorrilor.

— Acesta este Tehar, spuse vedalanul, Prinţul Moştenitor al skorrilor, stăpânul văzduhului.

Lângă Tehar, Kirk şi Spock observară un munte de protoplasmă inteligentă, care respira pe nas şi grohăia. Vedalanul îl prezentă a fi un sord.

Reptila pufni un salut. Semăna foarte mult cu un dinozaur biped, care dominase o bună parte a trecutului haotic al Pământului.

Dar fruntea acestuia era foarte înaltă, braţele anterioare se încheiau cu mâini cu degete care se puteau strânge – probă de inteligenţă, fără îndoială. Nici sordul nu era de pe o lume asemănătoare Pământului. Corpul său era mai solid decât ar fi fost posibil acolo, muşchi peste muşchi, semn că era un locuitor al unei planete uriaşe.

Vedalanul continuă cu cel de-al treilea membru al grupului, şi, pentru o clipă, Kirk şi Spock nu reuşiră să-l observe, ochii lor fiind obişnuiţi cu creaturi de mărimea unui sord.

În contrast direct cu masivul său vecin, tremurând pe scaunul său ierbos şi încercând să se retragă în pământ, stătea o creatură şi mai ciudată decât celelalte. Tentaculele sale multiple, ţinând locul membrelor superioare, se unduiau cu nervozitate, ochi îngroziţi cercetau într-o parte şi în alta, căutând continuu o cale de scăpare. Înainte ca vedalanul să poată continua, el îl întrerupse cu vocea sa subţire şi lipsită de respiraţie:

— Am fost condamnat la această expediţie nebună, anunţă ambasadorul astenic. Nu-mi place aici. E prea multă linişte. Nu-mi place de niciunul dintre voi. Fără să vreau să vă ofensez, vă spun că doresc numai să fiu iarăşi acasă în oraşul meu ascunzătoare.

— Oraşul-celulă este apelativul corect, cred, reuşi să spună vedalanul, în cele din urmă. Em-three-greeri – un spărgător expert şi un hoţ cu extraordinare, deşi ciudate, calităţi, atunci când nu este prea îngrozit pentru a le demonstra. Poporul em-three-greenian este…

Vedalanul ezită foarte puţin… căutând foarte grijuliu o anume expresie.

— Vrei să spui că suntem laşi, îl ajută Em-three-green, neprovocator bineînţeles – lucru care ar fi fost total în afara caracterului său. Iar eu – termină el aproape mândru, sunt cel mai laş dintre toţi. Vreau să plec acasă.

— Of, gura! M-am săturat de văicăierile tale! izbucni o voce dezgustată, cu tonalităţi umane, din partea dreaptă a tentaculatului. Em-three-green scoase un sunet slab şi începu să se îngroape chiar mai adânc în iarbă.

— Aceasta, continuă vedalanul, arătând un umanoid femelă, este Lara.

Era îmbrăcată într-un combinezon strâns, cu multe buzunare, care o acoperea de la gât până la glezne.

— Lara este o vânătoreasă dintr-un popor de adevăraţi vânători. Şi ea posedă un talent unic, un neobişnuit simţ de orientare, care este la fel de real pentru ea cum este auzul sau vederea pentru voi. O aptitudine necesară. Pentru locul unde o să vă duceţi.

— Tocmai voiam să aduc eu însumi vorba despre asta, replică Kirk. Deci plecăm undeva, atunci? Am fost instruit doar să mă pun eu şi nava mea la dispoziţia voastră. Nu ni s-a spus nimic altceva… nici măcar că această expediţie va avea componenţă multirasială.

— Nici celorlalţi nu l-i s-a spus, îl informă vedalanul. S-a procedat astfel pentru păstrarea secretului.

— Ştiţi la fel de mult ca şi noi, adăugă cu precizie Lara.

Privi spre vedalan.

— Cine sunt aceşti noi veniţi?

— Uman şi vulcanian, o informă vedalanul cu o prompitudine îngrijorătoare. Domnul Spock a fost ales pentru capacităţile sale de analiză şi experienţă ştiinţifică deosebite. Căpitanul Kirk, pentru calităţile sale de conducere şi iniţativă, plus un coeficient de supravieţuire deosebit de ridicat. Există, aşa cum voi ceilalţi ştiţi, printre voi cineva care cunoaşte motivul aducerii voastre aici şi scopul la care vor servi diversele aptitudini. Tehar va explica căpitanului Kirk în ce constă misiunea, aşa cum a făcut şi cu ceilalţi.

Skorrul se ridică, aripile fluturându-i mai violent.

Cuvintele ieşiră într-un râu continuu, în fraze scurte, punctate, prezentate cu o mânie controlată.

— Cu două sau trei secole în urmă, ani omeneşti, poporul skorr era cu adevărat o rasă războinică. Întreaga noastră energie rasială era înclinată spre îndeplinirea unui singur scop: o societate militarizată perfectă. Această direcţie, combinată cu posibilitatea noastră de reproducere rapidă, ne-a făcut curând o forţă ameninţătoare în sectorul nostru din galaxie. Astăzi suntem un popor civilizat. Deşi păstrăm tradiţiile şi potenţialul nostru militar, nu mai trăim pentru război şi distrugere. Toate acestea din cauza… — făcu un desen abstract prin aer, vocea devenindu-i respectuoasă – lui Alar.

— Cunosc numele, îşi aminti Kirk, încuviinţând gânditor. Un lider religios cu o reputaţie care se întinde dincolo de skorri.

— Salvatorul şi profesorul nostru, intonă Tehar cu solemnitate. Ne-a adus pace, arătându-ne cum putem împăca dorinţele violente cu civilizaţia, cum putem direcţiona energiile pe căi constructive. A adus realizarea poporului nostru skorr.

Iarăşi făcu gestul ciudat, care aducea vag cu cifra opt.

— Modelele cerebrale complete ale acestui Alar, explică vedalanul, au fost înregistrate de apostolii săi înainte de moartea sa şi ascunse într-o operă sculptată impecabil în indurit.

— Şi a fost furată! ţipă Tehar, cu aripile bătând aerul cu mânie. Sufletul nostru, sufletul poporului skorr, ne-a fost furat!

— Pentru un outsider, continuă vedalanul, efectul acestei hoţii asupra skorriilor converge spre inexplicabil. Reacţia a fost extremă, violentă şi necontrolată. Deci, tot ce acest Alar a reuşit să înfăptuiască într-un timp atât de scurt pare cu atât mai remarcabil.

— Skorrii au fost întotdeauna... vedalanul tuşi delicat, o rasă paranoică. De aici dezordinea pe care dispariţia sufletului le-a provocat-o. Intervenţiile altora, mai ales ale vedalanilor, pentru acţiuni moderate, au fost ignorate de skorri, a căror beligeranţă latentă a aşteptat doar o cauză pentru a se ridica din nou, asemeni înaintaşilor lor. Acum ei au o cauză – deşi ar nega orice dorinţă de a reveni la anticele lor îndeletniciri. Nimic nu poate sta în faţa furtunii pe care a provocat-o furtul în rândul lor. În ciuda faptului că nici hoţul, nici motivul hoţiei nu sunt cunoscute, skorrii se pregătesc pentru război.

— Dar dacă hoţul nu este cunoscut, obiectă Kirk, împotriva cui se pregătesc de război?

— De vreme ce niciun skorr nu şi-ar putea nici măcar imagina o asemenea blasfemie, îl informă cu durere Tehar, abominabila acţiune, a fost evident săvârşită de un non-skorr. Iată împotriva cui se pregăteşte să acţioneze poporul meu. Vor porni război cu tot restul galaxiei şi vor lupta până când nu vor mai fi capabili de război – sau nu va mai rămâne nimeni împotriva căruia să se poarte războiul. Doar dacă... sufletul nu va fi returnat.

Urmă o tăcere deplină, punctată în cele din urmă de câteva exclamaţii uimite, de bas, din partea imensului sord. Vânătoreasa zâmbi.

Kirk începu şi el să zâmbească până când observă că Spock nu numai că nu era amuzat, dar părea neobişnuit de abătut. Se gândea. Vedalanul nu făcuse nicio mişcare să întâmpine ceea ce sunase ca o provocare ameninţătoare, de aceea, probabil, nu putea să fie chiar atât de ameninţătoare.

În fond, ce ştiau ei despre skorri, ale căror numeroase lumi se întindeau la zeci de parseci depărtare de cea mai apropiată planetă a Federaţiei?

— Este un pericol foarte real, murmură Spock. Făcând o extrapolare a celor mai recente date, populaţia skorr poate da naştere unei armate de două sute de miliarde de combatanţi în câţiva ani, cu o tehnologie de armament pe măsura ei. Cu cât mai mare e mânia, cu atât populaţia va fi mai mare. Potrivit informaţiilor furnizate de Tehar şi vedalan, skorrii au acum motiv să se înmulţească exponenţial.

— Dar, să lupte împotriva întreagii galaxii!… Cu siguranţă că nu ar putea câştiga, obiectă neîncrezătoare Lara.

— Nu, dar ce are a face? o contrazise Tehar cu tristeţe. Încă nu reuşeşti să înţelegi starea mintală spre care a fost condus poporul meu. Moartea nu mai înseamnă acum nimic. Răzbunarea, satisfacerea mâniei lor a devenit totul. Nu, poporul meu nu ar putea câştiga un asemnea război, dar ce-ar însemna asta pentru milioanele care ar muri, skorri şi non-skorri? Din fericire, există printre noi dintre aceia care pot încă să-şi controleze mânia suficient pentru a-şi imagina ce ar însemna un jihad* pentru Galaxie. Dar nu pot restrânge furia decât atâta timp cât nu vor fi şi ei atraşi de ea şi purtaţi de nebunie. Trebuie să recuperăm sufletul înainte ca aceste bastioane ale dreptăţii să se prăbuşească.

Kirk se întoarse spre tăcutul vedalan.

---

* Jihad — un război sfânt purtat în numele Islamului, ca o datorie religioasă.

— Şi nu există nicio urmă a celui care l-a furat?

— Niciuna, răspunse vedalanul.

— E greu de înţeles, spuse Tehar. Ce altă rasă ar avea de profitat de pe urma unui asemenea cataclism? Totuşi, acesta pare singurul motiv al hoţiei. Doar dacă, bineînţeles, nu e acţiunea unui nebun?.

— Nebunul, observă vedalanul, este posedat şi dominat de motivaţiile sale. Căile pentru dezvăluirea unor asemenea motivaţii sunt mai puţin evidente. Nu am fost capabili să le descoperim.

Vedalanul făcu un gest care era echivalentul lui pentru o ridicare din umeri.

— Cineva, undeva, poate fi furios dincolo de înţelegere – pe cine, nimeni nu ştie. Ori dorinţa poate fi parte a unei dorinţe grandioase de sinucidere. Nimic din astea nu ne preocupă în cele din urmă. Ceea ce ne preocupă foarte mult, este că un asemenea război poate bloca mişcarea liberă a vedalanilor prin spaţiu. De aici rezultă implicarea noastră.

— Vedalanii, îl atacă Kirk, sunt cunoscuţi ca fiind posesorii anumitor capacităţi tehnologice dincolo de talentele combinate ale Federaţiei şi ale altor guverne. De ce nu vă ocupaţi voi…?

Vedalanul ridică o mână în sens restrictiv.

— Preferăm să nu ne amestecăm direct. Oricine a furat sufletul, foarte posibil, va încerca să-l distrugă. Putem totuşi da direcţii şi sugestii.

— Foarte bine, încuviinţă Kirk. Dacă nu puteţi participa deschis şi nu aveţi nicio idee despre cine a comis furtul, poate aveţi cumva vreo urmă a adresei prezente a sufletului?

Întorcându-se, vedalanul lovi aerul gol cu braţul. Cel puţin aşa părea, gol. Kirk nu putea spune dacă gestul activase vreun buton invizibil. Vedalanii erau cunoscuţi pentru felul lor de a semăna confuzie în rândul celorlalţi. Era o problemă de coloratură ce nu putea fi înţeleasă.

Indiferent de metodă, gestul determină apariţia unei proiecţii holografice mari. Plutea în aer, în centrul semicercului, chiar înapoia vedalanului.

La început, tot ce văzură fu o stea. Apoi steaua crescu şi se apropie. Trei planete se mişcau în jurul ei. Iarăşi erau atraşi în interiorul proiecţiei, care apropia planeta din mijloc.

— Lumea nebună, anunţă vedalanul şi, pentru prima dată, ceva ce semăna cu teama luă locul calmului invulnerabil. Vedeţi cum totul se întrepătrunde?

Acum plonjau cu capul înainte, spre suprafaţa planetei, îşi schimbau poziţia pentru a se deplasa paralel cu ea, într-o scanare lungă şi continuă. O scanare care dezvăluia platouri imense, dezordonate; cruste violent de instabile; vulcani în erupţie, cicloni, munţi care se ridicau până la ceruri. Vârtejuri de gaze cu o luminozitate ciudată apăreau brusc într-o atmosferă aparent normală, pentru a se împrăştia în câteva minute. Urmă o ploaie cu resturi arzânde.

— Înregistrarea pe care o urmăriţi, spuse liniştit vedalanul, este reprogramată la viteză normală.

Kirk fluieră şi se apleacă înainte pentru a-i şopti lui Spock.

— Şi eu care credeam că lumea terratină e nebună!

Spock aprobă.

— Sunt indicii că planeta în cauză poate fi într-un fel nepotrivită pentru locuit.

Kirk îşi opri o replică, căci vedalanul vorbi din nou.

— Instabilă din punct de vedere seismic, cu activitate seismică radicală şi cutermure imprevizibile. Un climat foarte ostil. Deranjamente atmosferice severe, cauzate de acţiunea neîncetată a cinci aştri lunari, posesori ale celor mai perverse orbite… şi lista poate continua la nesfârşit. Planeta este un compendiu de catastrofe. Temperatura oscilează între douăzeci şi douăzeci şi patru de grade kelvin.

Vedalanul făcu un alt gest, iar proiecţia se reduse în

dimensiuni, fără a dispărea complet.

Kirk privi în jurul semicercului şi văzu cu bucurie că exista ceva asupra căruia toţi cei prezenţi erau de acord.

Toţi arătau respectuoşi.

— Undeva pe această lume se află ascuns sufletul lui Alar.

Iarăşi acea ezitare ciudată, acea urmă de ruptură în poza de perfecţiune rasială.

— Trei expediţii au încercat, până acum, să o descopere şi să o recupereze. Trei expediţii au dispărut, până acum. De data aceasta s-a avut mai multă grijă în alegerea membrilor celei de-a patra – voi înşivă. Dacă consimţiţi să participaţi. Nu vom forţa pe niciunul…

Exista şi o alternativă, desigur… îşi zâmbi Kirk.

Ameninţarea era suficientă pentru a convinge orice fiinţă raţională să vrea să ajute.

— Bineînţeles că domnul Spock şi cu mine, vom merge, spuse el.

Vedalanul părea încântat, deşi nu adresă mulţumiri. Privi apoi în jur, spre ceilalţi. Sord se încruntă ca şi când i-ar fi fost indiferent. Em-three-green ar fi putut declina, dar era mult prea îngrozit pentru a face altceva decât să tremure violent pe moviliţa sa ierboasă.

Lara încuviinţă cu un fluierat ascuţit. Participarea lui Tehar era aparent subînţeleasă.

— Se pare că ne-am înţeles, observă Kirk.

— Atunci s-a făcut, se mulţumi să spună vedalanul.

Ceea ce se întâmplă apoi fu, privind retrospectiv, suficient de impresionant ca să depăşească orice suspiciune de tehnică obscură: vedalanul începu să strălucească extinzându-se, transformându-se într-un colaj de particule aburinde.

În acelaşi timp, holograma se mări. Înghiţi aburul vedalan, dar nu se opri aici. Se scufundară şi ei în ea.

Grădina din jurul lor dispăru. Sunetul micuţului râu deveni geamăt.

Un torent nevăzut, pe care îl simţea revărsându-se deasupra capului său, îl absorbi pe Kirk. Era parcă surprins într-o operaţie de teleportare care opera într-un fel cu o viteză de cinci ori mai mare decât cea normală.

Imaginea îi reveni în acelaşi mod, încet, lucrurile căpătând contur cu o răbdare dureroasă. Globuri de lumină şi culoare căpătau treptat formă şi contur în preajma lui.

Câteva secunde mai târziu, globurile se transformară în munţi stâncoşi, ploaie, vaşti gheţari umplând canioane înguste, nori de furtună roşietici. Bâzâitul dur din urechile sale se pierdu în vânturi care-l făceau să tremure din tot corpul, în răpăiala picăturilor de ploaie pe piatra dezgolită şi în şuieratul violent al lavei şi cenuşei vulcanice care întâlneau un râu de gheaţă. Kirk fu uimit să constate că gheţarii avansau destul de rapid, atât de rapid încât mişcarea putea fi practic, văzută.

Se întoarse încet.

Fuseseră aşezaţi pe o rocă largă, dreaptă, imensă ca mărime, deposedată în totalitate de orice plantă. Munţii îi străjuiau din trei părţi. Posibil ca acesta să fi fost cel mai stabil loc pe care vedalanul îl putuse găsi pentru a-i depune. Lângă ei, Kirk descoperi o camionetă.

Vehiculul pe roţi avea un aspect ce părea să reprezinte opusul tehnologiei vedalane. Dar, după un studiu mai aprofundat, descoperi că era proiectat cu inteligenţă. Cea mai mare parte a dotărilor sale erau ascunse înapoia exteriorului cu aspect jalnic.

Pentru a prosti orice atacator, fără îndoială.

Kirk recunoscu designul de bază al sistemului compact de conducere. Acesta ar conduce camioneta pe orice suprafaţă, mai puţin cea verticală. Sistemul de suspensie era deopotrivă sofisticat. Kirk nădăjduia că echipamentul de bord fusese pregătit cu minuţiozitate egală.

Un ţipăt uşor se auzi de undeva, de deasupra.

Tehar era în elementul lui, răsucindu-se, ridicându-se, coborând, în cele din urmă, pentru a pluti deasupra lor.

— Nu pot simţi sufletul! ţipă el cu furie. Nu e nicăieri prin apropiere. Am fost înşelaţi!

— Cred că nu, îl dezaprobă Spock ridicând vocea doar cât să acopere şuieratul moale al vântului. Consider că suprafaţa acestei planete este într-o permanentă schimbare. De altfel, vedalanul ne-a avertizat. Aş spune că ne-au asigurat câteva mijloace de determinare a direcţiei potrivite.

Kirk urcase deja în camionetă şi examina aparatura de la bord. Îi luă destul timp pentru a sorta diferitele comenzi. Fuseseră proiectate pentru uzul creaturilor cu tot felul de membre.

Dar nu comenzile pentru conducere îi stârniră zâmbetul, ci chiar instrumentarul pe care Spock îi sugerase că o să-l găsească.

Kirk simţi mişcare lângă el şi, întorcându-se, îl văzu pe Em-three-green în picioare acolo, uitându-se pe sub mâna lui. Simţindu-se descoperit, micul străin se mută rapid în altă parte, pretextând studierea altor comenzi. Se simţise, probabil, ameninţat.

Sord şi Lara începuseră să se certe.

— Gata, ţineţi-vă respiraţia prieteni, le spuse Kirk. Există echipament direcţional la bord şi a fast deja programat. Ghiciţi încotro a fost pogramat?

— Indurit rafinat, spuse Spock fără ezitare.

— Exact.

— Şi de ce nu ne-ai spus asta înainte? se miră Lara. Am fi evitat orice disensiune.

— Vedalanul, explică Kirk, probabil nu voia să rişte ca noi să devenim supraîncrezători. Teleportarea, fără vreo altă pregătire prealabilă, înseamnă punerea noastră în alarmă.

— Mici griji de supraîncredere, bombăni Em-three-green, dinapoia sa. Pot să lucrez cu această maşină căpitane Kirk.

— E-n regulă, Em, răspunse acesta. Mă descurc şi eu.

— Nu, lasă-mă pe mine căpitane Kirk, protestă micuţul spărgător, într-un rar spectacol de hotărâre. Mă voi simţi

folositor, vom ajunge mai repede acolo unde trebuie şi, adăugă moale, îmi va abate gândul de la această lume înfiorătoare.

Kirk încuviinţă. Privi cum Em-three-green se căţără în scaunul de comandă şi atinse comenzile cu o dexteritate deosebită. Instantaneu, motoarele vehicolului porniră.

Spock se urcă la bord şi se aşeză în dreptul instrumentarului direcţional. Kirk se aplecă pentru a o ajuta pe Lara să urce. Zâmbind, aceasta făcu o săritură bruscă, apucă marginea cu amândouă mâinile şi se trase sus.

Mai rămase Sord. Kirk îl privi nesigur.

— E loc pentru tine în spate, Sord.

— Nu, bubui vocea lui, mergeţi voi cu maşina dacă vreţi.

Capul, asemănător unei cupe de excavator, se mişcă într-o parte şi-n alta, parcă admirând peisajul.

— Îmi place locul ăsta. Are varietate. O să vă urmez.

Kirk studie fascinat gheţarul. Acum părea că se retrage vizibil.

— Domnule căpitan! îl strigă Spock.

Kirk se apropie, atenţia sa concentrându-se asupra unui mic ecran, în dreptul căruia lucra ofiţerul unu. Un caroiaj se întindea peste dreptunghiul luminat, în interiorul căruia o serie de linii flexibile, pulsau şi se unduiau.

Brusc ele se contractară într-un singur spot.

— S-ar părea că direcţia noastră e indicată clar, observă Spock.

Chiar în timp ce vorbea, caroiajul aliniat cu grijă dispăru brusc, iar spotul se extinse, tranformându-se într-o reţea de linii ce începură să alerge pe suprafaţa ecranului. O lumină roşie începu să umple plexaliajul curat.

— Poziţia se schimbă, comentă Spock, cred că…

Em-three-green se aplecă în afara scaunului de comandă şi îşi aruncă privirea pe ecran. Ochii lui, deja măriţi, se bulbucară la maxim.

— Alunecare… Elementele de control sunt nefolosibile!

Suporţii de susţinere ai ecranului începură să se rupă.

Em ţipă şi sări de pe scaun, ascunzându-se înapoia motorului.

Se auzi un şuierat care crescu rapid în volum.

Dâre mici de fum apărură din spatele colţurilor de sus ale ecranului. Şuieratul începu să pulseze alarmant. Spock privi spre Kirk, moment în care amândoi se aruncară la podea. Ecranul sări în aer. Bucăţi de metal şi plastic şuierară pe deasupra lor.

Ridicându-se în picioare, priviră încruntaţi resturile fumegânde, împrăştiate, care fuseseră singura lor speranţă pentru căutarea sufletului.

— Cum îi spunea vedalanul? bombăni Kirk încet. Planeta nebună? arătă dezgustat spre aparatura distrusă. Cum explici asta Spock?

— O confluenţă de foiţe electronice nebenigne, răspunse încet ofiţerul unu.

— Cu alte cuvinte, nu ştii?

— Nu, mărturisi Spock.

— Nu contează.

Kirk se întoarse şi privi spre Lara. Ea zâmbi.

— Cunosc eu drumul, spuse ea. Am privit bine lucrul acela înainte să fie distrus.

Se întoarse, fără să-şi piardă zâmbetul, arătă spre sud-vest.

Vocea ei era clară, încrezătoare.

— Pe acolo.

— Eşti sigură, fiinţă umană? întebă un Tehar plutitor.

— Cu siguranţă, păsăroiule, îl ironiză Lara. Nu pot fi înşelată de direcţii şi nu mă pot pierde. De asta sunt aici.

Arătă din nou în jos şi în afara munţilor.

— Dacă nu e în direcţia aceea, îmi mănânc tălpile de la cizme.

— Vedalanul nu ar fi ales-o dacă orientarea ei nu ar fi fost perfectă, comentă Spock.

— Deci, observă Kirkt ştim pe ce drum trebuie să o luăm, dar va trebui să mergem pe jos. O imagine de ansamblu

ne-ar fi foarte folositoare.

Aruncă o privire semnificativă în sus. Aripile lui Tehar se desfăcură larg şi începură să bată aerul pentru a câştiga altitudine.

— Voi cerceta, replică el simplu.

Pornind într-un cerc larg, se ridică deasupra vârfurilor munţilor din apropiere, zburând fără efort, tot mai sus.

Spock studie mişcarea lui mult timp, apoi privi spre Kirk.

— Să vedem cum stăm cu proviziile, spuse şi se îndreptă spre partea din spate a camionetei

Lara îl privi plecând şi se trase cu un pas mai aproape de Kirk.

— Vulcanieni, bombăni ea. Niciodată nu mi-au plăcut prea mult. Creaturi cu sânge rece, toţi. Nici măcar o uncie de sentimente în întregul corp.

— Eu nu aş fi chiar atât de aspru, obiectă Kirk. În special cu domnul Spock. Are o personalitate unică.

— Dar nu e o fiinţă umană, ca mine şi ca tine, spuse ea cu o voce răguşită, privindu-l cu îndrăzneală.

Kirk nu răspunse, ci o privi dezaprobator.

Ea nu se intimidă.

— Ascultă, poate voi aveţi obiceiuri diferite, acolo de unde vii tu, căpitane. Pe lumea mea, există foarte multe femei şi nu chiar atât de mulţi bărbaţi. Când găsim că un bărbat este atractiv, spunem asta. Privirea ei deveni chiar mai puţin inhibată. Aşadar, cum mă găseşti?

— Fascinantă, şi nu puţin îndrăzneaţă, replică Kirk, răspunzându-i atacului frontal cu desăvârşită cinste. Singura problemă este că nu suntem într-o călătorie de plăcere.

— Cu atât mai multe motive să obţinem orice plăcere ar putea fi în ea.

Râse, se atinse în treacăt de el, şi trecu în faţa camionetei.

Kirk îi studie mersul, forma suplă şi pasul moale. O grămadă de imagini alternante se topiră împreună în

mintea sa, pentru a forma un singur întreg, foarte confuz.

Uruitul mut crescu în volum când Em-three-green făcu camioneta să meargă. Porniră în josul pantei, în direcţia pe care o arătase Lara. Sord se deplasa chiar în faţa lor, mişcările sale fiind greoaie, uluitor irezistibile.

— Am verificat proviziile, domnule căpitan.

— Hmm, ce? murmură Kirk absent.

— Proviziile, domnule căpitan, am completat un inventar, repetă Spock, o idee mai tare.

În cele din urmă, Kirk îşi mută atenţia spre ofiţerul unu. Spock se făcu că tuşeşte şi apoi continuă.

— Aşa cum era de aşteptat, materialul de menţinere a vieţii este mai mult decât adecvat. Există provizii specifice pentru sord, Tehar, şi Em-three-green. Avem chiar şi arme.

— Împotriva cui am avea nevoie de arme? gândi cu voce tare Kirk. Credeam că singura ostilitate pe care o avem de înfruntat, vine din partea planetei însăşi? Nu ar trebui să existe viaţă nativă aici – numai dacă vedalanul nu a planificat o altă surpriză pentru noi.

— Eu nu aş spune nimic în acest moment, domnule căpitan. Judecând după aversiunea exprimată a vedalanului faţă de această lume, nu m-ar surprinde să constat că supravegherea preliminară a ei a fost mai puţin cuprinzătoare. Avem mărturia celor trei expediţii anterioare, care susţin acest lucru.

Scrută pesimist peisajul ameninţător.

— Nici ei nu sunt omnipotenţi şi chiar recunosc asta. Cred că trebuie să ne încredem numai în propriile noastre forţe. S-ar putea ca tocmai faptul că s-au bazat pe o eventuală intervenţie vedalană să-i fi condamnat pe predecesorii noştri.

Arătă cu capul spre orizont.

— Să furi ceva ca sufletul lui Alar şi apoi să te mulţumeşti doar cu câteva mijloace mecanice pentru a-l păzi, mi se pare cel puţin tot atât de ciudat ca şi faptul că există o fiinţă capabilă să comită un astfel de furt. Pare

ilogic. Bănuiesc că înainte să reintrăm în posesia sufletului, s-ar putea să trebuiască să ne confruntăm personal cu aceste fiinţe imorale.

Kirk îl aprobă murmurând şi se întoarse să contemple terenul din faţă. Spock recitase doar ceea ce era evident. Totuşi, se părea că piatra pulverizată, care scrâşnea continuu sub roţile camionetei, şoptea acum ameninţări imperceptibile. Cu fiecare rând de rizuri ale roţii muşând din sol, senzaţia că forme necunoscute îi pândeau, ascunse, era tot mai puternică.

În toată această lume, nu exista nici măcar o urmă de ospitalitate. Avea să fie bucuros când o vor părăsi…

Capitolul X

În cele din urmă, panta se termină, iar munţii dispărură dincolo de orizont. Pietriş şi stâncă lăsară locul unei câmpii, dreaptă şi întinsă ca un deşert, acoperită cu nisip şi piatră fină şi moale. Doar monoliţi de bazalt negru, împrăştiaţi ici-colo, întrerupeau platoul întins, acoperit de roci vulcanice – inimi mumificate ale scuipătorilor de foc demult erodate.

Din fericire, încărcătura noroasă de pe cer reducea mult din căldura zilei, altfel atmosfera ar fi fost de cuptor.

De fapt, o briză răcoroasă începuse să adie, biciuindu-le obrajii cu aer rece.

O bubuitură scurtă şi violentă îi făcu să se oprească. Sord pufni iarăşi şi arătă înainte cu un deget de mărimea osului femurului.

— Acum ce o mai fi?

Toţi priveau în depărtare.

Ceea ce se deplasa spre ei arăta ca o perdea solidă, de un gri închis.

Briza deveni mai răcoroasă şi începu să-i lovească cu o intensitate crescândă. Kirk privi întrebător spre mâniosul lor şofer.

— Em, drăcovenia asta pe şenile are şi acoperiş?

— Nu ştiu, replică micul străin, speriat.

Începu să vâneze comenzile nefolosite.

— Cred că da… nu, nu asta… nici asta…

Zidul cenuşiu se mutase mai aproape şi se pregătea să-i atace.

— Dacă există, ar fi bine să-l găseşti cât mai repede, îl avertiză Kirk.

Apoi strigă înainte.

— Sper că atunci când spuneai că-ţi place varietatea, te gândeai la o definiţie mai largă a cuvântului, Sord.

Imensa reptilă nu răspunse. Se uita la zidul care se apropia.

Puhoiul ajunse la ei câteva clipe mai târziu, o ploaie care părea de o intensitate solidă. Kirk mai întâlnise o asemenea ploaie odată, pe o lume înşelătoare din sistemul Taurean. El şi Spock fuseseră şi acolo captivi.

Em-three-green descoperi, în cele din urmă, maneta cu pricina şi trase prelata transparentă deasupra, chiar cu câteva clipe înainte de a fi luaţi de apă.

Lara îşi storcea apa din păr şi zâmbea fericită sub ploaia care cădea în valuri.

— Vreme adevărată.

— … Şi jumătate, încuviinţă Kirk, privind afară.

Înainte să poată termina gândul, ploaia se opri – la fel de brusc ca o înjurătură – pentru a fi înlocuită de arşiţa soarelui.

Norii începură să se formeze imediat, dar sub atacul infernului pornit pe neaşteptate, lacuri întinse, superficiale, dispărură din faţa ochilor lor aproape instantaneu. Doar că nu fierbea nisipul.

Acolo unde, cu câteva secunde mai devreme, se aflase un zid solid de apă, peisajul tremura acum şi se unduia, datorită căldurii agonizante. Valuri distrugătoare adăugaseră povârnişuri şi dealuri deşertului pe care nu exista nimic. Distrugerile fură dintr-o dată multiplicate de un cutermur ce scutură violent camioneta.

— Vom muri aici! ţipă Em-three-green în timp ce strângea prelata. Fiecare tentaculă a lui ţinea strâns o comandă, sau o latură a camionetei.

— O probabilitate destul de ridicată, comentă Spock, neinspirat.

Lara îl privi cu dezgust.

— Tu nu acţionezi niciodată pe baza altor factori în afara preţioaselor tale statistici, vulcaniene?

— Ba da, dar filosofia nu pare să fie un suport adecvat, pe care să se poată baza cursul acţiunilor de aici, replică el imperturbabil. Nu găsesc sprijin în satisfacerea instinctelor, cum pare să ţi se întâmple ţie.

— Oh, bine, ridică ea din umeri, fiecare cu ale lui.

Discuţia fu întreruptă de un ţipăt ascuţit, venind de deasupra. Un punct slab căpătă conturul unui corp mic, suplu aflat între două aripi – Tehar.

Kirk se întrebă, o clipă, cum supravieţuise omul-pasăre furiei haosului de dinainte, apoi înţelese că probabil se ridicase deasupra lui.

— Văd ceva, mult în depărtare, ţipă în jos spre ei, este… dar ultimele sale cuvinte nu se mai auziră, căci se înclină şi coborî pentru a ateriza în vârful unei ridicături din apropiere.

Em-three-green conduse cu atenţie camioneta spre baza micului deal pe care se aşezase Tehar. Fu uşor pentru ei să urce panta nu foarte abruptă.

Obiectul care atrăsese preocuparea lui Tehar era destul de departe, pentru a fi puţin mai clar decât un contur nedefinit.

Părea un simplu cub, dintr-un material negru. Structura stătea întrutotul izolată, pe fundul unei depresiuni. Relativ la dimensiunile văii, părea enorm, deşi Kirk nu putea fi încă sigur de mărimea sa. Obiectul era totuşi mult prea departe pentru a judeca cu precizie.

De asemnea, observă că era situat exact pe direcţia pe care o indicase Lara.

Tehar fâlfâia, sărind nervos pe nisip, într-o parte şi alta.

— Îl simt, îl simt… Sufletul lui Alar este acolo, jos!

O zguduitură puternică scutură pământul înapoia lor, şi acesta se cutremură în dureri.

Lara se răsuci şi spuse ceva ce se pierdu în ţipetele lui Em-three-green şi fluieratul de locomotivă al lui Sord.

Fără absolut nicio avertizare, o fântână de cenuşă neagră şi fum ţâşni din pământ. Ca un film care se derulează de trei ori mai repede decât normal, crevasele se lărgiră şi se extinseră; apoi un vulcan, format pe jumătate, erupse spre cer. În câteva secunde, se înălţă o sută de metri, continuând să crească cu o viteză incredibilă.

În colţul de sud-vest al conului metalic apăru o ruptură. Un curent, apoi un râu de lavă, roşie-portocalie, începu să curgă peste marginea craterului. Kirk ştia că presiunea de jos trebuie să fi fost enormă pentru a produce o asemenea erupţie, într-un timp atât de scurt.

Nu avură suficientă vreme pentru a realiza cât de precară era situaţia lor actuală. Din fericire, stăteau pe o ridicătură uşoară, mult sub nivelul conului metalic, altfel acel mic grup ar fi fost curăţat înainte ca scurgerea să se stabilizeze.

— Se pare că, pe lumea asta, totul se întâmplă cu o viteză remarcabilă, observă Spock. Ne putem aştepta la o acţiune vulcanică oricând.

— Asta se poate lesne observa, Spock. Problema este, să reuşim să rămânem observatori.

— Vedalanul te-a numit pe tine comandant aici, Kirk, îl admonestă Lara. Tu să găseşti o cale de ieşire.

— Până când nivelul lavei va ajunge la noi, mai sunt câteva minute, comentă cu uşurinţă Spock. O grămadă de timp.

Nu suficient, se părea, pentru Em-three-green. De frica materiei topite, care continua să se apropie de ei, ori datorită aparentei indiferenţe a lui Spock, nimeni nu ştia, micul străin scoase un ţipăt şi se ascunse între roţile camionetei.

Lara îl privi pe Spock ca şi când el ar fi fost personal vinovat de dezastrul care se apropia, apoi se aplecă şi încercă să-l liniştească pe Em. Sord fornăi o dată, se aşeză pe nisip, apoi rămase tăcut.

— Trebuie să subliniez, domnule căpitan, continuă Spock, că vehiculul cu care am fost dotaţi nu poate dezvolta o viteză suficient de mare pentru a nu fi ajunşi de şuvoiul foarte rapid de lavă. (Scrută depărtările.) De asemenea, estimez că scurgerea este prea întinsă pentru a o învălui.

— Nu e întru totul adevărat, Spock. Putem încă să

scăpăm de ea, dacă turăm motorul la maximum. Cunosc tipul acesta. Poate dezvolta suficientă viteză pentru a ne menţine în jurul scurgerii de lavă.

— O treaptă de viteză mai mare ar fi teoretic posibilă, admise Spock. Dar motoarelele trebuie reîncălzite, anumite piese înlocuite, izolaţiile de urgenţă instalate. Readaptarea totală este complexă şi timpul trece.

— Te poţi descurca, Spock?

Ofiţerul unu ezită şi în cele din urmă scutură din cap.

— Ştiu ce trebuie să fac, domnule căpitan, dar nu am aptitudinile necesare pentru a executa o asemenea activitate într-un timp atât de scurt…

— Scuzaţi-mă că vă întrerup.

Se întoarseră amândoi şi se uitară în jos, spre silueta încă termurândă a lui Em-three-green.

— Am ceva aptitudini în ceea ce priveşte dexteritatea. Pot să fac modificările necesare la timp, cred, dacă… — privi către Spock– mă poţi direcţiona la fel de rapid cum pot lucra eu, domnule.

— Totuşi, nu e suficient timp, insistă Spock.

— Poate că putem devia temporar scurgerea de lavă, Spock, sugeră Kirk.

Em-three-green aranja deja sculele de care avea nevoie.

— Tehar, vezi dacă locul este potrivit.

Skorrul scoase un ţipăt, semn că a înţeles, şi se lansă în cerul întunecat de fumul lavei.

— O asemenea diversiune ar fi, în cel mai bun caz, de scurtă durată, domnule căpitan.

— Tu fă-ţi griji cu readaptarea motorului camionetei, Spock şi lasă-mă pe mine să-mi fac griji despre lavă.

Se priviră câteva momente bune, apoi Spock încuviinţă.

— Repede, atunci, strigă el spre Em-three-green.

Kirk observă că nu se deranjează să pună întrebări în legătură cu aptitudinile străinului. Era bine ca Em-three-green să poată face ceea ce pretinsese, şi asta era tot.

În câteva secunde, Spock scoase panoul de protecţie a

motorului. O scurtă privire îi fu suficientă pentru a se lămuri.

— Acesta este echipament de-al Federaţiei, îi spuse lui Em-three-green, care era încărcat cu scule, poţi să…

— Orice montează oricine eu pot să demontez, spuse micul străin cu fermitate. Îţi pierzi timpul.

Spock încuviinţă doar din cap şi începu:

— Terminal M-3 roşu duce la canalul de diode 27 ce interconectează cu CCa-14… ai grijă să nu rupi componenta ascunsă 3R, de fluid static.

Tentaculele lui Em-three-green se mişcau cu o rapiditate fantastică. Spock mări experimental viteza operaţiunilor, dar micul străin reuşi să ţină pasul cu el, rearanjând şi realiniind piesele critice, cât de repede putea dicta Spock.

Spock ar fi vrut să recunoască faptul că acum aveau o şansă de supravieţuire – dar încă nu aveau.

— Căpitane Kirk!

Kirk privi în sus, renunţând să urmărească munca aflată în plină desfăşurare, spre Tehar, care plutea pe deasupra lor.

— Este o vale, ţipă zburătorul, la şaizeci de metri în stânga voastră.

Kirk cercetă în direcţia respectivă şi observă o uşoară ruptură între creasta dintre ei şi vulcanul ce uruia necontenit.

— O văd.

— Dacă poate fi blocată, spuse Tehar, lava va trebui să urce pe vârful crestei pentru a ajunge la voi. Astfel vom economisi ceva timp.

— Destul de mult… aprecie Kirk.

Se întoarse.

— Sord?

— L-am auzit, mormăi muntele organic.

Mişcându-şi picioarele elefantine încet, se ridică de pe nisip şi se îndreptă spre vale.

Kirk şi Lara îl urmau cât de repede puteau. Lara încetini

pasul ca să meargă în acelaşi ritm cu Kirk.

— Ai grijă Em-three-green, îl avertiză Spock, percepând ceea ce părea a fi o mişcare greşită a străinului, care ar fi putut provoca un sfârşit fatal.

O legătură improprie, o amestecare a lichidelor suprarăcite, o atingere greşită a unui aparat sau a unei piese componente şi camioneta putea sări în aer, la un loc cu perechea de ocupanţi.

— Ştiu, ştiu, bombăni încet Em-three-green. Încerc să fiu cât se poate de atent la viteza asta. Te rog, încearcă să nu mă faci să mă enervez.

Spock reveni la şirul dur şi continuu de instrucţiuni, nu înainte de a-i spune că acea rapiditate incredibilă a lui Em, aparent un stil hazardat de a face cele mai delicate operaţiuni, îl făcea să nu-i fie prea uşor nici lui însuşi.

Sord îşi reţinea deja cu greu nerăbdarea, în clipa în care Lara şi un Kirk pufăiând şi oftând din greu, ajunseră la capătul îndepărtat al văii.

În loc să se odihnească, Lara se căţără ca un păianjen pe o rocă ce se ridica perpendicular pe suprafaţa văii. Privi în direcţia vulcanului, apoi în jos, spre ei, şi le făcu semn să se grăbească.

Kirk îşi scoase fazerul. Reglându-l pentru un fascicol concentrat, cu intensitate ridicată, începu să taie felii imense de rocă din stânca opusă celei pe care se căţărase Lara. Înainte ca prima porţiune desprinsă să se spargă la contactul cu solul, Kirk tăia deja o altă bucată.

Sord îşi lipi sternul de blocul de piatră, îşi fixă mâinile, una împrejurul acestuia şi cealaltă dedesubti şi împinse cu toată puterea. În tot acest timp, Kirk tăie alt bloc din peretele văii. Reptila imensă o puse pe cea dinainte în locul stabilit.

Munciră fără să-şi precupeţească eforturile, acompaniaţi de îndemnurile Larei, care continua să-i zorească.

Gura văii fu, în cele din urmă, închisă, mai repede decât ar fi crezut Kirk că este posibil. Nu apreciase nici pe

departe incredibila forţă şi rezistenţă a lui Sord.

Încă mai aveau timp, aşa că se ocupă de tăierea unor fragmente mai mici. Sord le folosi pentru a astupa nişte găuri în blocurile principale.

Se opriră doar la avertismentul Larei.

— Iată că vine! Ieşiţi! strigă din vârful stâncii.

Kirk se întoarse şi fugi. Auzea şuieratul apropiat al lavei care lua contact cu nisipul. Privi înapoi şi căzu.

O clipă mai târziu, solul se pierdu sub el. Sord îl ridicase şi îl ducea cu uşurinţă pe braţe. Înapoia lor, şuieratul se intensifică, devenind un vuiet furios, încordat, ameninţător. Sord ajunse la capătul văii şi se simţi destul de departe de pericol pentru a-şi îngădui o clipă de răgaz, cât să privescă în urmă.

Şuvoaie de rocă topită se strecurau printre îmbinările neetanşe. Roca cea mai ridicată tremură un pic, datorită impactului, dar nu căzu.

Lara se opri alături de ei, respirând greu din cauza alergăturii. Privi prima dată către Kirk şi apoi către barajul improvizat.

— Funcţionează foarte bine. Pentru o clipă, am crezut că nu o să ţină. Scurgerea se împrăştie totuşi în părţile laterale acum. Lava din îmbinări se răceşte repede, cimentând toată treaba.

— Cât timp mai avem până va ajunge în vârful muntelui? întrebă Kirk.

— Destul de puţin, dar nu contează. Am găsit calea de scăpare.

— Ar fi bine să fie una directă.

Arătă în direcţia barajului. Scânteile dansau deja deasupra lui. Câştigaseră doar câteva minute cel mult, până când lava ajungea la marginea barajului, de unde avea să curgă din nou spre ei.

Un scrâşnet puternic se auzi în spatele lor. Se întoarseră la timp pentru a vedea cum imensa camionetă derapează în forţă pe nisip, înainte ca Em-three-green să reuşească să

o oprească.

— Sistemul de conducere a fost reprogramat, anunţă Spock. Experimental. Repede, domnule căpitan. Nu ştiu cât va rezista motorul.

Tehar coborî mai jos, descriind o spirală deasupra lor. Kirk sări în camionetă, iar Lara îl urmă imediat. O rugăminte rostită pe o voce baritonală se auzi.

— Căpitane, mi-e teamă că, deşi faţă de multe alte lucruri sunt aproape invulnerabil, nu sunt imun la efectele rocii topite. Va trebui să merg în urma voastră pentru un timp.

— Urcă în camionetă, Sord. O să reuşim, spuse Kirk.

El şi Lara se mutară în partea din faţă. Spock li se alătură, lăsându-l doar pe Em-three-green în partea din spate, la comenzile vehiculului.

Mişcându-se cât putea de repede, dar cu infinită grijă, marea reptilă se chinui să urce în partea din spate a camionetei. Chiar şi aşa, aproape că o răsturnă.

— Ai grijă, tu, monstruos agregat cu dungi, ţipă Em-three-green, de frică, nu din îndrăzneală.

— Mişcă maşina asta, mâncător de insecte, răspunse Sord, dispreţuitor.

— 21 de grade est, ordonă Lara. Apoi putem să facem un ocol şi să ne întoarcem spre cub. Nu cred…

O explozie titanică scutură pământul, aruncându-i pe toţi pe fundul camionetei. Kirk privi în urmă şi fu îngrozit să vadă că un al doilea con se alăturase primului, aruncând lavă într-o cantitate egală cu a vecinului său. Scurgerea se dublase brusc.

Până mâine, acţiunea neaşteptată a vântului, ploii şi cutremurelor vor fi ştres probabil toate semnele întregii erupţii, se gândi. Din păcate, ei nu aveau timp să aştepte prin preajmă pentru a asista la viitoarele fenomene naturale.

Noua erupţie trimise un duş de scântei strălucitoare peste ei. Motorul vâjâi, tuşi, bâzâi, dar refuză să meargă.

— Ceva nu e în regulă! ţipă Em-three-green, aproape pierzându-şi vocea din cauza panicii.

Înapoia lor, un val roşu-portocaiiu, de la cel de-al doilea con, trecu de marginea de sus a văii şi porni de-a lungul culmii dealului.

Fluxul de material proaspăt adăugat era prea mult pentru barajul construit în grabă. Nu rezistă. Un curent de lavă, acoperit cu o crustă neagră, îl depăşi şi porni în direcţia lor.

— Repede, repede! strigă Tehar. De ce v-aţi oprit? Ce nu e în regulă?

— Nu ştiu.

Em-three-green studiase, practic, cadran cu cadran şi încercase două duzini de butoane.

— Ceva a făcut ca diferenţialul din faţă să se blocheze. Trebuie să fie…

Spock sărise deja din camionetă şi se băgase sub ea, cu uneltele în mână. Kirk se aplecă în afară. Ofiţerul unu nu se vedea.

— Spock?

— Un moment, domnule căpitan.

Urmă o pauză înnebunitoare, după care, în sfârşit, veni şi mult aşteptatul răspuns:

— Am găsit. Nisipul intrase în mecanism printr-o supapă de ungere ruptă. O curăţ şi o bandajez, dar o să cedeze iar.

— Las-o baltă Spock, motorul va fi ars până atunci.

Privi spre vale. Ca să îi ajungă, lavei îi trebuiau trei, poate chiar două minute.

— Pentru binele vulcanienilor, întoarce-te la bord.

— O secundă, domnule căpitan. Gata, terminat.

Spock apăru cu faţa şi mâinile pline de un soi de unsoare de culoare albăstruie. În aceeaşi clipă, primul vulcan scuipă o cantitate de flegmă plutonică. O furtună de scântei şi globuri mici de lavă se abătu asupra lor.

Kirk încercă să se acopere, lucru pe care-l făcură şi ceilalţi. Bombardamentul trecu rapid. Privi iar în afară.

— Spock!… Spock!
Ofiţerul unu zăcea întins pe pământ, nemişcat, ca o păpuşă ruptă.
Kirk nu stătu pe gânduri. Puse amândouă mâinile pe marginea camionetei şi sări, aterizând pe nisip. Îl întoarse pe Spock pe spate.
— Plecaţi, murmură el cu durere în glas… Plecaţi.
— Nu fără tine, obiectă Kirk.
— Domnule căpitan, eu…
Kirk îşi băgă un braţ pe sub umărul lui Spock şi îl ridică în picioare. Uriaşa reptilă vru să-l ajute.
— Nu Sord, rămâi în camionetă, îl sfătui Kirk. Îţi va lua prea mult timp să urci iar.
Căpitanul se târî spre scară.
— Spuneţi-i domnului căpitan, bombănea Spock… să-i ducă pe ceilalţi de aici.
— Plecăm toţi de aici, şopti Kirk.
Altă explozie trimise foc asupra lor. Mirosul de sulf crease iritări nazale. De data acesta nimeni nu fu lovit, cu excepţia lui Sord care îşi şterse din câteva gesturi, parcă plictisit, particulele încinse de pe piele.
Em-three-green gesticula isteric, arătând spre râul de foc şi ţipând. Până şi capacitatea de stăpânire a Larei părea să dea semne de epuizare. Sord privi scurgerea, apoi se aplecă uşor în afară. Camioneta scârţâi, iar axele gemură. Roţile din faţă se ridicară de pe nisip. Em-three-green era prea îngrozit ca să mai ţipe.
O mână masivă îl apucă pe Spock în jurul pieptului şi îl trase în camionetă.
— Porneşte! ţipă Kirk, agăţându-se de scară.
Frica micşoră timpul de reacţie al lui Em-three-green. Un zumzet puternic acoperi zgomotul lavei care se apropia când motorul camionetei reuşi să extragă, neîngrădit, energie din convertorul deconectat.
Plecară ca din puşcă. Partea din faţă a camionetei se ridică în aer datorită forţei de inerţie. Em-three-green

potrivi comenzile şi toate cele patru roţi loviră nisipul, iar camioneta zbură în josul pantei, cu câteva secunde înainte ca un val roşu să acopere locul în care stătuseră.

Kirk se simţi împins înapoi. Strânse braţele şi picioarele în jurul scării şi se rugă ca metalul să reziste cel puţin cât vor rezista muşchii lui.

Lava se apropia furioasă, căutându-i cu gheare portocalii.

Motorul huruia infernal, roţile şi axele se învârteau la o turaţie pentru care nu erau proiectate, iar vehicolul alerga nebuneşte, fugind de creasta arzândă din urma sa.

Din componentele epuizate începură să sară scântei.

Tehar privi cum camioneta ajunge în dreptul fisurii pe care o indicase Lara. Zbură prin ea, angajându-se într-o altă pantă şi coborî într-o vale vântoasă, cu pereţi înguşti de piatră.

Ajunşi aici, coborâră şi restul pantei, apoi porniră spre sud. Râul de lavă avea să cuprindă valea peste care tocmai trecuseră şi apoi să o ia spre stânga lor.

Un zgomot violent, venind dinspre motor, puse capăt acestui gând plăcut. Em-three-green opri imediat, cu o viteză incredibilă, totuşi nu destul de rapid pentru a reduce ploaia de scântei care acum sărea din îngrijorător de multe părţi ale vehicolului.

— Jos, jos, jos, toată lumea jos! ţipă micul străin, chiar în timp ce fugea spre scară. Mecanismele fură pe dată cuprinse de flăcări.

Părăsiră în grabă camioneta fumegândă, Sord cărându-l pe încă ameţitul Spock. Imediat ce se adăpostiră după nişte dune de nisip, Kirk se întoarse şi putu să observe o linie subţire, de un roşu portocaliu, curgând spre sud. Îşi reorientă atenţia asupra camionetei.

Explozia aşteptată nu se materializă.

Em-three-green oprise la timp motorul, înainte ca acesta să atingă punctul de supraîncărcare şi să zboare în bucăţele. Dacă reuşise să menţină camioneta mobilă, asta rămânea de văzut.

Tehar ateriză uşor lângă el. Skorrul respira anevoios.

— Aş vrea să ştiu ce a pus vedalanul în camioneta aia, căpitane. Nu am putut zbura îndeajuns de repede ca să mă ţin de voi.

— Era un motor standard şi un sistem de conducere de-al Federaţiei, îi spuse Kirk. Creditul pentru câştigul anormal de viteză le revine domnului Spock şi lui Em-three-green.

Privi spre ofiţerul său unu, care reuşea acum să stea în picioare, nesprijinit. Spock nu spuse nimic, în timp ce Em părea jenat şi încerca să se ascundă, capetele tentaculelor sale trecând printr-o schimbare rapidă de culori.

— Aproape, spuse Lara în tăcerea stângace, privind spre râul îndepărtat de lavă.

— Mult prea aproape, încuviinţă Spock, frecându-şi ceafa. Prefer precipitaţii mai puţin substanţiale. Şi, deşi trebuie să apreciez acţiunile dumneavoastră spre binele meu, domnule căpitan, sunt dator să vă reamintesc că prima dumneavoastră datorie trebuie să rămână faţă de grup şi de misiune.

— Foarte exact, Spock. Am simţit-o cu vârf şi îndesat încercând să menţin expediţia noastră intactă. Să nu te gândeşti că ceva la fel de primitiv ca emoţia mi-a influenţat decizia.

Făcu o mişcare spre piept.

— Îmi fac cruce pe inimă şi sper să mor…

— Intenţia de umor, începu Spock să-i reproşeze, nu scuză faptul că aţi riscat succesul misiunii pentru…

— … a salva cel mai bun ofiţer unu din Flota Stelară, i-o tăie Kirk.

O palmă masivă lovi nisipul dintre ei.

— Voi doi aveţi de gând să vă certaţi unul pentru meritele celuilalt până când unul dintre voi se hotărăşte să renunţe, sau ne continuăm treaba?

Kirk zâmbi şi se întoarse spre reptila iritată.

— Noi…

O rafală de aer rece îi lovi, lăsându-l perplex pe Kirk. Toţi

priviră înapoi în direcţia vulcanilor. Niciun pisc nu putea fi văzut.

Amândouă stăteau ascunse undeva, dincolo de norii cumulus-nimbus care acopereau o distanţă incredibil de mare, care apăruseră din nimic.

Sub bancul de nori negri părea că se stârnise ploaia.

— Nu, nu plouă, murmură Kirk pentru sine.

În schimb, furtuna genera o ninsoare de o ferocitate considerabilă. Un şuierat violent se auzea dinspre pământul de sub nori – zăpada lovea lava. Căpitanul scutură din cap şi se minună. O lume într-adevăr nebună! Şi încă „nebună”, era un adjectiv mediu pentru această planetă de-a dreptul paranoică.

Dunele, cel puţin, aveau să le asigure o uşoară protecţie.

— Tocmai voiam să întreb, spuse Lara ridicându-şi mâinile, ce mai urmează. Vremea din această regiune nu se hotărăşte niciodată. Un trup ostenit nu are nicio şansă să găsească un loc unde să se poată odihni.

— Nu avem timp să căutăm confort, îi spuse Kirk. Aşa cum spune Sord, trebuie să ne continuăm treaba.

Lui Em-three-green îi terbuiră exact cinci minute să constate că vehicolul nu poate merge nicăieri fără mai multe reparaţii majore, pentru care nu aveau nici timp, nici aptitudini, nici piese. Kirk simţi că ar putea rezolva cu primele două, dar problema înlocuirii componentelor îl înfrânse.

— Complet arsă, anunţă cu durere micul mecanic, strâmbând din nas, datorită mirosului izbitor care se ridica din interiorul motorului.

Kirk oftă.

— Asta înseamnă că de aici încolo vom căra în spate cele de trebuinţă.

Nimeni nu obiectă, nici nu propuse vreo alternativă. Kirk şi Spock se duseră la partea din spate a camionetei, deschiseră încuietorile şi începură să împartă proviziile.

Capitolul XI

Kirk privi înşelătorul cerc al soarelui. Vântul îşi schimbă încă o dată direcţia, fapt ce se întâmplase de patru, poate de cinci ori, de când începuseră căutarea.

Avusese dreptate în ceea ce privea înşelătoriile acestei lumi – şi asta includea şi distanţa. Părea că sunt de o veşnicie pe drum, fără însă să se apropie de obiectivul lor.

Mulţumită ninsorii intermitente şi ploii reci ca gheaţa, multe zone nisipoase dobândiseră o pojghiţă de gheaţă. Deplasarea pe un asemenea teren era aproape imposibilă.

Nu ar fi reuşit să facă faţă deloc, dacă Sord nu s-ar fi oferit voluntar pentru o soluţie radicală. Ca urmare, marea reptilă preluă întreaga încărcătură a echipamentului lor. Acest fapt nu-i încetini deplasarea.

În cele din urmă, ultima ninsoare încetă, dar vântul rece continua să sufle.

— Nu înţeleg, bombăni Kirk, ar fi trebuit să ajungem de mult.

— Poate, domnule căpitan, replică Spock, sistemele de apărare care înconjoară sufletul, includ şi proiectori de imagini. Ceea ce am văzut de departe, s-ar putea să fi fost o falsă construcţie.

— Cum îţi explici, atunci, siguranţa Larei asupra direcţiei, şi insistenţele lui Tehar, care afirmă că l-a simţit?

— S-ar putea, totuşi, să fie doar o problemă de distanţă.

Părea gânditor.

— Faptul că niciuna din precedentele trei expediţii nu au avut reprezentanţi al poporului Larei, sau al skorrilor, ar putea explica eşecul lor. E posibil să fi rătăcit la nesfârşit, în această sălbăticie malignă, vânând doar proiecţii.

Kirk se opri, îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă în sus,

în aerul rece.

— Tehar, vezi ceva?

Se auzi un răspuns slab:

— Aşteaptă…

Tehar se ridică mai sus şi privi în depărtare. Era acolo, aşa cum ştiuse că avea să fie – un monolit negru, gigantic. Ştia că sufletul lui Alar se găsea în interiorul acelui paralelipiped ameninţător. Erau pe drumul pe care umanoidul Lara îl indicase. Trebuia să le spună şi celorlalţi.

— Da! spuse, plonjând spre sol, şi oprindu-se în ultima clipă. Înainte, căpitane, el…

Urmă o zguduitură, iar el se ridică instinctiv în aer. Kirk şi Spock, care nu aveau nici pe departe această aptitudine, căzură. Lara reuşi, cumva, să-şi păstreze echilibrul. Sord nu fu afectat, bineînţeles.

— Încă un cutremur! exclamă Lara.

Gheaţa din jurul lor începu să se crape.

Se auzi un ţipăt. Toate privirile se întoarseră spre Em-three-green. El rămăsese puţin în urmă. O culme vastă de gheaţă se ridicase de sub el, spartă, răsucită, deschizând crevase în gheaţă şi în pământul de dedesubt.

Folosind fiecare tentaculă, Em-three-green încerca să se menţină la suprafaţă. Dar bucata imensă de gheaţă se topea rapid, iar tentaculele fine nu găsiseră niciun punct de sprijin pe suprafaţa lucioasă. Se văzu alunecând spre abis.

Totul se petrecu rapid. Spock făcu câţiva paşi mari şi se aruncă cu capul înainte pe gheaţă, în apropierea bucăţii care se topea. Alunecă până la marginea crevasei, se întinse şi îl apucă pe Em-three-green de ceafă, chiar înainte să cadă. Kirk reuşi să ajungă la timp, pentru a apuca gleznele lui Spock, prevenind astfel prăbuşirea acestuia odată cu Em-three-green.

Cu un bubuit înspăimântător, enorma masă îngheţată se sparse, lovind fundul abisului. Kirk se strâmbă din cauza efortului de a-l ţine atât pe Spock cât şi pe Em-three-green. Încercă să sape cu degetele de la picioarele în nisipul

îngheţat, dar constată cu groază că alunecă uşor, uşor înainte. Un colac de frânghie zbură pe deasupra capului său. Se întinse şi înfăşură frânghia peste picioarele lui Spock. Imediat coarda se întinse.

Se târî până la buza crevasei şi privi în jos, peste ofiţerul unu, spre Em-three-green care încă atârna în priza lui Spock, legănându-se uşor şi gemând. Pleoapele lui erau strâns lipite.

Sord trase cu grijă de funie, îndepărtându-l pe Spock din faţa pericolului. Tehar preluase greutatea lui Em-three-green.

Făcură o pauză lungă, nu pentru că erau deosebit de obosiţi, ci pentru că Em-three-green era prea înspăimântat pentru a se mişca. Spock îi administră medicamentul pe care îl găsise în provizii, dar şi acesta avea nevoie de timp pentru a-şi face efectul. Putea să nu aibă niciun fel de efect. Pentru că, atunci când tremuratul violent al lui Em se linişti destul ca el să poată vorbi, deveni clar că mecanicul lor era acum dincolo chiar de teroare. Aceasta se reflecta în vocea obosită şi în atitudinea care stârnea milă.

— Nu pot să merg mai departe, abia reuşi să şoptească.

Kirk îşi reprimă replica instinctivă. Nu mai văzuse o fiinţă atât de îngrozită. Em-three-green fusese speriat şi nesigur pe asteroidul vedalan, dar aici, într-adevăr, trecuse prin prea multe, mult mai multe peripeţii decât i-a fost dat să îndure, în ultima sută de ani, oricărui alt membru al rasei sale.

Faptul că era încă în viaţă, în loc să fie mort din cauza multiplelor şocuri, era o dovadă destul de bună că aveau de a face cu un specimen remarcabil al rasei sale. Kirk îl privi pe Em-three-green într-o lumină nouă.

Sord şedea invincibil, un munte de oţel plictisit, ignorând vântul muşcător. Lara rămăsese rezemată de un bloc de gheaţă, încrezătoare, atletică, sigură pe forţele sale, faţa ei luminoasă fiind umbrită doar de câte o privire îngrijorată aruncată spre Em-three-green.

Spock era la fel de calm ca întotdeauna, pregătit pentru orice, iar Tehar, liber ca vântul, plutea răbdător deasupra. Îşi scutură iar capul. Kirk nu avusese nici cea mai mică îndoială că cea mai delicată fiinţă dintre toate rasele prezente, era biata grămăjoară de tentacule tremurânde, copleşită de suferinţă şi autocompătimire.

— Nici nu-mi mai e frică, murmură subiectul atenţiei lui Kirk. Sunt doar foarte, foarte obosit. Atât de obosit…

— Haide Em, îl imploră Lara cu o gentileţe surprinzătoare. Ştim unde este şi l-am văzut. E doar puţin mai departe.

— Nu! ţipă Em-three-green cu o forţă neobişnuită, sunt terminat, îţi spun eu! Mi-a ajuns. Lasă ca murvlgeed skorrii să-şi continue războiul gurulmeed sacru al lor! Lasă să explodeze Galaxia odată, ce-mi pasă mie? Eu sunt… — ultimul cuvânt se auzi slab, foarte slab – obosit.

Kirk încercă să explice cu diplomaţie situaţia în care se aflau, dar nu reuşi.

— Îmi pare rău Em-three-green, dar încă avem nevoie de tine.

Privi în sus semnificativ,

— Sord…

Lui Em-three-green îi rămăsese destulă putere să protesteze, în timp ce dispărea în laba imensă.

Sord îl aşeză cu grijă pe spatele său, deja supraîncărcat.

— Dă-mi drumul, halucinaţie interminabilă!

— Gura şi ţine-te bine, bombăni Sord privind înapoi, peste umăr.

Capul său era mai mare decât întregul corp al lui Em-three-green.

— Încropeşte un culcuş sub bucata aia de material de protecţie, printre cutiile acelea. Poţi să te aperi de frig şi de ploaie.

Porni în josul pantei cu pas sigur.

— Şi stai liniştit! Dacă te fâţâi s-ar putea să uit de unde provine mişcarea şi să mă scarpin!

— Voi cerceta înainte, sugeră Tehar, ridicându-se.
Kirk încuviinţă absent, trecând, împreună cu Spock şi Lara în urma lui Sord. De deasupra lor, de sub marginea unui material de protecţie, o voce subţire bombăni cu un amestec egal de durere şi patos în glas:
— Într-o zi, pe tine creatură grotescă, o să te tai în bucăţi.
Sord nu se învrednici să răspundă.
Vântul dispăru şi norii fugiră. Soarele străluci din nou şi topi gheaţa de sub picioarele lor – destul de rapid, din fericire, pentru a preveni formarea a prea mult nămol. De îndată ce pământul se uscă, ei continuară deplasarea.
Intrară într-o regiune de dealuri joase, nisipoase, întâlnind pentru prima dată un soi de vegetaţie locală: tufişuri răzleţe şi cele mai jalnice ierburi pe care Kirk le văzuse vreodată.
Cu greu puteau plantele supravieţui aici, se gândi el. Chiar şi tufişurile creşteau paralel cu pământul, în loc să se ridice spre imprevizibilul cer.
— Aşteptaţi, se auzi o avertizare.
Kirk se deplasă alături de Sord.
— Ce este?
— Linişte, ceru acesta.
Kirk privi în direcţia în care privea Sord, spre un şir de tufişuri. Pentru o clipă, crezu că vede ceea ce o oprise pe reptilă, ceva întunecat şi vag sinistru, mişcându-se printre crengi.
— Ce să fie?
— Şi tu o spionezi, deci?
— Cred că am văzut ceva mişcându-se, deşi s-ar putea să fi fost doar acţiunea vântului. La dracu', pe lumea asta e posibil orice.
— Deci, se presupune să nu există nicio formă de viaţă animală pe această planetă.
Reptilă şi om priviră mai atent, dar nu descoperiră nimic.
— N-aş fi surprins dacă plantele însele sunt învăţate să

scape de intruşi, comentă Kirk.

Sord continuă să privească, şi în cele din urmă mârâi:

— Cred că ai dreptate. Lumea asta chiar te calcă pe nervi.

Imediat ce trecură de culmea următoare, cubul negru se contură chiar în faţa lor. Nimeni nu se bucură. Toţi erau prea obosiţi, atât din punct de vedere emoţional cât şi fizic, fiind mai degrabă resemnaţi decât exaltaţi, căci de-abia acum începea misiunea lor.

Structura părea compactă, monolitică, lipsită de orice cale de acces spre interior.

— Simt sufletul, le spuse Tehar.

Flutură din aripi, aşezâdu-se lângă Kirk.

— Nu e nicio iluzie – e aici!

Bătu aerul şi se ridică.

— Voi da ocol în zbor, voi examina structura şi mă voi întoarce să vă întâmpin. S-ar putea să existe o intrare deasupra.

— Tehar! îl strigă Kirk.

Skorrul se opri.

— Da, căpitane?

— Ai grijă. Şi de tine avem nevoie.

— Voi avea grijă, căpitane, promise Tehar, gânditor.

Se avântă, apoi, ca un şoim spre înălţimi.

— Tehar are dreptate, declară în cele din urmă Spock, dar şi noi trebuie să căutăm, la rândul nostru, la nivelul solului, chiar dacă numai pentru a ne adăposti de următoarea aberaţie meteorologică.

— Excelentă idee, Spock, încuviinţă Kirk, pornind spre cel mai apropiat perete. Ne vedem imediat.

— Un moment, domnule căpitan. Eu…

— Nu, de data asta, Spock, îl întrerupse Kirk, curtenitor. Dacă apare vreun pericol, o să am nevoie de tine prin preajmă, pentru a găsi o cale spre a-i veni de hac.

Spock ar fi vrut să protesteze, în continuare.

— Şi acesta e un ordin, încheie Kirk.

Privi în josul pantei. Înainte să fi făcut zece metri, Lara i se alătură, declarând:

— Voi merge cu tine.

Nu era o întrebare.

— Of, cât timp eu sunt la comandă, tu vei…

— Nu ţine cu mine, Kirk. Aminteşte-ţi, cercetarea face parte din sarcina mea. Prin drepturi, această treabă îmi revine. Ai tras toate foloasele de pe urma simţului meu de orientare. De altfel, aş putea să fac această treabă de una singură, deşi, recunosc, va fi foarte drăguţ să am companie.

Porniră împreună.

Între timp, Spock, încercă să-şi alunge din minte faptul că Kirk era deja la o distanţă mult prea mare pentru a-i putea veni rapid în ajutor, continuând să se apropie de structura despre care avea toate motivele să considere că dispune de sisteme de apărare ostile, pregătite pentru vizitatori neanunţaţi.

— Sord, ce credeai că ai văzut acolo, în tufişuri?

Fruntea masivă se încruntă, ridurile formând adevărate crevase faciale. Posesorul ei vorbi fără să privească în jos.

— Nu ştiu sigur, vulcanianule. O formă…

Sord scutură din cap, ca şi când ar fi vrut să îndepărteze vălul ce părea să-i acopere memoria. Cugetarea profundă nu era una dintre calităţile sale.

— Probabil aveam vedenii, aşa cum afirmase căpitanul.

Spock nu păru satisfăcut.

— Nu ar trebui să existe nicio formă de viaţă terestră pe această lume.

— Mereu spui asta, Spock.

— Da, admise el. Cuvântul cheie este „nu ar trebui”. Vedalanul era dator să ne informeze mai amănunţit.

Porni, cu hotărâre, după Kirk şi Lara.

Em-three-green alunecă din spatele lui Sord şi i se alătură lui Spock, făcând doi paşi la fiecare pas al acestuia.

Sord oftă, sunând ca un străvechi motor cu aburi, şi îi

urmă, la rândul său.

— Poate vedalanul nu ştia nimic despre existenţa acelui ceva, orice ar fi fost, continuă Sord.

— Nu, eu tot consider asta o imposibilitate, mormăi Spock.

— Tu crezi asta, pufni dragonul. Eu, eu nu sunt atât de sigur. Cu cât îmi petrec mai mult timp în această lume haotică, cu atât devin mai puţin convins de omnipotenţa mentorilor noştri străini. Acum, bagă de seamă, continuă el, spun doar că există aspecte ale acesteia despre care ei nu ştiu nimic. Cel puţin astfel îmi explic rostul meu aici, în locul exponenţilor presupusei lor super-ştiinţe. Nu ştiu ce-ţi spui tu însuţi vulcaniene.

Spock privi în sus, spre fălcile uriaşe, dar fu incapabil să citească vreo expresie pe faţa lui Sord. Cât de înşelător putea fi aspectul exterior al reptilei…

Privind-o, acum, dintr-un punct de vedere pur raţional…

Urcară o ultimă dună de nisip. Din vârful ei, Kirk şi Lara priviră fortăreaţa ce strălucea înaintea lor, la doar o sută de metri distanţă. Era înconjurată de un câmp de pietriş negru.

— Aşadar, asta e.

Zâmbi spre ea.

— Iată-ne ajunşi la capătul unei călătorii lungi şi grele, pe care nu doresc deloc să o repet.

— Da, dar nu uita că trebuie totuşi să ne întoarcem, James.

Se apropie de ea, privind-o cu căldură.

— Îţi voi spune ceva adevărat, începu Lara, găsesc că eşti cel mai atrăgător bărbat pe care l-am întâlnit. Dacă am fi… — ezită– împreună, tot restul călătoriei, ar fi mult mai agreabil. Şi dacă ar fi să ni se întâmple ceva, de ce să păstrăm nişte amintiri negre?

— Deja am o groază de amintiri negre, îi spuse el cu delicateţe. Câteodată mă gândesc că sunt chiar prea

multe.

Lara nu încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

Îşi puse o mână pe umărul ei şi o îmbrăţişă.

— Poate altă dată, Lara. Dacă asta îţi spune ceva, îţi mărturisesc că faptul că deocamdată nu putem fi împreună, cred că o să fie una dintre cele mai negre amintiri.

Îşi trase mâna înapoi, deşi ea căută să o reţină.

— Nu acum. Încă avem treabă de rezolvat.

Chipul ei se lumină.

— Cel puţin eşti dispus să tratezi subiectul.

— Pentru acest subiect voi fi întotdeauna dispus.

Enormul, aproape perfectul, cub de metal era chiar mai impresionant când stăteai chiar la baza lui.

Kirk nu putu descoperi nicăieri vreo urmă de îmbinare ascunsă, încuietoare sau intrare secretă, ca şi când structura ar fi fost creată dintr-o singură bucată.

O mărturie uluitoare de inginerie. Ar fi fost dominant într-un oraş. Aici, pe câmpia goală nisipoasă, înconjurat de graniţa de pietriş negru, era uluitor.

Cum nimic nu părea să-i ameninţe, Kirk le făcu celorlalţi semn să se apropie.

Sord, Spock, Em-three-green şi Tehar se alăturară celor doi.

— Nu aceasta este forma celor mai primitive temple ale poporului vostru? îl întrebă Spock pe Skorr.

— Ba da, admise Tehar surprins. Nu am ştiut că aveţi cunoştinţe atât de vaste, domnule Spock.

Privi în sus.

— Nu a existat niciunul atât de măreţ şi frumos ca acesta. Reprezintă o realizare specifică artei skorrilor, construită cu o dărurire nemaiîntâlnită pentru poporul meu.

Arătă spre dreapta.

— Dacă corespunde vechilor scheme, intrarea ar trebui să fie acolo.

Zbură spre unul dintre colţuri, iar ei îl urmară.

Uşa sculptată era tăiată chiar pe colţ, aşa cum precizase Tehar. Motivul complex săpat în uşă însemna probabil ceva pentru omul-pasăre.

— Într-adevăr, este aidoma vechilor temple, anunţă Tehar. Dar inscripţia este deosebită. Nu pot să o înţeleg în totalitate. Cea mai mare parte a ei pare să constituie un fel de avertisment.

— Poţi să o deschizi? întrebă Kirk.

— Nu, mărturisi Tehar. Este o uşă obişnuită, dar nu are încuietoare.

Privirea lui Kirk, urmată curând de ale tuturor celorlalţi, se abătu spre silueta tremurândă a lui Em-three-green, care arăta mult mai bine acum. Evident, odihna şi adăpostul de care se bucurase îi făcuse bine, fără, însă, a-i schimba sentimentele faţă de nebunia aceasta. Voia încă să plece, cu prima ocazie. Dar asta nu-l împiedică să studieze uşa, poate din pură curiozitatea profesională, aceasta fiind aproape singurul lucru capabil să-i distragă atenţia de la frica sa.

— Există totuşi o încuietoare, exclamă el cu fermitate. Recunosc tipul – rar, subtil şi scump.

Kirk se uită foarte atent la uşă, încercă să descopere mecanismul despre care vorbea Em-three-green, dar nu văzu nimic altceva în afara desenelor şi inscripţiilor făcute de o mână străină.

— Te cred pe cuvânt. Trebuie să o fac, admise el. Poţi să o deschizi?

— Nu există încuietoare, ascunzătoare, cifru, poartă sau uşă în galaxie pe care să nu le pot deschide, anunţă spărgătorul.

în timp ce Em-three-green desfăcu micul pachet pe care-l ţinea la spate, Kirk studie desenul intrării, întrebându-se care ar putea fi motivaţia lui.

Dincolo de toată această treabă, exista o rea voinţă fanatică, o nebunie care căuta moartea a milioane de fiinţe inocente.

Întrebarea cheie era, acum, câtă încredere aveau aceşti extremişti în ascunzătoarea lor? Prezenţa ei suficientă, sau existau forme mai puţin pasive care aşteptau intrarea lor?

Din pachet apăru o centură de plastic negru, flexibil, echipată cu o multitudine de compartimente micuţe.

Em-three-green o aşeză cu grijă pe pământ, scoţând un set de instrumente strălucitoare, extraordinar de fin meşteşugite manual, care nu ar fi fost nelalocul lor într-o sală de chirurgie.

Privirea spărgătorului studie o serie de depresiuni ce conturau un model de forma unui diamant, care se găsea aproximativ la mijlocul uşii.

Kirk nu le-ar fi recunoscut niciodată ca fiind desprinse de desenele mai apropiate sau, ca reprezentând o încuietoare.

Em-three-green alese un număr de instrumente, cu o siguranţă pe care Kirk o găsi remarabilă. Înarmându-se astfel, înaintă spre uşă şi începu să lucreze, ascunzând cu corpul său cea mai mare parte a acţiunilor.

Kirk spera doar ca îndemânarea străinului să fie pe măsura încrederii sale.

Ceva păru că se mişcă deasupra lor. Privi în sus, atent, dar nu văzu nimic.

Uşor, James, ai grijă, altfel imaginaţia ta îţi va veni de hac.

Îşi mută atenţia asupra lui Em-three-green.

Brusc, un clic se auzi de undeva din interiorul uşii. Acesta declanşă un uruit continuu.

Reacţia lui Em-three-green era orice, numai bucurie nu. Tentaculele sale porniră să se mişte mai rapid ca niciodată. Părea că lucrează de două ori mai mult şi părea speriat – ceea ce putea să nu însemne nimic, de vreme ce aceasta era starea lui mentală normală. Totuşi…

— S-a întâmplat ceva? Poţi s-o deschizi? îl întrebă Kirk.

— Asta fac, asta fac, bombăni spărgătorul, nervos.

— Minunat, îl complimentă Lara.

— Nu, nu înţelegeţi, îi spuse el. Această încuietoare este

codificată relativ la o serie de pulsaţii neregulate, programate pentru un anumit interval de timp. Dacă nu descopăr combinaţia pentru a elimina impulsurile în acel interval de timp, explodează.

Lara păru descumpănită.

— Contează dacă forţăm uşa curat sau altfel?

Îngrijorată, făcu câţiva paşi înapoi şi i se adresă lui Kirk.

— De ce nu o aruncăm în aer?

Răspunsul veni din partea lui Em-three-green, lucru care-i făcu plăcere lui Kirk, pentru că el nu avea unul.

— O asemenea explozie ar produce topirea materialului uşii şi a oricărui gen de încăpere de dincolo de ea, blocând astfel intrarea oricăror vizitatori neautorizaţi. Uneori defintiv.

— Spock, care e părerea ta? întrebă Kirk.

Spock îl ignoră. Căpitanul observă că ofiţerul unu privea în sus.

— Spock?

Ofiţerul de ştiinţă scoase un sunet de avertizare chiar dacă Kirk îşi ridicase deja privirea spre vârful cubului.

Simţi un fâlfâit de aripi.

Kirk se aruncă la pământ, evitând atacul uneia dintre santinelele cubului, apărută pe neaşteptate, care se năpustise asupra lui. Deşi forţa impactului fusese mult evitată, ghearele atacatorului aproape că-i pătrunseseră în spate. În tăcerea nenaturală ce urmă, grotescul zburător se retrase şi se lansă într-un alt atac.

Erau, de fapt, doi monştri, ameninţători, nu deosebit de rapizi, dar părând deosebit de puternici.

Kirk se rostogoli şi se lipi cu spatele de paralelipiped, căutându-şi fazerul. Cu coada unui ochi, văzu că Lara scosese un pistolul de construcţie arhaică. Îngenunchease chiar lângă intrare şi se pregătea să tragă. Em-three-green nu putea fi văzut, dar gemetele lui îngrozite puteau fi auzite dinapoia lui Sord. Marea reptilă îşi schimbase poziţia, blocând intrarea cu trupul-său.

— Continuă să lucrezi, mormăi el spre Em-three-green. Te acopăr eu.

Acesta era prea ocupat pentru a-i putea oferi un răspuns, în orice caz, nu avea niciun gând să se certe cu Sord. Marele carnivor ar fi putut supravieţui ameninţătoarei explozii, în timp ce Em-three-green ar fi fost redus la mici particule de păr, împrăştiate prin aer.

Un ţipăt ascuţit se auzi chiar deasupra. Tehar se aruncă asupra santinelelor, rupându-le formaţia şi întrerupându-le atacul. Dacă unul dintre cei doi întunecaţi gardieni l-ar fi prins în gheare, se gândi Kirk, lupta s-ar fi terminat instantaneu. Dar Tehar era clar mult mai rapid. Şi părea să aibă o capacitate incredibilă de a se eschiva în ultima secundă, înainte ca vreo aripă sau vreo gheară să-l poată lovi. Ca şi când ar fi ştiut dinainte ce avea de gând să facă atacatorul său.

Skorr atrăsese atenţia uneia dintre santinele. Cealaltă, cea care tocmai îl scăpase pe Kirk, ataca din nou. Căpitanul trase. O a doua undă trecu simultan peste umărul său stâng. Spock trăgea, la rândul său.

Ambele fascicole îşi atinseră ţinta şi se reflectară pe gâtul lustruit al grotescului zburător.

Acesta nici nu încetini, nici nu se feri. O serie rapidă de detunături se auziră dinspre intrarea la care încă mai lucra Em-three-green. Lara trăgea cu pistolul său de gangster.

Proiectilele explozive se dovediră mult eficace decât fazerele, căci monstrul fu distras de zgomot.

Acesta porni în picaj spre vânătoreasa expusă.

Kirk se forţă să menţină un curent continuu de energie asupra santinelei, care continua să suporte undele ambelor fazere. Lara se lăsă pe genunchi şi încercă să-l nimerească undeva în dreptul burţii.

Nu puteau spune dacă focul concentrat al fazerelor, gloanţele pistolului Larei, sau amândouă cauzară brusca distrugere a creaturii. Explozia nu fu deosebit de impresionantă, dar multitudinea rămăşiţelor, precum şi

mărimea zonei pe care se împrăştiaseră, atraseră în mod clar interesul. De asemenea compoziţia acelor rămăşiţe.

Kirk lovi un fragment, iar acesta se rostogoli cu un clinchet ascuţit pe pietriş.

— Mecanice, observă cu interes Spock. Sord într-adevăr văzuse ceva. Dumneavoastră de asemenea, domnule căpitan.

Părea satisfăcut.

— Vedalanul avea dreptate. Nu există creaturi vii aici, numai protectori mecanici.

Un ţipăt de deasupra le reaminti că lupta nu se terminase. Tehar prinsese de spate cealaltă santinelă. Incapabil să dea o lovitură decisivă fiinţei din spatele său, creatura mecanică dădea din picioare şi aripi. De asemeni, nici Tehar nu putea să-l facă inofensiv pe zburătorul blindat.

Acesta scăpă. Apoi, parcă orientat de către o autoritate exterioară, se răzgândi brusc. Bătând din aripi, se avântă spre uşă. Sord încercă să se lipească şi mai tare de ea.

— Grăbeşte-te micuţule, bombăni el.

Din nou Em-three-green nu avu timp să răspundă.

Kirk şi Spock îşi ridicară fazerele pentru a trage asupra celui de-al doilea zburător mecanic, dar ezitară, căci Tehar pornise deja în urmărirea lui.

— Nu trageţi! ţipă skorr-ul.

Mişcându-se incredibil de rapid, Tehar lovi monstrul în cap. Se auzi un zăngănit slab. Ori lovitura se dovedise decisivă, ori creatura hotărî că nu va fi în stare să treacă peste Sord, căci aproape imediat întinse nişte aripi imense şi se ridică spre înaltul cerului. Tehar se apropie încă o dată alături de el, ajungându-l în dreptul muchiei de sus a cubului.

Distinct, se auzi zgomotul unei explozii. Aşteptară mult timp. Tehar nu mai apăru.

— Nu se poate spune ce s-a întâmplat acolo, murmură Kirk. Nu poţi fi nici măcar sigur că zburătorul mecanic a

explodat.

Întinse o mână spre peretele lustruit.

— S-ar putea ca Tehar să fie rănit, incapabil să zboare. Din păcate, nu putem ajunge pe acoperiş din afară. Poate există vreun drum dinspre interior. Putem, al dracului de bine, să căutăm…

Un ţipăt de triumf, veni din dreapta sa, urmat de un râs piţigăiat. Sord se retrase. Urmă un scrâşnet de piatră pe metal, apoi uşa se răsuci, deschizându-se, mişcându-se lent pe nişte roţi nevăzute. Se îngrămădiră în jurul intrării.

O ploaie rece ca gheaţa începu să cadă dintr-un cer care fusese senin şi cald cu câteva minute mai devreme. Chiar şi aşa, tunelul ce pornea chiar din spatele uşii era oricum, numai ospitalier nu – întunecat ca o mină şi la fel de gol.

Kirk privi în jur, studiind chipurile celorlalţi.

— Ne putem odihni puţin, dacă vreţi.

— Nu, obiectă ferm Lara. Dacă o să mă aşez să mă odihnesc, nu cred că voi mai fi în stare să mă ridic din nou.

— Hai să terminăm, odată, pufni Sord. Să-i acordăm acestei capcane şansa de se închide în jurul nostru. Zâmbi, dezvelind un şir de dinţi cariaţi.

— Şi eu prefer să continuăm, domnule căpitan, admise Spock. S-ar putea să mai existe gărzi mecanice. Avem încă atuurile surprizei, cred. Cu cât ne mişcăm mai repede, cu atât mai dezavantajat va fi orice inamic. Va fi forţat să improvizeze, ceea ce nu poate fi decât în avantajul nostru.

— Foarte bine. Aceasta este şi dorinţa mea, dar, să nu uităm că suntem o expediţie democratică, spuse Kirk, zâmbind la rândul lui.

Se întoarse şi intră primul în interiorul cubului.

Tunelul continuă să rămână cufundat în beznă, Spock şi Kirk trebuind să folosească centurile luminoase din dotarea Flotei Stelare. Din fericire, nu au fost provocaţi de niciun fel rude ale monştrilor metalici.

După câtva timp, ajunseră într-un loc unde tunelul se deschidea într-un spaţiu larg.

Spock îşi plimbă fasciolul luminos asupra fiecăruia dintre pereţi, pe rând. Nimeni nu dispăruse prin vreo uşă ascunsă.

Omul şi vulcanianul măriră intensitatea luminii şi cercetară interiorul, de jur împrejur. Se aflau într-o încăpere imensă, pe care razele de lumină cu greu o puteau străbate. Pereţii erau identici cu cei exteriori. Aveau un aspect umed, datorat posibil condensului şi erau lipsiţi de orice fel de însemne.

Lui Spock i se păru că vede ceva deasupra capetelor lor. Ofiţerul de ştiinţă reglă cu grijă intensitatea fascicolului. Curând descoperiră trei benzi Mobius aurii, suspendate în aer. Undeva, într-un loc în care acestea păreau să se intersecteze, se afla idolul mult căutat. Sufletul era, într-adevăr minunat, dar, pentru micul grup de fiinţe de dedesubt, faptul că acel idol inspira devoţiunea fanatică a unei întreagi rase, continua să rămână uluitor. Conştientizarea acestei puteri punea în umbră orice fel de capcană fizică.

— Foarte şmecher, se aventură Spock, rupând tăcerea, dar cum ajungem la el?

Căutând parcă un răspuns, Spock îşi mută lumina pe peretele dinapoia lor şi mişcă raza în sus, în jos şi dintr-o parte în alta. Trecu cu palma peste metal.

— Un aliaj neobişnuit. Am avea nevoie de puterea de foc a unei flote de război ca să-l străpungem. Folosirea unei uşii e de preferat – stilul vedalan. În plus, nu există nici cea mai slabă crestătură, nimic care să permită căţăratul. O remarcabilă probă de inginerie, executată cu grijă şi devotament.

— Constructorii ar trebui să fie flataţi, spuse Kirk. Dar cum ajungem sus? Pereţii nu pot fi urcaţi fără echipament special, pe care, din păcate, noi nu-l avem.

Şterse podeaua cu talpa. Hârşâitul moale răsună straniu în încăpera vastă.

— Ori găsim o cale de a ajunge la el, şi arătă cu capul în direcţia sufletului, agonizant de aproape şi totuşi de

neatins, ori am făcut tot drumul acesta degeaba.
Auziră un huruit cunoscut şi apoi sunetul unei uşi care se închide. O lumină palidă apăru în cameră.
Em-three-green fu primul care alergă spre uşa închisă. Trebuia să memoreze măcar poziţia crăpăturii, perceptibilă ca un fir de păr, dintre prag şi uşă.
— Nu există nicio încuietoare în interior, observă el, profesional.
Privi spre ei neajutorat.
— Nu pot deschide un bloc de metal. Suntem prizonieri.
— Asta cam aşa este, încuviinţă Kirk.
Spock se întoarse şi îl privi, confuz, pe căpitan.
— Nu păreţi foarte surprins, domnule căpitan.
Kirk se întoarse spre camera acum bine luminată, examinând gânditor pereţii.
Trei expediţii anterioare au încercat să recupereze sufletul şi s-au pierdut. Admitem că această lume este, fără îndoială, ostilă; dar orice echipă avertizată dinainte şi pregătită, aşa cum am fost noi, în mod logic, ar fi fost capabilă să supravieţuiască aşa cum, de altfel, am fost capabili noi.
Cercetă încă o dată camera.
— Nu văd nicio urmă a vreunui schelet. Nicio urmă a vreunei expediţii anterioare. Rămăşiţele lor ar trebui să fie aici, dacă au ajuns atât de departe. Că niciuna dintre ele nu a reuşit, nu prea îmi vine să cred.
— Atunci vreţi să spuneţi, domnule căpitan, că…?
— Nu vreau să spun nimic, Spock. Încă. Doar că, până acum, am fost mai norocoşi decât credeam.
Se întoarse de la privirea întrebătoare a lui Spock pentru a analiza iar sufletul.
— Totuşi, nu avem nicio probă că cineva a ajuns într-adevăr până aici. Priviţi acolo, peretele îndepărtat.
Balustrada avea aproape un metru şi jumătate lăţime, aceeaşi culoare şi compoziţie ca pereţii. Se răsucea delicat în jurul interiorului clădirii, urcând în spirală. Nu era

surprinzător faptul că scăpase razelor lui Spock. Fără ca interiorul să fie luminat, lucru care se întâmplase abia de la închiderea uşii, poate că nu ar fi văzut-o niciodată.

Se apropiară de ea. Începea de la doi metri de pământ.

Kirk alergă puţin, sări, apucă marginea şi începu să se ridice în braţe. O clipă mai târziu, sări, ca o pisică şi ajunse deasupra balustradei. Ţinându-şi echilibrul, privi înapoi spre Sord, care tocmai experimenta unul din râsetele sale obişnuite. Puternicul lor reptilian îl ridică pe Spock, apoi pe Lara şi, în ciuda protestelor sale directe, pe Em-three-green.

— Mi-e teribil de frică de înălţimi, pufni spărgătorul, lipindu-se de zid şi tremurând.

— Ţi-e teribil de frică de orice, Em-three-green, comentă Spock. Nu e nevoie să te scuzi permanent, este o condiţie naturală a ta.

— Nu mă scuz! răspunse Em-three-green, ţâfnos, apoi se închise în sine, jenat.

— Vă rog să mă iertaţi că am ţipat, dar…

— Mai târziu, îl puse Kirk la punct.

Privea spre marele lor însoţitor. Dar Sord păşi înapoi şi îşi scutură capul ca o cupă de excavator.

— Nu, nu sunt făcut pentru astfel de lucruri.

Kirk bătu cu piciorul în balustrada metalică.

— O să te ţin eu, Sord. Este o excrescenţă a peretelui.

Dar Sord replică neîncrezător:

— Poate că mă va ţine. Nu, mai bine duceţi-vă fără mine. Aş rămâne în urmă şi, apoi, m-aş simţi caraghios să merg în degetele de la picioare. O să vă aştept aici, jos.

Se căţărară încet şi cu răbdare. Balustrada nu era periculos de îngustă, dar nici largă ca un bulevard, cum ar fi dorit Kirk. Şi nici nu avea nimic de care să se apuce.

Privi în sus şi lateral, spre obiectul căutării lor. Balustrada întindea un braţ subţire al ei până aproape de suflet. Ce aveau să facă atunci când vor ajunge în acel punct, nu ştia încă.

Apoi, dintr-o dată, pământul se cutremură.

— Ţineţi-vă de balustradă! strigă Spock.

Toţi cei patru se întinseră pe burtă, încercând să sape cu unghiile şi degetele în metalul dur. Cutremurul se opri, apoi urmă altul, mai puternic. Cu toate acestea, nu exista niciun semn că pereţii se vor prăbuşi sau că balustrada va ceda.

— Deja ştim că lumea asta este perversă, din punct de vedere geologic, comentă Spock, ridicându-se în picioare. Ar fi o lipsă de logică ca acest edificiu să fie construit fără a ţine seama de aceast fapt. Se pare că este înălţat pe suporţi flexibili, care absorb cea mai mare parte a energiei cutremurelor.

— De asta am eu nevoie acum, bombăni Em-three-green.

Kirk fu tentat să adauge că el, oricum, tremura chiar şi atunci când nu erau cutremure. Alungă rapid gândul, care nu era nici pe departe diplomatic.

Un fapt deosebit îi atrase atenţia: pe măsură ce se apropiau de obiectiv, balustrada se îngusta din ce în ce mai mult, urmând o curbură din ce în ce mai strânsă. Pur şi simplu, era aproape imposibil să ajungă la idol!

Cineva îşi pusese o groază de probleme când construise acest super-safe, pe această lume lipsită de credinţă. Numai nişte naivi ar fi putut să creadă că şi-ar putea atinge atât de lesne obiectivul.

După o cotitură ceva mai largă, balustrada se îngusta considerabil. Sord nu ar fi putut niciodată face faţă. Trebuiau să se deplaseze cu spatele lipit de perete şi să înainteze cu grijă. Urcară tot mai sus, până când ajunseră într-un punct unde balustrada devenea un arc îngust, care se îndrepta direct spre sufletul plutitor. Avură nevoie de o risipă respectabilă de nervi, pentru a merge pe acea fâşie subţire, şi de şi mai multă pentru a privi în jos, în hăul ameţitor ce îi despărţea de podea.

Em-three-green tremura din toate încheieturile, întreaga sa atenţie fiind concentrată pentru a rămâne exact pe

centrul platformei.

Proiecţia metalică se termina la câţiva metri de suflet.

— Aproape, gemu Em-three-green, atât de aproape!

Lara desfăcu o coardă lungă, de la centură.

— Poate o pot întinde până la el.

Spock o opri.

— Nu avem nicio idee despre ce fel de câmp de forţă l-ar putea înconjura. Cel mai bine ar fi să ne folosim de contactul direct doar ca o opţiune finală.

Nu avură timp să analizeze şi alte mijloace de recuperare a sufletului, căci o explozie violentă răsună înapoia lor. Toţi se chirciră instinctiv, dar zgomotul nu se mai repetă.

Kirk privi înapoi, pe drumul pe care veniseră şi văzu că o mare parte a balustradei dispăruse. Fumul continua să se ridice din marginile metalului ars. Erau izolaţi pe platformă.

Ceea ce îl surprindea cu adevărat pe Kirk, era faptul că torţionarului lor îi trebuise atât timp ca să-şi facă simţită prezenţa. Dar, motivele nebunului sunt întotdeauna obscure şi dificil de analizat.

Kirk privi spre tavanul îndepărtat al fortăreţei. Nu parcurseseră decât o treime din distanţa faţă de acoperiş. Acolo sus, pereţii nu erau bine îmbinaţi, ci despărţiţi de porţiuni sculptate, crevase, cratere şi mici tunele întunecate.

— V-am spus eu că ceva trebuie să păzească şi să protejeze idolul, ceva mult mai sofisticat decât o simplă uşă încuiată. Trebuia să fie ceva care să nu fie dependent de vremea schimbătoare şi cutremure, ceva mult mai subtil, faţă de care, probabil, nici măcar vedalanul nu se putea apăra.

— Cam ce ar putea fi, domnule căpitan? întrebă Spock.

Răspunsul lui Kirk avea o undă de sarcasm.

— Un vierme într-un măr, coada unui drac, un pozitron activat, un dilitium, un putregai în Danemarca.

Întinse un deget provocator spre vasta întindere a

tavanului.

— Ştiu cine eşti! strigă el, căutând cu privirea. Cine ar fi putut plasa sufletul aici, la trei sute de metri înălţime? Cine s-ar gândi să construiască acest travesti al unui templu sfânt ca un monument al distrugerii? Cine alţii decât Skorrii? Arată-te, Tehar! Mascarada s-a încheiat.

Timp de câteva secunde nu se întâmplă nimic. Apoi prinţul Skorri-lor ieşi dintr-o ascunzătoare neobservată până atunci. Pluti spre ei şi, în ultimul moment, îşi întinse aripile, oprindu-se să plutească de partea cealaltă a sufletului. Porni să râdă, să fluiere, să agite degetele acuzatoare către ei.

— Tehar, mormăi Lara minunându-se, pentru numele celor şapte zei ai vânătorii, de ce ai făcut asta? Tu, şi mica ta clică de militarişti!

Kirk. Scutură din cap, cu tristeţe şi oboseală.

— Se pare că istoria este condamnată să se repete, dincolo chiar de graniţele spaţiale şi rasiale. Nu e puţin fascinant şi nu e puţin trist. Tu şi complicii tăi sunteţi gata să începeţi o cruciadă lipsită de sens, sunteţi gata să iniţiaţi uciderea poporului vostru şi a altor nevinovaţi – pentru ce? Spune-ne de ce, Tehar?

— Skorrii erau o rasă războinică! ţipă Tehar, învârtindu-se mânios. Sclavi ai iluziei păcii, asta suntem acum – laşi, crescuţi în spiritul confortului comerţului şi slabi, prin degenerare mintală. Arătă spre idol şi scuipă spre el. Acest vis bolnav ne-a furat sufletele, nu le-a vindecat!

O urmă de mânie fanatică se simţea în vocea sa.

— Dar au existat câţiva dintre noi, cei de rang înalt, foarte puţini, care au fost destul de deştepţi să perceapă gigantica iluzie care a uscat hotărârea şi curajul rasei noastre. Am plănuit furtul şi nimeni nu ne-a oprit. Nimeni nu ne va opri! Nu va mai fi timp pentru o altă expediţie căci furia va reîntoarce poporul meu la tradiţia sa glorioasă. Eu însumi am venit până aici pentru a mă asigura de asta. Eu, Tehar, prinţ ereditar, distrugătorul inamicilor mei, băutor

de sânge, voi conduce poporul meu spre glorie şi răzbunare!

— Poţi câştiga cel mult o victorie Pyrrhică, replică Spock, calm, prea puţin impresionat de cuvântarea lui Tehar. Cei mai mulţi, dacă nu toţi războinicii tăi, vor fi în cele din urmă prinşi şi omorâţi. Lumile natale ale skorrilor vor fi curăţate de viaţă, dacă rasele alcătuind Federaţia se vor ridica să lupte împotriva voastră. Astfel vor proceda şi klingonienii, şi romulanii, şi toţi ceilalţi.

— Poate, admise Tehar, provocându-l pe Spock. Riscăm o moarte nobilă pentru a câştiga un mare vis.

Scutură cu mânie din gheare spre ei.

— Dar nu vom mai trăi ca viermii, zăcând în mizerie. Ne vom ridica şi vom cuceri. Voi veţi fi cel de-al patrulea grup sacrificat pentru această cauză. Dar aveţi tot respectul meu – doar voi aţi necesitat intervenţia mea personală. Veţi muri în graţii, ca inamici potriviţi pentru un prinţ ereditar.

— Tehar aşteaptă! strigă Lara, dar era prea târziu.

Skorrul se ridicase deja, pentru a dispare în locurile întunecate ale tavanului.

Jos, foarte jos, o figură masivă privea şi încerca să înţeleagă. Sord putea spune că ceva nu mersese bine, dar zgomotele de deasupra se răspândiseră în vastitatea camerei, iar el nu înţelese nimic. Îşi tot frământa mintea, căutând să priceapă ce se întâmplase.

Lara mersese până la marginea balustradei şi privi de acolo.

— Absolut imposibil de căţărat, aşa cum a spus domnul Spock.

Scutură din cap.

— Am urcat al dracului de sus.

Ca pentru a confirma spusele sale, alunecă dintr-o dată şi se trezi plutind, laolaltă cu ceilalţi. Em-three-green căuta în zadar un loc unde să-şi pună picioarele.

— Cred că asta rezolvă problema în mod academic, declară Spock.

— Neutralizator de gravitate, explică Kirk scurt.

— Poate fi parte componentă a edificiului, adăugă Spock, întinzând mâinile şi picioarele şi încercând să se menţină relativ nemişcat. Asta ar explica modul în care această clădire a fost capabilă să supravieţuiască atâtor cutremure şi atâtor dezastre naturale care trebuie să fi lovit acest loc.

În ciuda tuturor eforturilor sale, Kirk continua să alunece.

Sord se văzu şi el deodată plutind, dar reacţionase mai rapid decât toţi. Împinsese în podea, luându-şi avânt şi se trimisese rapid în sus. Ţinta sa fusese excelentă. Apucase bine balustrada, se ridicase pe ea, iar acum era singurul care avea o oarecare libertate de mişcare.

Undeva, în preajmă, Tehar fluiera amuzat.

Kirk se orientă şi, în cele din urmă, – îl localiză pe omul-pasăre.

— Acum poţi zbura şi lupta ca un skorr, spuse acesta. Un mod merituos de a muri, nu-i aşa?

Kirk vru să răpundă, dar fu întrerupt de ord.

— Nicio ofensă, micuţule. Lasă-mi-l mie, Kirk.

Se bătu în piept cu palma, o lovitură care ar fi distrus peretele unei astronave. Dar avea nevoie de mai multe, în această situaţie, decât de mărime şi forţă. Tehar îl putea despica pe greoiul Sord în bucăţi, înainte ca reptila să poată să-l apuce.

— Foloseşte-ţi fazerul, repede! sugeră nervos Em-three-green.

— Da, căpitane Kirk, se auzi vocea batjocoritoare a lui Tehar, foloseşte-ţi fazerul.

O invitaţie la autodistrugere, Kirk ştia asta. Dacă structura metalică era dotată cu echipamente electronice atât de sofisticate, precum neutralizatorul de gravitaţie, nu avea nicio îndoială că exista deja ceva pregătit, capabil să scoată din funcţiune fazerele lor, poate chiar să codifice energia degajată de ele. Să tragă cu unul, ar putea însemna o greşeală fatală. Tehar voia ca ei să lupte cu el ca nişte skorri, astfel încât el să poată reafirma versiunea

nebună privind bushido-ul skorrian. Iar asta însemna luptă corp la corp, fără echipament modern.

— Trebuie să ne conformăm condiţiilor lui, îi spuse el lui Em-three-green.

Puteau folosi acest lucru în avantajul lor. Fobia care-l controla pe Tehar, îi cerea să-i-omoare personal.

— Spock, cât a trecut de când ai făcut exerciţiile de luptă la zero-g?

— Conform normelor prescrise, domnule căpitan.

Asta îi spunea lui Kirk că era la punct cu tehnica, fără a divulga nimic mai mult decât era necesar.

— Ei bine, se adresă Kirk lui Tehar, îmbărbătându-se singur, ce mai aştepţi?

Tehar reuşi cu greu să-şi oprească râsul.

— Deocamdată, continui să te învârţi în cercuri, căpitane Kirk, şi nu există niciun indiciu că ai fi în stare să îţi coordonezi mişcările – o poziţie tactică cât se poate de dezavantajoasă.

Tehar avea dreptate. Înainte să poată face vreo manevră, de orice fel, ei aveau nevoie de stabilitate. Pesemne, Tehar nu voia să câştige prea uşor. Cu atât mai rău pentru el.

— Lara, aruncă funia spre Sord.

Vânătoreasa încuviinţă. Înfăşură un capăt al funiei pe după încheietura mâinii ei drepte, iar pe celălalt îl aruncă spre Sord, care era pregătit.

Această acţiune o făcu să alunece, dar Sord prinse funia şi o trase uşor, prinzând-o. Ea le făcu cu mâna, lui Em-three-green, Kirk şi Spock:

— Foarte bine, căpitane, foarte bine! aplaudă Tehar, în bătaie de joc.

Kirk crezu că zăreşte unda de nebunie în ochii lui skorr, chiar şi de la distanţa asta. Se distra. Cu atât mai bine.

— Poate îl putem face să-şi piardă controlul, Spock.

— Un obiectiv admirabil, domnule căpitan, şopti ofiţerul unu. Dacă aş avea, totuşi, de ales, cred că aş opta pentru o

lovitură rapidă la jugulară.

Kirk zâmbi sinistru.

— Să mergem, atunci.

Kirk descrise o linie imaginară şi se lovi de platformă. Spock procedă la fel, dar de partea cealaltă a peretelui, şi se împinse în el, pentru a se apropia de Tehar.

Tehar fluieră şi porni drept spre Kirk. Evident intenţiona să se ocupe de ei pe rând. Avea o grămadă de timp să-l imobilizeze pe Kirk, ca mai apoi să se întoarcă şi să se ocupe de Spock.

Kirk îşi făcuse avânt spre idol. Era singura acoperire disponibilă în periculosul spaţiu deschis. Manevra generă doar dezamăgire, în ochii skorrului. Se aşteptase la mai mult decât o căutare oarbă a idolului, din partea lor.

Întinse braţele şi porni spre faţa lui Kirk. Mâinile moi ale omului nu-l îngrijorau. Mai întâi Kirk, apoi Spock şi apoi ceilalţi, după plăcerea sa. Marea reptilă, stupidă, va necesita multe tăieturi pentru a muri. Pe Em-three-green îl va păstra pentru la urmă. Era interesant de văzut dacă îl putea speria până la moarte.

Dar mai întâi, omul.

Kirk fandă. Tehar fu derutat pe momentan, apoi încercă să atace din alt unghi.

Kirk se ghemui, transformându-se într-o minge, şi se rostogoli spre Tehar. În ultima secundă, se extinse şi lovi cu ambele picioare pieptul adversarului.

Surprins şi derutat, ţipând de durere şi turbare, în timp ce se rostogoli cu uimire, din cauza loviturii, prinţul ereditar al skorrilor fu întâmpinat din cealaltă parte de Spock. Tehar simţi prea târziu că fusese înşelat, că timpul celor doi bipezi fusese calculat pentru a crea chiar această situaţie.

Făcuse o greşeală teribilă subestimându-şi adversarii.

Acum Spock îl apucase de amândouă braţele şi, în ciuda celor mai mari eforturi ale sale, Tehar nu putu scăpa de atacatorul său.

Kirk continuă să se deplaseze spre idol. Întâlni aşteptatul

câmp de forţă şi îl folosi pentru a se propulsa şi a-l lovi din nou pe prinţul moştenitor. Dar, de data asta Tehar era pregătit. Se răsuci, ridicând un picior cu gheare. Kirk apucă să se ferească, iar gheara doar îl zgârie pe faţă, lăsând o urmă de sânge.

Skorr-ul reuşi să-şi croiască drum spre câmpul de forţă. Câteva descărcări electrice îl scăpară de Spock. Furios, Tehar se repezi spre vulcanian.

Dar Spock era departe de a fi incapacitat. Deşi fusese scuturat de forţa descărcărilor electrice, reuşise să treacă dincolo de câmpul de forţă. Acum îl folosea ca o barieră între el şi Tehar.

În tot acest timp, Kirk se împinsese de unul dintre pereţi, iar acum revenea pentru un nou atac. Tehar îl văzu în ultima clipă. Dar, în loc să îl întâmpine pe Kirk, el bătu de câteva ori din aripi şi se ridică.

— Foarte bine, strigă în jos, spre cei doi bărbaţi, care gravitau în apropierea idolului. Surprinzător de bine. Dar e timpul să încheim mascarada aceasta.

Strângându-şi aripile, se năpusti ca o săgeată spre Kirk.

Sord, Em-three-green şi Lara priviră îngrijoraţi.

Kirk ajunse la Suflet şi se prinse de el.

Tehar ţipă, triumfător. Ambele gheare pătrunseră în spatele lui Kirk. Forţa loviturii aproape că-l scoase pe Kirk din raza de acţiune a câmpului. Aproape. Apoi, în timp ce Tehar ţipa de frustrare, Spock îl ocoli cu grijă şi îl prinse de aripi.

Erau în contact cu idolul şi cu hoţul. Acum era momentul.

— Lara, lansează un apel pentru recuperare!

— Nu, ţipă Tehar cu disperare.

Kirk îşi atinsese obiectivul, făcându-l pe Skorr să se concentreze doar asupra bătăliei. Mai trebuia doar ca ei să nu-l slăbească, înainte de a avea loc ireversibila recuperare. Tehar încerca zadarnic să ajungă un buton de pe centura sa care controla, fără îndoială, neutralizatorul de gravitaţie.

Curând, simţiră un miros slab de ozon. Nu mai aveau decât o singură teamă acum, aceea că era posibil ca forţa de penetrare a teleportoarelor vedalane să nu poată pătrunde câmpul de forţă ce înconjura Sufletul lui Alar, şi, deci, avea să-i recupereze doar pe ei.

Kirk încă mai făcea speculaţii asupra acestui subiect, când, treptat, imaginea sa începu să se şteargă.

— Lăsaţi-mă să mor! ţipa Tehar.

Nu, Tehar, Tehar cel cu aripi zburătoare şi vis nebun, te întorci cu noi, deşi aş dori sincer să-ţi îndeplinesc dorinţa... gândi Kirk, în ultima fracţiune de secundă dinaintea teleportării.

Apa curgătoare susura lin.

Kirk simţi o briză caldă pe faţa sa. Vântul moale culca iarba, aducând arome de flori necunoscute. Nu avea nicio zgârietură pe faţă, nicio rană, unde îl loviseră ghearele lui Tehar.

Se aflau într-o poieniţă care le era de-acum cunoscută, pe asteroidul vedalan. Având priviri jenate şi pline de stupoare, stăteau odihniţi, curaţi, proaspeţi, aşa cum fuseseră cu câteva zile în urmă, înainte de plecarea în expediţie.

Visase, oare? Căutarea avusese loc doar în mintea lui, sau, gândi în timp ce se întoarse spre figura încrezătoare care stătea în mijlocul poieniţei, totul fusese doar un scenariu elaborat cu un ciudat simţ al umorului vedalan?

— Vă mulţumim, intonă solemn vedalanul.

Se dădu într-o parte pentru a dezvălui o tripletă de benzi Mobius, strălucind auriu în decorul verde al ierbii.

— Sufletul lui Alar este redat poporului său. Nu va mai avea loc niciun război sfânt.

Făcu un gest şi imaginea dispăru. Probabil că era deja pe drum, spre lumea skorrilor, însoţit de o listă de măsuri preventive pentru evitarea unui viitor furt.

— Dar ce-i cu Tehar, întrebă Kirk. Ce o să-i faceţi?

Vedalanul făcu un alt gest şi, din neant, chiar desupra

capetelor lor apăru imaginea unui Tehar cu aripile şi picioarele legate, interogat de torţionari nevăzuţi.

— Prinţul ereditar este mândru şi curajos şi are multe calităţi. Îi vom face o mică ajustare a personalităţii. Vei contrazice moralitatea acestui lucru, căpitane Kirk, căci aceasta este caracteristica rasei tale, dar nu vei contrazice eficienţa ei. O să fie iarăşi sănătos.

Imaginea lui Tehar dispăru.

— Din păcate, nu vă putem recompensa altfel decât cu muţumiri. Nici skorrii nu pot, pentru că acest lucru trebuie să le fie ascuns. Cei care au colportat împreună cu Tehar vor fi găsiţi şi pedepsiţi, fără a supune poporul lor la un şoc rasial. Skorrii nu trebuie să bănuiască niciodată că această monstruozitate a fost pusă la cale de câţiva dintre compatrioţii lor, căci ar începe o vânătoare de vrăjitoare, căutând mai mulţi blasfemitori.

— Oh, bine, mormăi Sord, şi aşa n-am unde să port medalia.

— Vor fi întrebări, remarcă Spock.

Vedalanul zâmbi moale spre vulcanian.

— O să vedeţi, nu vor fi niciun fel de întrebări. La revedere…

Vedalanul începu să se dizolve.

Lara se apropie de Kirk.

— La revedere, James. E totuşi păcat, noi am fi…

Vocea se şterse încetul cu încetul, până când deveni de neauzit, în timp ce imaginea lui Kirk începu să tremure încă o dată.

Când Spock şi Kirk se rematerializară, Scott şi Sulu erau în camera de teleportare. Kirk observă imediat nedumerirea de pe chipurile lor.

— Domnule căpitan, domnule Spock, începu Sulu nerăbdător, ce n-a mers bine?

Kirk privi cu subînţeles spre Spock. Totul părea perfect normal pe *Enterprise,* cu excepţia atitudinii lui Sulu şi a lui Scott.

— Ce vrei să spui, domnule Sulu?

— Aţi plecat şi aţi şi venit imediat înapoi, explică Scott. A anulat vedalanul chemarea?

— Ia stai o clipă…

Spock făcu un gest, cerând tăcere.

— Cât timp am fost plecaţi, domnule Sulu? întrebă Spock.

Sulu ridică din umeri.

— Vreo două minute. Poate trei, cred. Exact cât mi-a trebuit să ajung în camera de teleporate, după ce v-aţi teleportat.

Kirk şi Spock se priviră din nou.

— Vedalanii s-au răzgândit, spuse căpitanul, păşind afară de pe platformă. Aveau nevoie de un sfat, pe care, de altfel, l-am dat. Înapoi la staţiile voastre, acum. Domnule Spock…

— Da, domnule căpitan?

— Mă găseşti în cabina mea, dacă ai nevoie de mine. Trebuie să fac introducerea oficială de date în jurnalul de bord. Ne vedem, mai târziu, pe punte.

— Foarte bine, domnule căpitan.

Spock porni spre lift.

— Oh, şi Spock…

— Da, domnule.

— Când ajungi acolo, spune-i Uhurei să facă legătura cu cea mai apropiată bază a Flotei Stelare, pentru noi ordine. Poate, de data asta, găsesc pentru noi ceva puţin mai interesant decât o simplă plimbare.

— Interesant, domnule căpitan? întrebă Spock, nedumerit.

Dar uşile liftului se închiseră în urma lui Kirk.

Scott se rezemă de consola de teleportare. Sulu îl privea derutat, gândindu-se la cei doi ofiţeri comandanţi.

— Despre ce crezi că a fost vorba? întrebă timonierul.

Scott zâmbi.

— E foarte simplu, domnule Sulu. Uşor de înţeles când ai fost în jurul căpitanului şi al domnului Spock atât de mult

timp ca mine. Vezi, ei sunt amândoi nebuni.

Scott respiră adânc şi plecă de lângă consolă.

— Ei bine, ai auzit ordinele. Şi aş sugera să te întorci pe punte. Eu, mă duc înapoi la motoarele mele. Cel puţin, ele nu sunt nebune. Ştii, e uşor să rămâi sănătos acolo, încheie el, în momentul în care păşi în lift. Pentru că atunci când ceva nu e în regulă cu ele, întotdeauna chem subalternii să vină şi să le repare.

Uşife liftului se închiseră. Sulu rămase cu privirea spre ele, apoi bombăni ceva neinteligibil.

— Totuşi, toţi sunt nebuni aici, în afară de mine şi de tine, cântă el, şi uneori nu sunt prea sigur de tine.

Fluierând, vesel, se îndreptă distrat spre lift.

— Sfârşit –

Tiparul executat sub comanda 50 125
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piaţa Presei Libere, 1,
Bucureşti ROMÂNIA

SF CRISTIAN

2600 +
52 TL

2652 LEI

ISBN 973-97062-1-5
ISBN 973-96620-4-8